ebola

NO FUTURE

100% ΑΓΝΟΣ ΚΟΥΗΡ ΑΡΝΗΤΙΣΜΟΣ

ΓΙΑ ΤΟ ΝΟΗΜΑ Ή ΤΟ ΜΗ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ
ΓΙΑ ΤΟ ΧΑΟΣ, ΤΗΝ ΕΠΙΘΥΜΙΑ, ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ
ΤΗΝ ΚΟΥΗΡ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΑΠΟΤΥΧΙΑΣ
ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΝΕΜΟΡΦΑ ΑΓΟΡΙΑ ΕΚΕΙ ΕΞΩ

καὶ τρέμει ἀπὸ φόβο μήπως γίνεις
πιὸ τρυφερὸς μιὰ μέρα — γιατὶ ξέρει
νὰ χαίρεται μονάχα ἂν ὑποφέρει.

ΚΑΠΟΤΕ
ΜΕ ΛΕΓΑΝΕ

SUBBOY25

ΑΛΛΑ ΤΩΡΑ ΠΙΑ
ΕΙΜΑΙ ΝΕΚΡΟΣ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΝΟΕΜΒΡΗΣ 2015

Η DIAMANDA GALAS ΜΟΥ

Την πρώτη φορά που είδα την Diamanda Galas ήταν το 1991-2 πρωτοετής στο πανεπιστήμιο. Η συναυλία ήταν στον Μύλο, αλλά ο συναυλιακός χώρος είχε μια πρωτοτυπία: ήταν γεμάτος στρογυλά τραπεζάκια που θα καθόσουν και θα έπινες το ποτό σου. ΠΑΜΕ ΚΑΛΑ; Ανέβηκα επάνω στο πατάρι, κι εκεί τα ίδια. Κι έτσι αποφάσισα ότι το μόνο μέρος είναι στη στενή στριφογυριστή σκάλα, όπου κάθησα στριφογυριστά κι εγώ, μόνος, και σχεδόν αιωρούμουν πάνω από το πιάνο. Η καλύτερη θέση. Το πρώτο πράγμα που είπε ήταν ότι αφιερώνει αυτό το τραγούδι στην κοινότητα AIDS στη Θεσσαλονίκη και ένα υπόκωφο σούσουρο αναδύθηκε από τα γαμημένα τραπεζάκια γαμώ την κηδεία τους γαμώ. Κατάλαβα κατευθείαν φυσικά ποιο τραγούδι θα ήταν αυτό και περίμενα με αδημονία τις πρώτες λέξεις: “The Devil...”. Μια κυρία έβαλε το χέρι στο στήθος, σε έναν ανύπαρκτο σταυρό, και μετά δεν υπήρχε τίποτα άλλο παρά μόνο η Diamanda, τα κόκαλα της πλάτης της, το πώς βαρούσε τα πλήκτρα και πως έσφιγγα τις γροθιές μου μπήγοντας τα νύχια. Όταν τελείωσε η συναυλία, και ήμουν ο μόνος που μπορούσε να το δει αυτό, ανακάτεψε και τακτοποίησε τα χαρτιά της και τις παρτιτούρες. Σας ορκίζομαι ότι για διαχωριστικά είχε ολοσέλιδες φωτογραφίες από γκέι άντρες σαν από βίντατζ τσόντες. Αυτό με αρρώστησε: γύρισα με τα πόδια Χαριλάου και η πόλη ήταν χρωματιστή με ένα ψυχεδελικό τροπο. Ακουγα για μέρες το Litanies of Satan και τελικά βρήκα ένα υποτακτικό αγόρι πρόθυμο να κάνουμε ό,τι κάναμε με ανάλογη μουσική υπόκρουση. Δυστυχώς είχε άδοξο τέλος γιατί το σάπισα τόσο πολύ στο ξύλο που δεν άντεξε – αλλά το λήξαμε με καλή καρδιά. Αυτό που θα μάθαινα μετά από λίγα χρόνια, από το περιοδικό Projet X, που μας στέλνανε με ανταλλαγή ήταν ότι υπήρχε ένα BDSM γκέι κύκλωμα στη Γαλλία που έκανε squat’n’run σε εγκατελειμένους επαρχιακούς πύργους και διήμερα όργια με ναρκωτικά και τη Diamanda να ουρλιάζει (Το Schrei X τους ταίριαζε λέγανε). Παιδιά, αυτό το περιοδικό είχε πολύ προσεγμένες αρτιστίκ φωτογραφίες εν δράσει ολοσέλιδες και πραγματικά δεν είχα και δεν έχω ξαναδεί κάτι τέτοιο – έτρεμα όταν γύριζα το φύλλο. Πίσω στη μικρή Θεσσαλονίκη, η Diamanda έκανε θραύση σε ορισμένες αδερφές. Ένα Σάββατο βράδυ που δεν έπαιζε κανείς στην Κιβωτό, πήγαμε και έπαιξα πανκάκια για καμια ώρα και όταν ήταν να φύγουμε είπαμε να βάλουμε το Vena Cava να παίζει στο ρηπήτ μέχρι το πρωί της Κυριακής που θα πηγαίναμε ξανά. Αλλά το θεωρήσαμε gross και το ακυρώσαμε. Υπήρχε κι ένας ντη-τζέη πολύ δημοφιλής που στη λήξη του προγράμματος στα γκέι μπαρ έβαζε Diamanda για να φύγει ο κόσμος. Αλλά κι ένα ντραγκ σόου που είδαμε σε βιντεοκασέτα η μουσική ήταν Diamanda: κατάλληλο σάουντρακ για να εκφράσει το απελπιστικό και ζωής και θανάτου θέμα του σόου που ονομαζόταν “Απαρτη Αδερφή 4 η Ώρα στο Πάρκο”. Θρίλερ. Κοντολογίς την άκουγε όλος ο καλός κόσμος, τη χρησιμοποιούσε, έπαιζε μαζί της και για μένα ήταν ατμομηχανή ονείρων και επιθυμιών. Τώρα παίζει στη χλίδα του Παλλάς στην Αθήνα, στα ζώα που ανατριχιάζουν γιατί διασκευάζει Μπέλλου και αισθάνονται, και Θεσσαλονίκη δεν πατάει πια. Και πάλι δεν πειράζει. Το φαρμάκι που μπόλιασε δουλεύει ακόμα.

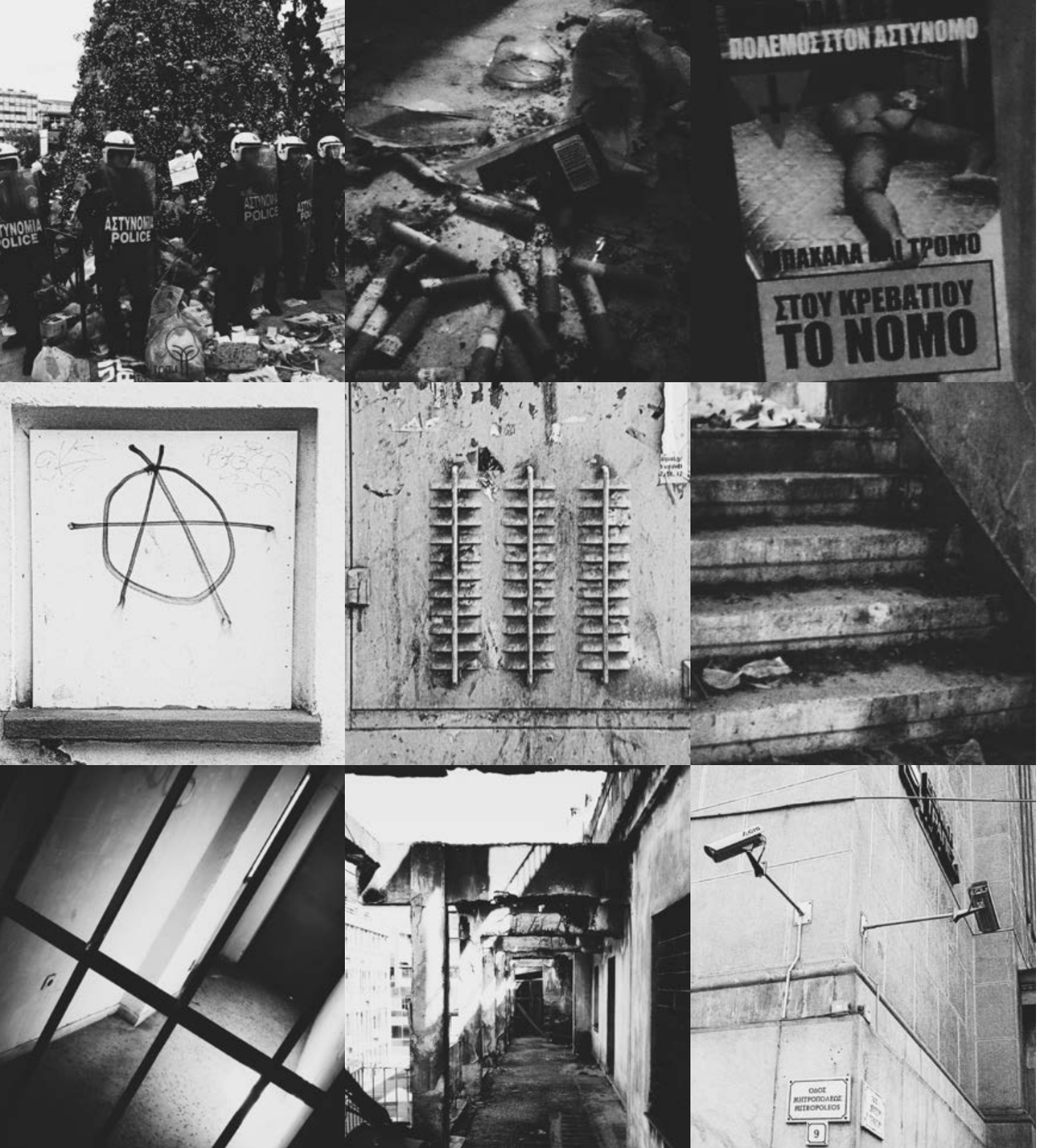

JOURNAL OF QUEER NIHILISM

bædan

no future

ΤΕΥΧΟΣ 1 • ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ 2012

bædan

no future

The Anti-Social Turn
Pure Negativity
Not for the Children
Evading the Trap of the Future
Naming the Unnameable
Jouissance

Queers Gone Wild
Capitalism, the Family and the Anus
The Parasites of Society
Uncivilized Desire
The Body and Language
To Destroy Sexuality; To Destroy Domestication
Birds of Fire

To Win All the Time
To Face the Past
To Awaken the Dead
To Make History Explode
To Face the Dwarf
Bibliography

Αλλά τι είναι μια αιωνιότητα καταδίκης συγκρινόμενη με μια απειρότητα ηδονής σε ένα και μόνο δευτερόλεπτο;

C. BAUDELAIRE

Η μπροσούρα BAEDAN/NO FUTURE θα κυκλοφορήσει παράλληλα με το zine αυτό και θα είναι διαθέσιμη on-line στο athanatiellinikileventia.gr την Πρωτοχρονιά του 2016

PARIS IS BURNING

ΓΙΑ ΤΟ DRAG, ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΕΠΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΗ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΑ ΝΕΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ

Το *Αναταραχή Φύλου* της Judith Butler είναι μια λαμπρή προσπάθεια να χωρέσουν κάποιες από τις ριζοσπαστικές απόψεις της σκέψης της Wittig εντός ενός εφαρμόσιμου πολιτικού προγράμματος. Απηχώντας τη Wittig, η Butler ρωτά: "Σε ποιο βαθμό η κατηγορία των γυναικών επιτυγχάνει σταθερότητα και συνοχή μόνο στο γενικό πλαίσιο της ετεροφυλοφιλικής μήτρας;" Αναγνωρίζοντας τη σημασία του πώς σκεφτόμαστε για το σώμα ώστε να υπάρξει οποιαδήποτε επιτυχής αντίσταση στην ανάθεση των έμφυλων ταυτοτήτων, η Butler παραθέτει φεμινιστικές κριτικούς από το πεδίο της μοριακής βιολογίας των οποίων η δουλειά προτείνει ότι "έμφυλα νοήματα πλαισιώνουν την υπόθεση και τα επιχειρήματα εκείνων των βιοϊατρικών ερευνών που επιζητούν να καθιερώσουν το '[βιολογικό] φύλο' για εμάς καθώς είναι πρότερο των πολιτισμικών σημασιών που αποκτά." Αν ακόμα και το τετριμμένο γεγονός της ανάθεσης φύλου ποτέ δεν λειτουργεί ανεξάρτητα από πολιτισμικές ορίζουσες, τότε έχουμε δίκιο να σκεπτόμαστε ξανά τους τρόπους με τους οποίους τα σώματά μας είναι πολιτισμικά χαρτογραφημένα, και πιο συγκεκριμένα πώς ορίζονται τα όριά τους. Η περιγραφή των σωμάτων με όρους δυαδικού φύλου εξαρτάται από "την πολιτισμική συζήτηση που θεωρεί ότι τα εξωτερικά γεννητικά όργανα είναι βέβαια σημάδια του φύλου", μια συζήτηση που η ίδια υπηρετεί "την κοινωνική οργάνωση της σεξουαλικής αναπαραγωγής μέσα από την κατασκευή καθαρών και κατηγορηματικών ταυτοτήτων και θέσεων βιολογικά έμφυλων σωμάτων σε σχέση του ενός με το άλλο." Παραθέτοντας το επιχείρημα της Mary Douglas στο *Καθαρότητα και Κίνδυνος* ότι "το σώμα είναι ένα μοντέλο που μπορεί να πάρει τη θέση οποιουδήποτε ορισμένου συστήματος" και ότι "τα όρια μπορούν να αναπαριστούν οποιαδήποτε όρια τα οποία απειλούνται ή είναι επισφαλή", η Butler τονίζει τους κινδύνους για το κοινωνικό σύστημα από τα "διαπερατά σωματικά όρια". Το ομοφυλοφιλικό σεξ – ιδιαίτερα το πρωκτικό σεξ μεταξύ ανδρών – είναι μια απειλητική "παραβίαση ορίου", ένας τόπος κινδύνου και μόλυνσης για το κοινωνικό σύστημα που αναπαρίσταται συνεκδοχικά από το σώμα.

Κάθε δραστηριότητα ή συνθήκη που εκθέτει την διαπερατότητα των σωματικών ορίων θα εκθέσει παράλληλα την τεχνητή φύση των σεξουαλικών διαφορών όπως αξιώνονται εντός της ετεροφυλοφιλικής μήτρας. Όλα αυτά είναι συνεπή με την υποτίμηση της διαφοράς από τη Wittig και το ενδιαφέρον της να "εκραγεί" το ετεροφυλόφιλα έμφυλο σώμα ώστε να πειραματιστεί με νέους τρόπους του να είναι σώμα και, συνακόλουθα, με νέες πολιτισμικές επιταγές. Η Butler διαχωρίζει την εαυτή της από τη Wittig στην αναγνώρισή της ότι το λεσβιακό (και γκέι ανδρικό;) σώμα δεν μπορεί να κατασκευαστεί ολοκληρωτικά έξω από την ετεροφυλοφιλία που θα ανέτρεπε. Επιμένοντας σε μια ανατρεπτική "επανασηματοδότηση" της ετεροφυλοφιλίας παρά την "πέρα ως πέρα αντικατάστασή της", η Butler επανατοποθετεί την ίδια την ομοφυλοφιλία εντός του πεδίου των πολιτισμικών πολιτικών. Έτσι, κοιτάζει ευνοϊκά εκείνους τους γκέι και λεσβιακούς λόγους στους οποίους όροι όπως queens, bitches, femmes, girls, dyke queer και fag είναι προεξέχοντες, εφόσον ουσιαστικά ανακατανέμουν και αποσταθεροποιούν τις υποτιμητικές κατηγορίες της ομοφυλοφιλικής ταυτότητας.

Μέσα σε αυτό το πρόγραμμα ανατρεπτικής οικειοποίησης και παρωδιστικής ανακατανομής των στιλ και λόγων της κυρίαρχης κουλτούρας, το drag αποκτά μια εξαιρετική αξία. Στην επιτέλεση μιας αποσυσχέτισης "όχι μόνο μεταξύ βιολογικού φύλου και επιτέλεσης, αλλά βιολογικού και κοινωνικού φύλου, και κοινωνικού φύλου και επιτέλεσης", το drag πιθανώς αποκαλύπτει το αρχικό έμφυλο σώμα ως επιτελεστικό το ίδιο. "Κατά τη μίμηση του κοινωνικού φύλου, το drag έμμεσα αποκαλύπτει τη μιμητική δομή του ίδιου του φύλου – καθώς επίσης και το ενδεχόμενό του" (Υπογραμμισμένο από την Butler). Μας προσκαλεί να ελευθερώσουμε την μετέπειτα εμπειρία του φύλου από όσα θα μπορούσαμε να έχουμε σκεφτεί, μέχρι τη στιγμή του απελευθερωτικού μηνύματος του drag, ως μια αμετάβλητη πρωτεύουσα

ταυτοποίηση του φύλου. Στο *Αναταραχή Φύλου*, το drag εμφανίζεται να ικανοποιεί τα κριτήρια για μια βιώσιμη πολιτική αντίστασης, μιας αντίστασης που η Butler τοποθετεί αντίθετα στον ιδεαλισμό του επαναστατικού λεσβιακού σώματος της Wittig: "η κανονιστική εστίαση για την γκέι και λεσβιακή πρακτική θα έπρεπε να είναι στην ανατρεπτική και παρωδιστική ανακατανομή της εξουσίας αντί για την αδύνατη φαντασίωση της καθ' ολοκληρίαν υπέρβασής της".

Αλλά πόσο ανατρεπτική είναι η παρωδία; Το επιχείρημα της Butler ενάντια σε κατηγορηματικές έμφυλες ταυτότητες είναι το ισχυρότερο όταν βλεπεται ως μια στρατηγική απάντηση στην κοινωνική έμφαση σε τέτοιες ταυτότητες και στον τρόμο της παραβίασης σωματικών ορίων. Ως μια επίθεση σε οποιαδήποτε συναφή ταυτότητα, αποκλείει τη δυνατότητα μιας γκέι ή λεσβιακής ειδικότητας (διαγράφοντας στην πορεία τον ίδιο τον επιστημονικό κλάδο – γκέι και λεσβιακές σπουδές – εντός του οποίου γίνεται η επίθεση): η αντίσταση στην ετεροφυλοφιλική μήτρα μειώνεται σε λίγο ή πολύ άτακτες μιμήσεις αυτής της μήτρας. Στη χειρότερη περίπτωση, η έμφαση στην παρωδία στο *Αναταραχή Φύλου* έχει το αποτέλεσμα να υπερτονίζει το ανατρεπτικό δυναμικό μιας απλώς άσκοπης συμπεριφοράς. Η Butler βρίσκει πως όταν οι γκέι ιδιοκτήτες ενός συνοικιακού εστιατορίου, έχοντας φύγει για διακοπές, βάζουν μια πινακίδα που λέει "[Το κορίτσι] παραδούλεψε και χρειάζεται ξεκούραση" τότε πολλαπλασιάζουν "τους δυνατούς τόπους εφαρμογής" του θηλυκού, αποκαλύπτοντας την "αυθαίρετη σχέση μεταξύ σημαίνοντος και σημαινόμενου" και αποσταθεροποιούν και κινητοποιούν την επιγραφή. Βαριές λέξεις για κάποια ανόητη και οικεία campiness. Επιπλέον, οι πολιτικές της παρωδίας αναγκαστικά υποτιμούν τα στοιχεία του ανήκειν και του σεβασμού στις επιδείξεις παρωδίας. Η leather queen και το "γκέι ανδρικό μάτσο σώμα" του D.A. Miller παρωδούν ελαφρώς εις βάρος των ιδίων: αν το αποτέλεσμά τους είναι να παρωδήσουν αυτό που λατρεύουν, πρόκειται, για την πρώτη περίπτωση, που ο σκληρός γκέι στα leather είναι μια queen (μια ακούσια παρωδία του "the real thing", το οποίο λατρεύει) και, στη δεύτερη περίπτωση, διότι η ερωτική επιθυμία οφείλει να περιπλέξει την επίδειξη μυών με ένα μήνυμα ότι είναι αξιογάμητος.

Τότε, επίσης, οι παρωδιστικές προθέσεις των drag queens που καταγράφονται στο ντοκιμαντέρ της Jennie Livingston για τους drag χορούς στο Χάρλεμ, το *Paris Is Burning*, βρισκόταν στο νου όλων των ακαδημαϊκών αναλυτών της μεσαίας τάξης. Οι drag queens σίγουρα επανανοηματοδότησαν την κυρίαρχη κουλτούρα, αλλά με τρόπους που μόνο να ενισχύσουν μπορούσαν τη κυριαρχία αυτής της κουλτούρας. Οι αγαπημένες και πιστές "οικογένειες" που συνέστησαν μπορούσαν, φαντάζομαι, να γίνουν αντιληπτές ως μια έμμεση κριτική για τη συχνή έλλειψη αγάπης και πίστης στην ετεροφυλοφιλικά θεσμοθετημένη οικογένεια, αλλά παραμένουν φόροι τιμής στο ετεροφυλοφιλικό ιδανικό της ίδιας της οικογένειας. Και ακόμα κι αυτή η κριτική δεν ήταν τίποτα περισσότερο από την αθέλητη παρενέργεια αυτού που εννοούταν να είναι μια προσωρινή θέση. Το νόημα για τις drag queens είναι να βγουν από την drag οικογένεια και να γίνουν επιτυχίες στον πραγματικό (στρέπτ) κόσμο της μόδας και της διασκέδασης (όπως έκανε ο Willi Ninja). Για εκείνους που δεν θα κάνουν αυτή την κίνηση, η ένδεια κι ακόμα και ο θάνατος (όπως στην περίπτωση της Venus Xtravaganza) μπορούν να ληφθούν υπόψη ότι θα διαλύσουν τις οικογενειακές οικειότητες. Η επανανοηματοδότηση της ετεροφυλόφιλης εξουσίας στο Paris Is Burning είναι στην πραγματικότητα ένας φόρος τιμής σε αυτή την εξουσία. Δείχνει πόσο αποτελεσματικά η αμερικάνικη κοινωνία μπορεί να εξουδετερώσει τα περιθώριά της: στην αξιολύπητα μικροσκοπική προσοχή τους στα στιλ μιας εξουσίας από την οποία έχουν μόνιμα αποκλειστεί, οι καταπιεσμένοι δεν επιτελούν τίποτα πιο ανατρεπτικό από τη δική τους υποταγή στην πλύση εγκεφάλου, απομονωμένοι με ασφάλεια και, αν χρειαστεί, ετοιμασμένοι για εξολόθρευση.

Το *Paris Is Burning* μας θυμίζει ότι το drag δεν είναι πάντα πλάκα και παιχνίδια ή η δήλωση μόδας εκείνων των μεσοαστών γκέι αντρών που φοράνε φούστες όταν βγαίνουν για δείπνο. Η ιστορική και ιδεολογική κριτική της ταυτότητας σίγουρα αξίζει να εμπνεύσει περισσότερα από ένα γούστο για το crossdressing. Για να είμαι δίκαιος στην Butler, θα έπρεπε να πω εδώ ότι υπάρχει λιγότερη έμφαση στην παρωδία σε πιο πρόσφατα έργα της από ότι στο *Αναταραχή Φύλου*.Έχει κάνει πίσω από τις επιπτώσεις σε αυτό το βιβλίο (χειροκροτούμενη ή επιτεθόμενη αναλόγως από τους αναγνώστες της) ότι μπορούμε να βγούμε επιτελεστικά εκτός του φύλου. "Γιατί η σεξουαλικότητα", επιχειρηματολογεί τώρα, "δεν μπορεί να συνοπτικά να φτιαχτεί ή να διαλυθεί". Απορρίπτοντας μια "βολονταριστική" αφήγηση του φύλου, γράφει: "Η παρανόηση για την έμφυλη επιτελεστικότητα είναι η εξής: ότι το φύλο είναι επιλογή, ή ότι το φύλο είναι ρόλος, ή ότι το φύλο είναι μια κατασκευή που φορά κανείς, όπως βάζει κανείς τα ρούχα το πρωί, ότι υπάρχει ο 'κάποιος' που είναι πρότερος σε αυτό το φύλο, ο κάποιος που πάει στη ντουλάπα του φύλου και αποφασίζει με περίσκεψη ποιο φύλο θα είναι σήμερα". Αυτή η παρανόηση ακούγεται σαν μια εξοργισμένη παρωδία του *Αναταραχή Φύλου*, πράγμα που είναι κατανοητό δεδομένων των ενθουσιωδών απλοποιήσεων αυτού του δύσκολου και συχνά αφηρημένου έργου από αντι-ταυτοτικούς ακτιβιστές.

Είναι παρόλα αυτά σημαντικό που η Butler τώρα δίνει έμφαση στους περιορισμούς της επιτελεστικότητας. Το *Paris Is Burning*, για παράδειγμα "θέτει ένα ερώτημα αν η παρωδία των κυρίαρχων κανονικοτήτων είναι αρκετή για να τις εκτοπίσει. Πράγματι, αν η αποφυσικοποίηση του φύλου δεν μπορεί να είναι το ίδιο το όχημα για μια επανασταθεροποίηση των ηγεμονικών κανονικοτήτων." Το drag είναι τώρα, "στην καλύτερη περίπτωση", "ένας τόπος μιας ορισμένης αμφιθυμίας", παρόλο που παραμένει "ανατρεπτικό στο βαθμό που στοχάζεται στην μιμητική δομή με την οποία το ηγεμονικό φύλο παράγεται το ίδιο και αμφισβητεί τις αξιώσεις της ετεροφυλοφιλίας στην φυσικότητα και την αυθεντικότητα." Η οικειοποίηση ηγεμονικών κανονικοτήτων εν μέρει τις ανατρέπει και εν μέρει τις εξιδανικεύει ξανά.

Αυτές οι γνωστικές επιφυλάξεις, όμως, αποκαλύπτουν πόσο εξαρτώμενη από τις κανονικότητες ήταν ακόμα και η ουτοπική ανατροπή της *Αναταραχής Φύλου*, μιας και η πρακτική της επαναοικειοποίησης και η αποπειρούμενη επανανοηματοδότηση μέλλουν να αποκαλύψουν την εξουσία των κανονικοτήτων – μια εξουσία ιστορικά κατοχυρωμένη από τους πολυάριθμους φορείς και δίκτυα στα οποία είναι ενθυλακωμένη – να αντιστέκονται στην επανανοηματοδότηση. Ακριβέστερα, η επανανοηματοδότηση δεν μπορεί να καταστρέψει. Απλά παρουσιάζει στην κυρίαρχη κουλτούρα θεάματα πολιτικά αδύναμης έλλειψης σεβασμού. Είναι αυτό πραγματικά ανατρεπτικό, και, πιο θεμελιωδώς, τι σημαίνει ανατρεπτικός; Η ανατροπή, ακόμα ένας κεντρικός όρος στη σκέψη της Butler, σημαίνει πρώτα από όλα, σύμφωνα με το λεξικό, την ανατροπή ενός συστήματος, αλλά στον τρέχοντα ακαδημαϊκό πολιτικό λόγο δείχνει να σημαίνει κάτι πολύ ασθενέστερο από αυτό, αναφερόμενη σε συμπεριφορά που υποσκάπτει γενικά αποδεκτές αρχές. Είναι, σε κάθε περίπτωση, άκρως αμφίβολο ότι η επανανοηματοδότηση, η ανασύνταξη ή η υπερβολική μίμηση, θα μπορέσουν ποτέ να ανατρέψουν κάτι. Αυτές οι μιμητικές δραστηριότητες είναι υπερβολικά συνυφασμένες με τις κανονικότητες που ακολουθούν. Για όσο καιρό τα σημάδια της ανατροπής θα παρέχονται από τα αντικείμενα που πρόκειται να ανατραπούν, η επαναοικειοποίηση μπορεί να καθυστερήσει αλλά είναι αναπόφευκτη: επαναοικειοποίηση και εξιδανίκευση ξανά. Η Butler αρκετά συγκινητικά βλέπει στην συγγένεια στους διάφορους "οίκους" στους οποίους ανήκουν οι drag queens από το *Paris Is Burning* ένα μάθημα για όλους από εμάς που ζούμε έξω από την ετεροφυλόφιλη οικογένεια. Παρόλο που έχει πει ότι δεν νομίζει ότι εκείνες οι σχέσεις απλά παρέχουν μια νέα και καλύτερη εκδοχή της οικογένειας, οι περιγραφές της από τα σπίτια – ως μητρικά, που ανατρέφουν, φροντίζουν, διδάσκουν, δίνουν καταφύγιο, που καθιστούν κάποιον ικανό – είναι πάνω κάτω ένας κατάλογος των παραδοσιακών οικογενειακών αξιών.

> Αυτοί οι άνδρες φροντίζουν "μητρικά" ο ένας τον άλλον, "στεγάζουν" ο ένας τον άλλον, "αναθρέφουν" ο ένας τον άλλον, και η επανανοηματοδήτηση της οικογένειας μέσα από αυτούς τους όρους δεν είναι μια μάταιη ή άχρηστη μίμηση, αλλά το κοινωνικό και συλλογιστικό χτίσιμο μιας κοινότητας, μιας κοινότητας που επιδένει, φροντίζει και διδάσκει, που δίνει στέγη και σε καθιστά ικανό. Αυτό είναι το δίχως άλλο μια πολιτισμική επανεπεξεργασία της συγγένειας που οποιοσδήποτε εκτός του προνομίου της ετεροφυλοφιλικής οικογένειας (κι εκείνων μέσα σε εκείνα τα "προνόμια" που υποφέρουν εκεί) χρειάζεται να δει, να ξέρει, και να μάθει από αυτή, μια εργασία που δεν καθιστά κανέναν από εμάς που είμαστε εκτός της ετεροφυλοφιλικής οικογένειας να είναι απόλυτος παρίας σε αυτήν την ταινία. Έχει σημασία ότι είναι στην επεξεργασία της συγγένειας που σφυρηλατείται μέσα από επανανοηματοδότηση των ίδιων όρων που επηρεάζουν τον αποκλεισμό μας και την ταπείνωσή μας που μια τέτοια επανανοηματοδότηση δημιουργεί το συλλογιστικό και κοινωνικό χώρο για κοινότητα, τον οποίο βλέπουμε ως μια οικειοποίηση των όρων της κυριαρχίας που τους στρέφει προς ένα μέλλον με περισσότερες δυνατότητες.

Επιπλέον οι οίκοι συντηρούν τα μέλη τους "σε πείσμα της εκτόπισης, φτώχειας, έλλειψης στέγης". Αλλά οι δομές που συντηρούν αυτά τα κακά φαινόμενα με κανένα τρόπο δεν απειλούνται ή ανατρέπονται. Εδώ η επανανοηματοδότηση είναι ελάχιστα περισσότερα από μια παρηγορητική κοινότητα θυμάτων.

Leo Bersani, "Homos", Κεφ. 2 – "The Gay Absence"

ΞΕΧΑΣΜΕΝΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΠΟΥ ΤΡΕΧΟΥΝ ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ, ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΖΩΝΤΑΝΟΙ.

Τον Γιώργο από τα *Κουρέλια* τον απέφευγα επιμελώς. Κάθε φορά που ήτανε στα δεξιά και να με τον γνωρίσουνε εγώ έκοβα λάσπη και έτρεχα αριστερά. Ορκίζομαι στην τιμή του πατέρα μου ότι για μια ολόκληρη δεκαετία δεν τον είδα ποτέ, τουλάχιστον εν γνώσει μου. Ο λόγος ήταν φυσικά, με δυο λόγια, ότι ντρεπόμουνα ή ότι, με περισσότερα λόγια, είχα πλάσει μια πολύ συγκεκριμένη εικόνα για τον Γιώργο από τον τρόπο που ανάσαινε, ξεροκατάπινε, μασούσε τα λόγια του, είχε εκείνη την παγωμένη άρθρωση και γενικά τα έλεγε ωραία στην εκπομπή. Τα έλεγε ωραία, ήταν ωραίος και τον γούσταρα. Μπορεί στην αρχή να προσπαθούσα να αποφύγω τα λόγια του όταν πατούσα REC για να γράψω τα τραγούδια, αλλά τελικά είχα φτάσει να γράφω απλά όλη την εκπομπή σε φρέσκια κασέτα, μαζί με τους αναστεναγμούς και την άκαμπτη εκφορά του λόγου τα οποία γινόταν ένα, ενσωματώνονταν με τα τραγούδια, ήταν ανέκκλητο μέρος από αυτά πλέον.

Όπως θα καταλάβατε, ίσως, μέχρι τώρα, εγώ τα *Κουρέλια* τα είχα περί πολλού κι αν είχα 3-4 πράγματα συγκεκριμένα να κάνω μέσα στην εβδομάδα, το ένα ήταν να ακούσω την εκπομπή κι αυτό δεν άλλαζε με τίποτα που να χτυπούσες τον κώλο σου χάμω. Άλλοτε την άκουγα ξαπλωμένος να κοιτάζω το ταβάνι και το ραδιοκασετόφωνο πάνω από το κεφάλι μου, άλλοτε πήγαινα πάνω κάτω και κάπνιζα και έπινα και "σκεφτόμουν" κι άλλοτε φορούσα τις αρβύλες και χόρευα (ή κλοτσούσα πράγματα για να είμαστε πιο ακριβείς).

Εγώ τώρα θα σας πω για μια τέτοια βραδιά που "χόρευα" γιατί συνέβη κάτι συγκλονιστικό στην εκπομπή, στον Γιώργο και σε μένα. Ελπίζω να συγκλονιστείτε κι εσείς.

Νομίζω έπαιζε για αρκετή ώρα χαρντκορίλες με τον γνωστό τρόπο: όνομα τραγουδιού, καλλιτέχνης και καμιά πληροφορία (πού έπαιξε, από πού είναι, αν είναι σε καμιά συλλογή κλπ). Εγώ είχα φτιαχτεί πάρα πολύ με τη μουσική και με τον Γιώργο γιατί είχε κάτι μαγκωμένα ή πονεμένα αισθησιακό η φωνή του κείνο το βράδυ, μου ερχόταν να τον φιλήσω ή να φιλήσω το ραδιοκασετόφωνο, είχα ανοίξει και μια ρετσίνα και ξαφνικά βάζει την κομματάρα, που λόγω ασύμμετρων μουσικών γνώσεων, πρώτη φορά άκουγα. Πολύ βολικά, δεν έβγαζες άκρη με στίχους (πράγμα που πρέπει να έχει βοηθήσει τη φαντασία πολλών αγοριών) αλλά πραγματικά, εκεί πάνω στην μεγάλη πώρωση ήταν ξεκάθαρο ότι είπε "και μετά τη συναυλία, σπίτι πήγαμε". Ε, λοιπόν, αυτή η κατηγόρια δεν με έπιανε εμένα, όχι φίλε μου, εγώ γυρνάω σπίτι ξημερώματα ότι κι αν κάνω ή δεν κάνω. Προτιμώ να ξαπλώνω στα παγκάκια μέχρι να αρχίζει να φέγγει παρά να γυρίσω σπιτάκι με τη μαμά και τον μπαμπά και τη γιαγιά. Μου έχει μείνει άχτι αυτό το "και μετά τη συναυλία", όλο σκέφτουμε όταν τελειώνουν τα γαμάτα πάρτυ μας, τι, αυτό είναι όλο, δεν θα κάνουμε σκανταλιές, αλητείες και μπαχαλάκια στους δρόμους μετά; Μου τη σπάνε όσοι παίρνουν το δρόμο της επιστροφής στη νηφαλιότητα έστω κι αν έχει ξημερώσει για τα καλά: μα τότες είναι η ευκαιρία μας να δούμε τον κόσμο με άλλα μάτια, με μάτια που περάσαμε ένα ολόκληρο βράδυ για να ανάψουν οι φλόγες μέσα τους. Αυτά τα σκέφτομαι τώρα, αλλά τα σκεφτόμουν και τότε, εντάξει ίσως όχι τόσο μελοδραματικά. Και μετά έδωσε το τελικό χτύπημα, φώναξε ο τραγουδιστής "για πάντα ελεύθεροι, για πάντα ζωντανοί" κι άρχισε ένα θρήνο για το όνειρο του πανκ κι οι κιθάρες σκούζανε γύρω του κι εγώ συστρεφόμουν μέσα κι έξω και, μαλάκα, τι ακούω, τι ακούω. Αχ, κλαίω.

"Μάλιστα" ακούστηκε ξερή η φωνή του εκφωνητή μόλις τέλειωσε το άσμα (που μπορεί και να το έκοψε). "Πάμε να ακούσουμε τώρα κάτι πιο αυθεντικό".

Ήταν μια ιστορική στιγμή για την εκπομπή, εννοώ ότι ο Γιώργος δεν μπλεκόταν σχεδόν ποτέ σε αξιολογήσεις, ακόμα και κατσαρόλες αντί για ντραμς να έπαιζες θα σου συμπεριφερόταν με τον ίδιο αποστασιοποιημένο σεβασμό, οπότε εδώ κάτι σοβαρό πρέπει να είχε παιχτεί. Και, κατ' αρχάς, τι εννοεί "πιο αυθεντικό", τι μπορεί να είναι πιο αυθεντικό από ηλεκτρικές κιθάρες που εισχωρούν μέσα σου κι ανακατεύουν τα εντόσθιά σου, τι είναι πιο αυθεντικό από αφηνιασμένα ντραμς κι μια φωνή που σχεδόν αναστενάζει και υποφέρει όταν απαγγέλλει "ότι μερικοί λένε ότι το όνειρο του πανκ είναι νεκρό", τι πιο αυθεντικό από εμένα που πατούσα ιπτάμενος με τις αρβύλες στους τοίχους από το δωμάτιο. Τι;

Ε, λοιπόν, έβαλε ένα πολύ γνωστό κομμάτι από Ναυτία που δεν το είχα προσέξει ποτέ τι έλεγε. Αλλά εκείνο το βράδυ το πρόσεξα ιδιαίτερα, άνοιξα και το LP που είχα (πικάπ δεν είχα, αλλά το LP το είχα) και χάζευα την εικονογράφηση. "Νεκρό συναίσθημα" το λέγανε, και μου έφυγε η μαγκιά. Εμένα δεν προχωρά γραμμικά η ηλικία μου: καθηλώνομαι στο αρμόζον συναίσθημα της κάθε ηλικίας για χρόνια και μετά κάτι συμβαίνει και ξαφνικά ενηλικιώνομαι κι άλλο. Έτσι κι εκείνο το βράδυ: εκείνο το βράδυ σταμάτησα να είμαι 20 χρονών, κι έγινα απότομα 25. Αλλά μυαλό δεν έβαλα. Δεν κατάλαβα την προφητεία των στίχων, ότι οι σχέσεις δεν είναι απλά οι άνθρωποι, ότι αυτό, το τωρινό, που θεωρώ πανίσχυρο μέσα στην γκάβλα του, το αιώνιο, το αθάνατο, το ανίκητο, κάποια στιγμή θα φύγει ή, ακόμα χειρότερα, θα είμαι εγώ αυτός που θα αποχωρήσει.

Ήμουνα 25 χρονών όταν άκουσα την προφητεία, αλλά δεν προετοιμάστηκα καθόλου. Κι ο κόσμος άρχισε να με ρωτά στο δρόμο "τι έχεις;" κι εγώ ήμουνα όλο και πιο γυρτός, σκεφτικός, αμίλητος, αφηρημένος κι είχα αρχίσει να φεύγω, να φεύγω, να φεύγω. Κι είναι σε τέτοιους ανθρώπους που η μοίρα αρέσκεται να παίζει παιχνίδια: μου τράβηξε το χαλάκι από τα πόδια, έπεσα χάμω και δεν ξανασηκώθηκα ποτέ.

Τελευταία μου συντροφιά, μέσα στη μοναξιά, ήταν το ράδιο Ουτοπία. Άκουγα ολημερίς κι ολονυχτίς, όπως έλεγε και το οικείο τζίνγκλ, τα μολυσματικά ραδιοκύματά του μέχρι που μια μέρα στους 107,7 είχε μόνο χιόνια και παράσιτα. Και μόνο χιόνια θα είχε στο εξής, τελείωσε η φάση, παιδιά. Κι εγώ καθόμουν μήνες κι άκουγα παράσιτα, τελείωσε η φάση παιδιά είπαμε, τελείωσε η φάση, τελείωσες κι εσύ, τελείωσες κατάλαβέ το.

Εγώ αυτά τα δύο τραγούδια θα τα έλεγα σύγκρουση μεταξύ αφελούς νεανικής αιωνιότητας και σοφής γνώσης για το πεπερασμένο και τη φθορά. Πάει αυτό με την ηλικία; Εσείς τι λέτε; γιατί εγώ αυτή την κωλοεκπομπή την κουβαλάω μέσα μου σαν ερώτημα ζωής. Θα ήθελα να με βάλουν ηλεκτρικά καλώδια και να κλείσουν τον διακόπτη, και να γεμίσω σπασμούς και να παίζει "μύθος ή πραγματικότητα" και να με κάνουν kickstart όπως τα αυτοκίνητα που δεν παίρνουν αλλιώς μπρος. Αλλά όπου κι αν στρέψω τη ματιά μου, βλέπω το έρημο διαστημικό τοπίο που ζωγράφισε η Μαρία-Ηλέκτρα, συντρίμμια από αρχαία διαστημόπλοια που κάποτε καβαλούσαμε και μια σακούλα ψυχοφάρμακα – μια βοήθεια, ένα δεκανίκι για να επιβιώσεις στην τούνδρα.

Έχω πρεμήσει τώρα, θα μπορούσα ακόμα και να βρω και κοιτάξω επιτέλους τον Γιώργο και να πω "γεια", δεν είμαστε δα και παιδιά πλέον. Αλλά τι παράξενο, είναι ένας άλλος Γιώργος, ο *Γιωργάκης μας*, που δεν ξέρει τίποτα από όλα αυτά που σας λέω, δεν ξέρει τίποτα γιατί τώρα είναι αυτός 25 χρονών, και μιλάει κι αυτός κοφτά και οργισμένα, και μοιάζει με αγρίμι, και με κάνει να γελάω σκυθρωπά, και τον εθέλω πολύ αλλά όταν τον πήρα ήμονα μεθυσμένος και δεν θυμάμαι τίποτα. Να γινόταν, άραγε, να μην θυμάμαι τίποτα γενικά;

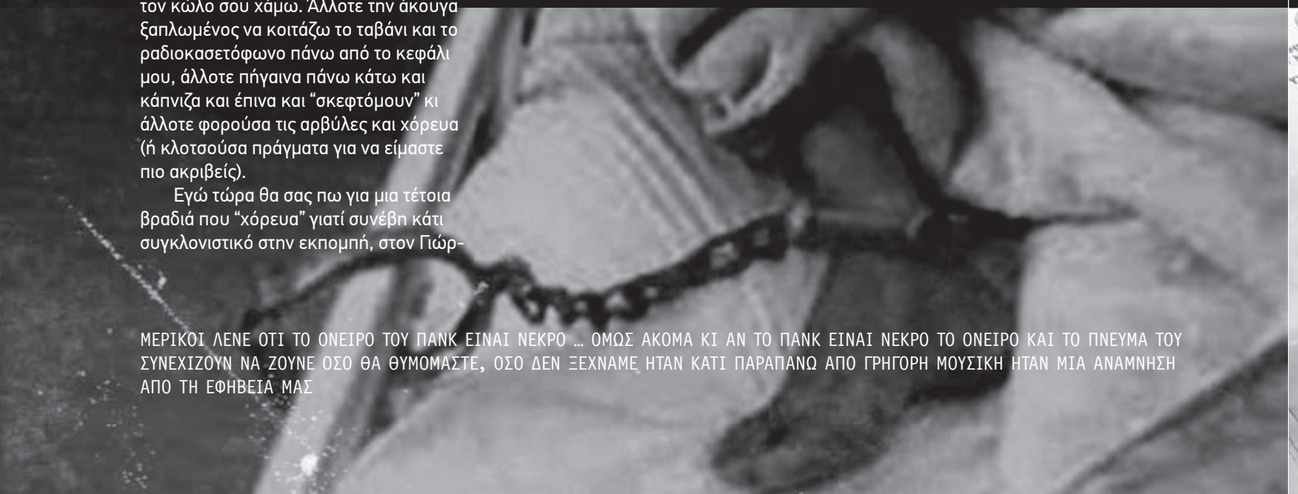

ΜΕΡΙΚΟΙ ΛΕΝΕ ΟΤΙ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΠΑΝΚ ΕΙΝΑΙ ΝΕΚΡΟ … ΟΜΩΣ ΑΚΟΜΑ ΚΙ ΑΝ ΤΟ ΠΑΝΚ ΕΙΝΑΙ ΝΕΚΡΟ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΝ ΝΑ ΖΟΥΝΕ ΟΣΟ ΘΑ ΘΥΜΟΜΑΣΤΕ, ΟΣΟ ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ ΗΤΑΝ ΚΑΤΙ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΑΠΟ ΓΡΗΓΟΡΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΗΤΑΝ ΜΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΗ ΑΠΟ ΤΗ ΕΦΗΒΕΙΑ ΜΑΣ

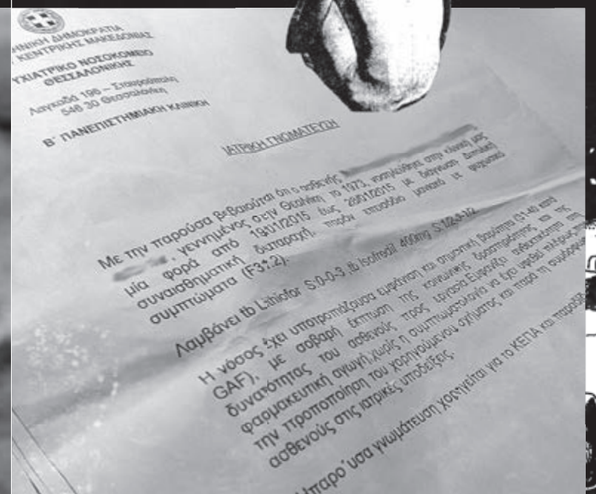

ΜΑΥΡΙΛΑ

ΑΥΤΟΣ, Μ' ΑΦΗΣΕ ΣΕ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ,
ΜΕ ΥΓΡΟ ΚΑΥΛΙ,
ΚΑΙ ΨΕΜΑ ΣΑΝ ΓΙΟΡΤΗ.

ΕΓΩ, ΚΑΙ Η ΜΑΣΤΟΥΡΑ ΜΟΥ,
ΚΑΙ Η ΦΑΣΗ ΜΟΥ,
ΟΤΙ ΧΑΝΩ ΤΟΝ ΑΝΤΡΑ ΜΟΥ.

ΕΣΥ ΗΣΟΥΝ ΠΟΛΥ ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ,
ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΕΙΣ,
ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ.

ΚΑΙ ΕΓΩ ΤΡΑΓΟΥΔΩ ΕΝΑΝ ΣΚΟΠΟ,
ΕΡΩΤΙΚΟ, ΣΤΕΓΝΑ ΜΟΝΑΧΙΚΟ.

ΜΟΥ ΕΙΠΕΣ «ΑΝΤΕ ΓΕΙΑ» ΠΡΟΧΘΕΣ
ΑΛΛΑ ΕΠΕΖΗΣΑ
ΕΣΥ ΣΤΗΝ ΓΚΟΜΕΝΑ
ΚΑΙ ΕΓΩ ΣΤΗΝ ΜΟΝΑΞΙΑ.

ΔΥΟ ΟΡΘΙΑ ΚΑΥΛΙΑ…
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΚΕΤΑ, ΓΙΑΤΙ ΕΙΣΑΙ Η ΠΡΕΖΑ ΚΑΙ ΕΙΜΑΙ Ο ΦΟΣΜΠΑ.
ΚΑΙ Η ΖΩΗ, Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΡΟΥΦΗΞΙΑ
ΤΗΝ ΜΙΑ ΕΙΣΑΙ ΚΑΤΩ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΣΤΑ ΨΗΛΑ.

ΜΟΥ ΕΙΠΕΣ «ΑΝΤΕ ΓΕΙΑ» ΠΡΟΧΘΕΣ
ΑΛΛΑ ΕΠΕΖΗΣΑ
ΕΣΥ ΣΤΗΝ ΓΚΟΜΕΝΑ
ΚΑΙ ΕΓΩ ΣΤΗΝ ΜΟΝΑΞΙΑ.
ΜΟΥ ΕΙΠΕΣ «ΑΝΤΕ ΓΕΙΑ» ΠΡΟΧΘΕΣ
ΑΛΛΑ ΕΠΕΖΗΣΑ
ΕΣΥ ΣΤΗΝ ΓΚΟΜΕΝΑ
ΚΑΙ ΕΓΩ ΣΤΗΝ ΜΑΥΡΙΛΑ.
ΜΑΥΡΙΛΑ.
ΜΑΥΡΙΛΑ.

(«ΜΑΥΡΙΛΑ», ALEX C)

ΑΜΑ ΕΡΘΕΙ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Άμα έρθει καλοκαίρι θα χαμογελάω πιο πολύ ΟΚ ΝΑΙ αλλά συνέχεια νιώθω ότι φεύγω ότι πρέπει να φύγω αλλά δεν ξέρω ΠΟΥ θέλω να έρθει καλοκαιρι και να είναι βράδυ πολύ αργά σχεδόν πρωί και να έχει λίγο δροσιά και να κοιτάζω το αγόρι που κοιμάται και αναπνέει ανεμιστήρας βρρρ όταν κοιμούνται τα αγόρια να κάνετε ησυχία σσστ γιατί είναι ό,τι πιο όμορφο υπάρχει στον κόσμο. Αυτό το κορμί που είναι το ίδιο που έχει κοιμηθεί με δεκάδες άλλα κορμιά γίνεται σιγά σιγά δικό σου αλλά κανένας σας δεν θα το μάθει καπνίζω ξύπνιος με νευριάζει που φεύγεις το πρωί αλλά τι να κάνομε έχομε και δουλειές έβγαλα φώτο τα σεντόνια που τυλιγόσουνα όταν κοιμάσαι εσύ λείπεις αλλά μέσα από την απουσία σου, μου μένει η μυρωδιά σου, το σχήμα από τον καρπό σου, που με λες "πιο ήρεμα, με πονάς" με ήρεμο τρόπο, το σχήμα της μέσης σου. Ιδέα δεν έχω για ποιονε μιλάω τώρα, μάλλον για όλους μαζί ή καθένα ξεχωριστά είμαι τόσο ερωτευμένος με τα Αγόρια τα θέλω τόσο πολύ τα πιο πολλά από αυτά χαμογελάνε με έναν τρόπο που δεν πληγώνει αλλά θέλω να τα πληγώνω εγώ να πονάνε τα πιο πολλά Αγόρια δεν έχουν γίνει κτήνη μπορώ να γείρω στο στήθος τους και να μην φοβάμαι και να μου λένε σφίξε με σφίξε με πιο δυνατά κι εγώ το κάνω γιατί ξέρω ΠΩΣ ΕΙΝΑΙ ξέρω ΠΩΣ είναι να σε σφίγγουν δυνατά και να λύνεσαι ξέρω ότι όλοι πονάμε. Τι την ήθελα τη ρετσίνα με ζάναξ τώρα με λες; Πάρτα στη μάπα τα συναισθήματα κι αύριο πρωί πάλι ubercool θα είμαστε, αφτό είναι το μόνο βέβαιο. Αυτό κι ότι αγαπώ πολύ πολύ τα Αγόρια.

Τολμώ να πω ότι είμαι αόριστα ερωτευμένος: ένας άλλος τρόπος για να πω ότι έχω φτάσει μια κάποια ηλικία – μια ηλικία τόσο προχωρημένη που μοιάζει επιτέλους σχεδόν εφηβική.

Children Of The Grave

REVOLUTION IN THEIR MINDS -
THE CHILDREN START TO MARCH
AGAINST THE WORLD IN WHICH
THEY HAVE TO LIVE

AND ALL THE HATE
THAT'S IN THEIR HEARTS

THEY'RE TIRED OF BEING
PUSHED AROUND

AND TOLD JUST WHAT TO DO

THEY'LL FIGHT THE WORLD
UNTIL THEY'VE WON

AND LOVE COMES FLOWING THROUGH

CHILDREN OF TOMORROW LIVE
IN THE TEARS THAT FALL TODAY

WILL THE SUN RISE UP TOMORROW
BRINGING PEACE IN ANY WAY?

MUST THE WORLD LIVE IN THE
SHADOW OF ATOMIC FEAR?

CAN THEY WIN THE FIGHT FOR PEACE
OR WILL THEY DISAPPEAR?

SO YOU CHILDREN OF THE WORLD,

LISTEN TO WHAT I SAY

IF YOU WANT A BETTER PLACE
TO LIVE IN

SPREAD THE WORDS TODAY

SHOW THE WORLD THAT LOVE
IS STILL ALIVE

YOU MUST BE BRAVE

OR YOU CHILDREN OF TODAY ARE

CHILDREN OF THE GRAVE, YEAH

(BLACK SABBATH)

SO, THAT'S WHAT HAPPENS WHEN YOU GET REALLY, REALLY OLD

Στο Kreuzberg μου δόθηκε η απάντηση στα επίμονα φιλικά ερωτήματα που μου απευθύνονται πού και πού: τι θα κάνεις; τι θα κάνεις σε 10 χρόνια; τι θα κάνεις σε 20 χρόνια; σε 30; Ως πότε, ως πότε....

Και πέρασε από μπροστά μου ένα ανθρώπινο λείψανο, ένας σκατόγερος τουλάχιστον 90 χρονών και λίγα λέω. Φορούσε λέδερ παντελόνι, λέδερ γιλέκο και φαινόταν το κρεμασμένο σάπιο σώμα του φόρα παρτίδα. Στο κεφάλι εκείνο το s/m καπέλο, κάτι ίχνη από αυτό που κάποτε ήταν άσπρο μούσι, και τα αυτιά του ήταν γεμάτα κρίκους στη σειρά από πάνω μέχρι κάτω. Σαν να βγήκε από ταινία. Σαν να ήταν ταινία η ζωή του.

Περπατούσε αργά, γιατί στην μάχη του queer με τη βιολογία, στο τέλος νικά η βιολογία. Περπατούσε αργά και δύσκολα, όπως όλοι οι γέροι, αλλά το βλέμμα του... ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΟΥ... Κοιτούσε με πείσμα ψηλά σε έναν άπιαστο μακρινό προορισμό που μόνο αυτός ήξερε, δεν περπατούσε: ΠΗΓΑΙΝΕ. Το βλέμμα του έλεγε, "ακόμα κι αν αυτά είναι τα τελευταία δευτερόλεπτα της ζωής μου, baby, I'm living it"

ΠΟΥΣΤΗΣ. ΓΕΡΟΣ. ΑΣΧΗΜΟΣ. ΦΤΩΧΟΣ. ΚΑΙ ΜΟΝΟΣ

Αν το μόνο που σας αγχώνει είναι να μην φύγετε αγάμητοι στο τέλος από τα γαμάτα πάρτυ με τα γαμάτα παιδιά με τα γαμάτα τατουάζ και τα γαμάτα ναρκωτικά, well... I've got bad news for you. Και απευθύνομαι στους πολιτσμάνους της γκάβλας μας, στην κομαντατούρ των queer στρατόπεδων συγκέντρωσης όπου ΤΟ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝΕΙ.

Δεν θα το χαρίσουμε το χαμόγελό μας σε κανέναν μπάτσο, σε κανένα λύκο με στολή προβάτου.

ΠΟΥΣΤΙΑ ΚΑΙ ΟΛΕΘΡΟΣ / ΖΟΦΟΣ ΚΑΙ ΣΑΠΙΛΑ

RAINING BLOOD

Στο δωμάτιο 4 της Β' Οξέων στο ψυχιατρείο Σταυρούπολης, ήμασταν 4 κρεβάτια και 4 άτομα. 2 τόξικ δεμένοι στα κρεβάτια τους (ερχόταν η νοσοκόμα και άδειαζε τα σκατά και τα ούρα τους που αποθήκευαν κάτω από το κρεβάτι), εγώ κι ένα νεαρό παιδί που συχνάζει στο Βιολογικό. Ήταν κανονικός μαλλιάς, αν και νομίζω το είχε παρακάνει με την περμανάντ. Κάθε βράδυ μας ερμήνευε έναν ολόκληρο δίσκο από το ρεπερτόριό του, πλήρες με headbanging ολκής, και air-guitars χοροπηδώντας πάνω στο κρεβάτι. Κατά τις δύο ερχόταν η ώρα του πότ-πουρί και τελείωνε, δόξα τω Αντίχριστω, πάντα με Slayer. Αν και ήταν σπαστικός γιατί μου τα έπηζε με 4 τραγουδίστριες ποπ που είχε συνεχώς η τηλεόραση και τις έβαζε στη σειρά από την πιο επιθυμητή στην λιγότερο, παρόλο που αν άρχιζε να μιλά ή να τραγουδά δεν υπήρχε τρόπος να σταματήσει, βγάλαμε λίγο συνεννόηση και αποφάσισε να μου εμπιστευτεί τα σχέδιά του, ειδικά σε εμένα που είμαι σωστό παιδί: θα αιχμαλώτιζε και θα σκότωνε με τελετουργικό τρόπο τους εχθρούς του. "Κι εγώ γι' αυτό είμαι μέσα..." του είπα. "Εσένα πόσοι είναι οι εχθροί σου;" Εεεεε, 30-40... είπα ένα φουσκωμένο νούμερο για να κάνω καλή εντύπωση. "Εμένα είναι 6.000.000 και ξέρω όλα τα ονόματά τους".
Σε νιώθω.

Να `χα χίλια μάτια τα μάτια σου να βλέπω
και χείλη εκατό να σε γλυκοφιλώ
και να μη σε χορταίνω.

Αμάν, να `χα εκατό καρδιές
να σ' αγαπώ εκατό φορές
γιατί μια καρδιά που έχω
το σεβντά σου δεν αντέχω.

Να `χα χίλια μάτια εσένα να κοιτάζω
και χίλιες αγκαλιές αμέτρητες φορές
γλυκά να σ' αγκαλιάζω.

Ο ΠΙΟ ΟΜΟΡΦΟΣ ΠΑΝΚΗΣ ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ο πιο όμορφος πάνκης όλου του κόσμου ήταν στη συναυλία Ναυτία στο βιολογικό κάποιον μακρινό σεπτέμβρη των 90ς. Είχε πέσει στα γόνατα και είχε καρφώσει το κούτελο στο τσιμέντο, προσκυνημένος, τελείως εκτεθειμένος και ευάλωτος κυριολεκτικά και συμβολικά. Ήταν τελείως κόκαλο, ακίνητος, και δεν έδινε πολλά σημεία ζωής. Δεν ξέρω πως θα ήταν sober και δεν με νοιάζει αυτή η σύγκριση, γιατί οι sober καταστάσεις δεν με ενδιαφέρουν. Έκατσα δίπλα του, φυσικά, πάντα μόνος ήμουν και πάντα δίπλα σε τέτοιους πανέμορφους μόνους άραζα. Ναι, αλλά τελικά γαμήθηκες; Λοιπόν, έχω στήσει κώλο σε πάρα πολλές πούτσες και ενδεχομένως αυτό να είναι και γαμώ, αλλά ποτέ δεν κατάφερα εντελώς να γυρνάω πλάτη και να στήνω κώλο σε ολόκληρο το σύμπαν. Είναι ο ήρωάς μου και τον σκέφτομαι συχνά-πυκνά με πόθο τα τελευταία 20 χρόνια. Ω, ναι. Όπως είπα, μπορεί να ήταν ένας ακόμη μαλάκας όταν θα ξενέρωνε, αλλά ποιος είπε ότι θέλω ξενέρωτες καταστάσεις. Λοιπόν, ούτε ερωτευτήκαμε, ούτε φασωθήκαμε, ούτε με γάμησε στεγνά, αλλά μου έμαθε ένα μάθημα. Και ισχυρίζομαι ότι αυτό το μάθημα είναι προϊόν της διασταύρωσης μιας ενδεχόμενης ματσίλας, καγκουριάς, σεξισμού, απελπισίας, μοναξιάς, τρυφερής βουτιάς στο κενό και των δικών μου προβολών επάνω του επίσης.

Λένε ότι τον Παζολίνι δεν τον σκότωσε ένας αλήτης αλλά ήταν συνωμοσία των τάδε και των δείνα. Δεν συνυπογράφω αυτή την θεωρία. Πάντοτε πίστευα ότι το Εγώ ο Πιέρ Πάολο στα Χέρια του Αγγέλου μου (ή του δήμιου μου) είναι από τις ομορφότερες φράσεις που έχουν ειπωθεί. Το πανκ χωρίς τους πάνκηδες μπορεί να είναι ενδιαφέρον, συναρπαστικό, λιγότερο σεξιστικό, πιο πρωτότυπο επιτέλους, πιο θορυβώδες ή επιθετικό, πιο εμπλουτισμένο, αλλά το φετίχ απαιτεί αιώνια επανάληψη, το φετίχ είναι αυστηρό στις προδιαγραφές του, το φετίχ προστάζει ότι ο δήμιος κι ο άγγελος δεν διαχωρίζονται, συναντώνται στο ίδιο πρόσωπο, το φετίχ προστάζει ότι η ηδονή βρίσκεται μέσα στη διαρκή ακύρωση. Δεν τρέφω καμία εκτίμηση σε όσους κρεμάνε χωρίς τύψεις το τζάκετ με τα καρφιά και συνεχίζουν τη γαμάτη, γεμάτη piercing, ζωούλα τους.

Η Σόνια λοιπόν από τους Ναυτία απαγόρευε το pogo στις συναυλίες τους, γιατί ήταν σεξιστικό κι από μια άποψη είχε φυσικά δίκιο. Αλλά η θλιβερή, για ορισμένους και από κάποια στιγμή και για μένα, αλήθεια ήταν ότι τίποτα δεν με έφτιαχνε περισσότερο από το body contact μέσα από το ritual του ξύλου, των σπρωξιμάτων, των καλαμιών και των καβαλημάτων. Αξιολύπητο; Αυτή είναι μια λέξη της στρέπτ ή της gay liberation κανονικότητας. Και παρόλο που στρατηγικά μπορεί να λέω οτι είμαι το γράμμα G στο οικείο αρτικόλεξο, δεν υπήρξε ούτε μία φορά που να με έπιασαν και να με είπαν identify yourself και να μην γάβγισα αυθόρμητα και με τις κόρες των ματιών διεσταλμένες από έξαψη, "πούστης". Ελάχιστες έως σχεδόν μηδέν φορές έγινε κάτι σεξουαλικό και όποιος έχει ερωτήματα και ανησυχίες για ύπαρξη αμοιβαίων ή ομόλογων συναισθημάτων, μάλλον δεν έχει ιδέα για το συντριβάνι ψυχικών καταστάσεων που αναβλύζει από την πηγή του anonymous sex. Κοντολογίς πάνκ χωρίς τους πανκς, δεν είναι πανκ. Μπορεί να είναι οτιδήποτε υπέροχο άλλο, αλλά δεν είναι αυτό που περιέγραψα.

Έζησα σε μια εποχή όπου χρειάστηκε να μεταφράσω τη λέξη "homophobia" από τα αγγλικά και απλά δεν υπήρχε ελληνικό δόκιμο αντίστοιχο στο λεξιλόγιο. Αποφάσισα ότι "ομοφυλοφοβία" είναι το σωστό. Αλλά τώρα ξέρουμε τη μετάφραση, τώρα ξέρουμε το visibility, αλλά αυτό που βολικά δεν ξέρουμε είναι η παράδοξη ρήση του Foucault ότι visibility ισούται και με παράδοση στον έλεγχο.

Και αυτό θα μπορούσε, ειπωμένο ανάποδα, να είναι ένας καλός ορισμός του underground. Ή για μια συζήτηση αν η γκέι ταυτότητα είναι πηγή δυστυχίας.

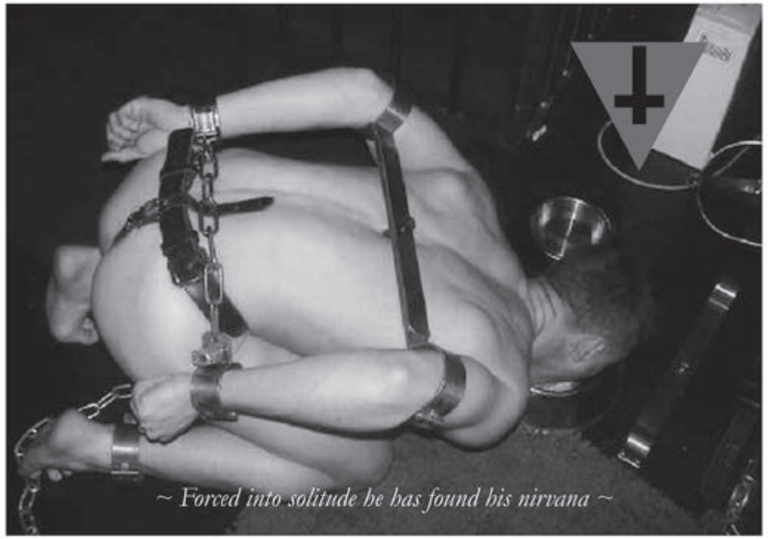

BERLIN

Η Kim Deal είναι η μόνη γυναίκα που μου προκαλεί κατακλυσμό συναισθημάτων με τον απλό εκείνο τρόπο που μου τα προκαλεί μια τυχαία φωτό από ένα χωτ αγόρι. Νομίζω ότι έχω καλό ένστικτο: από όλη αυτή την ιστορία με το grunge, οι Breeders είναι η μόνη μπάντα που ακούγεται άνετα και σήμερα — για να μην πω "υποχρεωτικά". Ένας καλός λόγος για να φοράω άσπρα πουκάμισα και να δείχνω clean θα ήταν η Kim. Αλλά επίσης πρέπει να πάω all systems analogue και να πάρω τόσα πολλά ναρκωτικά που να με χώσουν μέσα. Και εγώ δεν μπορώ την all analogue ζωή.

Και μιας είπα για την Kim Deal, αναγκαστικά περνάω στους Pixies. Pixies άκουγα στο "Berlin" που έβαζε συνέχεια το Debaser. Εγώ γενικά είχα διάφορες υποθέσεις εκεί μέσα, αλλά στην περίοδο "καταιγισμός Debaser" πήγαινα για τον DJ που τον γούσταρα τελικά όμως τα εφτιαξα με τον μπάρμαν που όμως ο DJ ήταν ο πρώην του ο οποίος όμως εμφανισιακά ήταν ολόιδιος με μένα! Μα τι μπέρδεμα κι αυτό... Κι εκεί που καθόμουν και χάζευα την κατσαρίδα παγιδευμένη μέσα στο καντράν της ταμειακής και τον μπάρμαν μου από πίσω, αχ, έβαζε το Debaser και λέγαμε "πάμε ακόμα ένα debaser!" και εννοούσαμε ποτό, και η μια χόρευε αερόμπικ μέσα στο πλήθος, κι εγώ τραβούσα να τσεκάρω τον κόκκινο καναπέ στο βάθος κάτω από το ηχείο, εκεί που παραδοσιακά υπήρχε ένας πάνκης που κοιμόταν μέσα στον ορυμαγδό και, πραγματικά, πιο τρυφερό και ήρεμο μέρος δεν υπάρχει παρά μόνο η αγκαλιά του πάνκη σε εκείνον τον καναπέ. Με άρεζε επίσης να κατεβαίνω μεθυσμένος τη μεταλλική σκάλα από πάνω από τον καμπινέ και να πέφτω ψιλο-επίτηδες πάνω σε κόσμο και να γελάμε. Και να τσεκάρω από ψηλά ποιος κοιμάται απόψε στον κόκκινο καναπέ. Όταν με κάρφωσε ο ξάδερφος στον μπαμπά στο Λύκειο ότι πάω στο Berlin, δηλαδή τότε στον απόπατο της κοινωνίας, για πρώτη φορά, πολύ πριν κάποιο γκέι μπαρ, ένιωσα ότι εδώ στον απόπατο είναι το μέρος μου. Ήταν φιλικό με έναν τρόπο που ξεπερνούσε το gay friendly που λέμε σήμερα: τη στιγμή που κάποια τσογλανάκια έδερναν τον τραγουδιστή των Echo and the Bunnymen και τον πετούσαν έξω από το μαγαζί, διαφημιζόταν σταθερά στον underground gay τύπο της πόλης. "Before you, After hour" έλεγε η διαφήμιση. Μια μέρα με έπιασε ο Θόδωρας που το είχε και μου έλεγε για κάτι παρτούζες που είχε πάει με άπειρα ναρκωτικά και τη Lydia Lunch στο κέντρο της παρτούζας σε αφασία που την έπαιρνε όποιος ήθελε. Αυτό εμένα, ξαφνικά, δεν μου πολυάρεσε και ξέρετε κάτι; Το έμαθα αργότερα: Υπάρχει ένα καταπληκτικό κείμενο του BLaB σε ένα JD's που μιλάει για την κατάντια της Lydia να συντρίβεται σαν θαλασσοδαρμένη σκούνα από τον έναν γαμιά στο άλλον (highly problematic). Βλέπετε στον Καναδά το 1992 το δούλευαν το sluttiness κι εδώ καθαρίζαμε ραδίκια. Anyway, τα λέω όλα αυτά γιατί μπήκαμε στο καλοκαίρι και θα ήθελα να ζήσω ένα after hours καλοκαίρι όπως όλα τα καλοκαίρια των 90s που ήτανε πάντα σκοτάδι και δροσιά και πολλά άλλα. Καλοκαίρι ήτανε κι όταν ακούγαμε το Debaser κι έστελνα SMS "Here Comes Your Man", το τελευταίο καλοκαίρι της ζωής μου. Μετά πήγα ψυχίατρο και γαμήθηκε ο Δίας. 15 χρόνια μετά, θέλω επιτέλους πίσω τα καλοκαίρια μου αλλά κάτι μου λέει ότι η επιστροφή είναι αδύνατη – πρέπει να προχωρήσω.

SONIC YOUTH
SONIC-YOUTH

BIKINIKILL
GirlPower

ΟΤΙ ΠΟΘΟ ΕΙΝΑΙ
ΑΔΥΝΑΤΟ

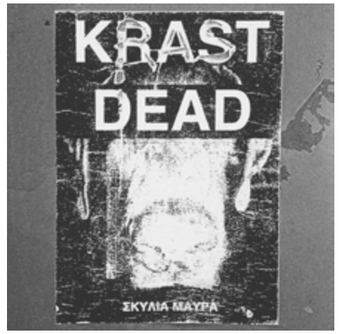
KRAST
DEAD
ΣΚΥΛΙΑ ΜΑΥΡΑ

ΑΧ ΑΣ
ΜΠΟΡΟΥΣΑ

"Αχ ας μπορούσα"
(Από Γιώτα Λύδια)

Αχ ας μπορούσα
Να σε ξεχνούσα

J.D.s
Κι ούτε να με νοιάζει πια
Πού βρίσκεσαι και πού γυρνάς

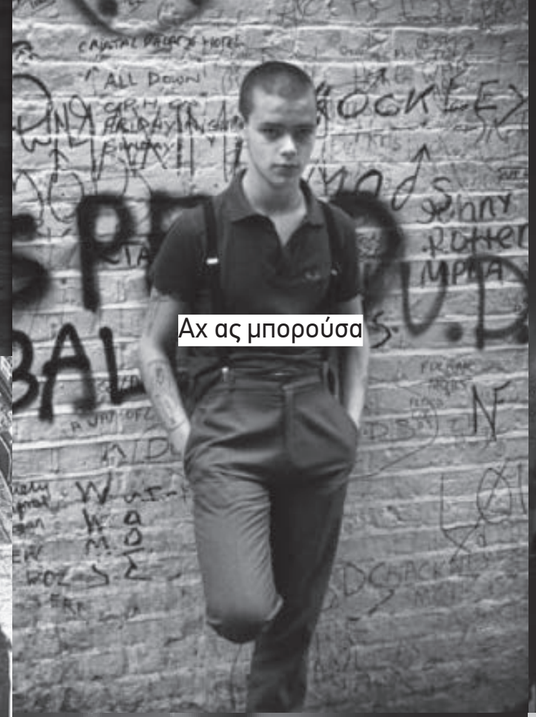
Αχ ας μπορούσα

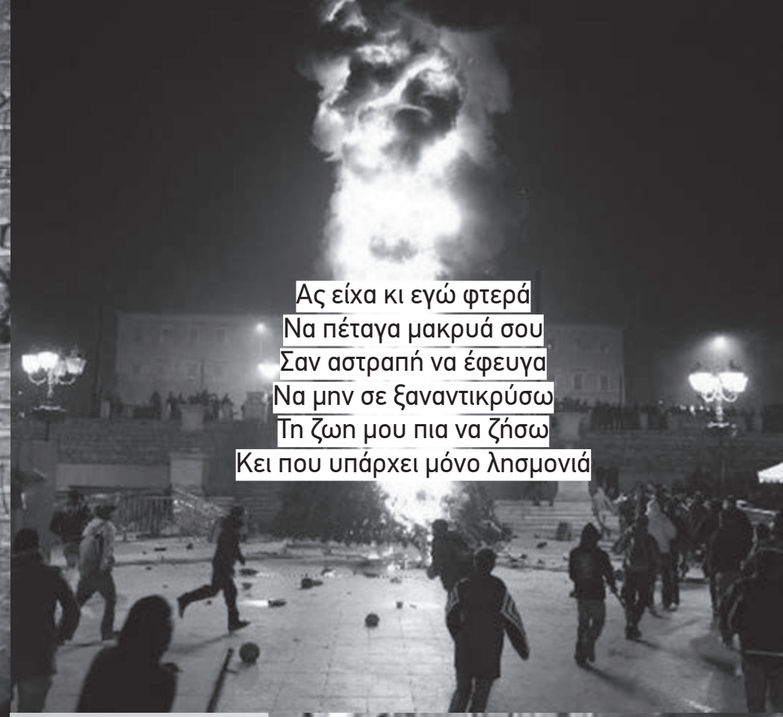
Ας είχα κι εγώ φτερά
Να πέταγα μακρυά σου
Σαν αστραπή να έφευγα
Να μην σε ξαναντικρύσω
Τη ζωη μου πια να ζήσω
Κει που υπάρχει μόνο λησμονιά

Πολλές φορές με πλήγωσες
Και είπα να σε μισήσω
Μα πάλι συλλογίστηκα
Μοναχή μου πώς θα ζήσω
Και πώς θα σε λησμονήσω
Για να βρω κι εγώ τη γιατρειά

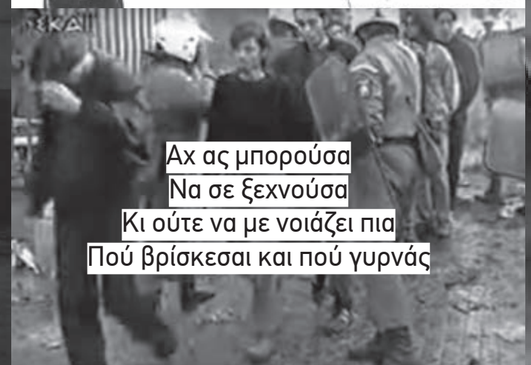
Αχ ας μπορούσα
Να σε ξεχνούσα
Κι ούτε να με νοιάζει πια
Πού βρίσκεσαι και πού γυρνάς

Αχ ας μπορούσα
Να σε ξεχνούσα

Κι ούτε να με
νοιάζει πια

Πού βρίσκεσαι και πού γυρνάς

Αχ ας μπορούσα

ΔΕΝ ΘΕΛΟΥΜΕ ΠΑΙΔΙΑ.

ΘΕΛΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΓΙΟΥΣ ΣΑΣ.

Το κυρίαρχο ρεύμα σκέψης που οριοθετεί το σύγχρονο λόγο του κινήματος της γκέι απελευθέρωσης (ή καλύτερα των queer) οφείλει πάρα πολλά στο Γάλλο φιλόσοφο και ακαδημαϊκό Michel Foucault. Για τον M. Foucault ο ομοφυλόφιλος είναι ανύπαρκτος: δεν υπήρξαν ποτέ ομοφυλόφιλοι ούτε τότε ούτε τώρα. Υπήρξε και υπάρχει μόνο η πράξη του σοδομισμού. Μια πράξη συνήθως κινούμενη στις παρυφές της νομιμότητας, αλλά εντούτοις μια πράξη που δεν αποκαλύπτει τίποτα για το ποιον του υποκειμένου της. Τα χαρακτηριστικά, οι κλίσεις, οι σκέψεις, ολόκληρη η «παθολογία» του σοδομίτη είναι επιστημονικό εύρημα του προηγούμενου αιώνα: η πράξη καθίσταται προσωπικότητα και μια καινούρια, ανύπαρκτη μέχρι τότε, λέξη πρέπει να εφευρεθεί για την περιγράψει. Homosexual.

Ενώ αν κάνεις μια βόλτα στο Γκάζι μπορεί να νομίσεις ότι μαθαίνεις πολλά για τον homo homosexualis σήμερα (πράγμα που είναι φυσικά μια πλάνη), δεν μπορείς επ' ουδενί να συλλάβεις μια κοινή «ομοφυλόφιλη» εμπειρία διαμέσου των αιώνων. Ακόμα κι ο «ομοφυλόφιλος» Όσκαρ Ουάιλντ ήταν παντρεμένος με παιδιά (εντούτοις πολύ πιο ξεκάθαρος σε σχέση με άλλους, σύγχρονους, παντρεμένους με παιδιά που συναντάς στο romeo). Υπάρχει ένας αστικός μύθος που λέει ότι όποιο μέλος της ACT UP/New York (ακτιβιστική οργάνωση για το aids που μεσουράνησε το '80) κι αν ρωτούσες «ποιο είναι το βιβλίο που σε σημάδεψε;» η απάντηση θα ήταν πάντα η ίδια: «Η ιστορία της σεξουαλικότητας, τόμος Ι, του Michel Foucault».

Σήμερα σας συστήνω την ορκισμένη αντίπαλο του Michel Foucault. Είναι καθηγήτρια Τέχνης, έχει γράψει ένα bestseller βιβλίο με τίτλο «Sexual Personae», αρθρογραφεί στις μεγαλύτερες εφημερίδες και μόλις που γλιτώνει το λιντσάρισμα για τις απόψεις της. Είναι ο άνθρωπος που όλοι αγαπούν να μισούν, είναι persona non grata στους γκέι κύκλους στην Αμερική αλλά εμείς θα είμαστε ψύχραιμοι και πολιτισμένοι, εεεε; Η εν λόγω μετα-φεμινίστρια είναι η Camille Paglia και αν βαριέσαι να διαβάσεις τη συνέντευξη, συγκράτησε τουλάχιστον αυτό: είναι ταγμένη φαν της Madonna.

Η συνέντευξη είναι φανταστική. Στην ουσία είναι παρουσίαση μέρους της σκέψης της Camille Paglia με μορφή ερωταποκρίσεων. Κατά το μέγιστο δυνατό βαθμό, οι απαντήσεις προέρχονται αυτούσιες από βιβλία και συνεντεύξεις της.

Για σας, είμαι η Camille Paglia.

Είμαι μια ριζοσπάστρια οπαδός της παράδοσης. Διδάσκω ιστορία της τέχνης στο Πανεπιστήμιο της Φιλαδέλφειας. Το θέμα που με απασχολεί είναι τα υποβόσκοντα θέματα και ιδέες που διαμορφώνουν την τέχνη και τον πολιτισμό στη Δύση, από τον Σωκράτη μέχρι τους Rolling Stones. Για μένα υπάρχει μια ξεκάθαρη συνέχεια στην τέχνη και ανησυχίες που δεν αλλάζουν ανάλογα με τις τεχνοτροπίες ή τις εκάστοτε αντιλήψεις. Έχω φτάσει στο συμπέρασμα ότι το σεξ είναι μια από τις βασικές αρχές του σχηματισμού της κουλτούρας.

Είπες «σεξ»; Θέλω να ακούσω κι άλλα!

Ο πολιτισμός είναι επίτευγμα περισσότερο ενάντια στη φύση παρά σε συμφωνία με αυτή. Η φύση δεν είναι ο Αρκτούρος ή ο Μπάμπι το ελαφάκι. Στο ζωικό βασίλειο, αν μια μάνα κερδίζει εξελικτικό πλεονέκτημα τρώγοντας τα παιδιά της διπλανής, ή τα δικά της, τότε θα το κάνει. Ο πολιτισμός απαιτεί να υπερβούμε τη φύση, να δημιουργήσουμε ένα ανθρώπινο βασίλειο ξέχωρα από το φυσικό, το οποίο θα παρέχει το πλαίσιο και την ύβρι να ζωγραφίζουμε, να γράφουμε μυθιστορήματα ή τραγούδια, να ερωτευόμαστε,

Helbert List, Ρώμη, 1949 Αυτή η φωτογραφία ενός όμορφου εφήβου και ενός κλασικού αγάλματος μαζί είναι η επιτομή του ομοερωτικού ενδιαφέροντος της περιόδου για τον Ευρωπαϊκό Νότο. Οι φωτογράφοι του βορρά, κατέβαιναν στην ηλιόλουστη Μεσόγειο όχι απλά για το γλυκό κλίμα της αλλά και για τα αγαλμάτινα ανήλικα αγόρια.

να πεθαίνουμε για τα πιστεύω μας. Οι άντρες, στερούμενοι την εκπληκτική δύναμη των γυναικών να δημιουργούν ζωή, οδηγούνται στη δημιουργία του πολιτισμού. Η ανδρική ομοφυλοφιλία είναι εμβληματική σε αυτή τη στροφή προς την κουλτούρα. Πραγματικά, δείχνω στο έργο μου τη σύνδεση που υπάρχει μεταξύ περιόδων που άνθησε και δοξάστηκε η ανδρική ομοφυλοφιλία με την άνθιση του πολιτισμού στην αρχαία Ελλάδα ή στην Αναγέννηση και την ομοερωτική τέχνη. Αλλά η προσπάθεια του πολιτισμού να υπερβεί τη φύση ποτέ δεν ολοκληρώνεται. Είναι καταδικασμένη στην αποτυχία. Στο τέλος μας τρώνε τα σκουλήκια. Αλλά όσο διαρκεί, ο πολιτισμός ισορροπεί μεταξύ δύο αντιθέτων:

το Απολλώνιο ένστικτο για οργάνωση, λογική και αυτοέλεγχο και τις Διονυσιακές παρορμήσεις να αφεθούμε στην εξουσία της φύσης πάνω μας μέσα σε μια άγρια παραίτηση, οργιαστικό σεξ, οινοποσία, δολοφονίες και θάνατο. Μέσα από αυτή την ασυμφιλίωτη αντίθεση γεννάται ο πολιτισμός.

Χρυσή μου, μήπως μας τα έχει πει κι ο Φρόυντ αυτά;

Εντάξει, αλλά το ριζοσπαστικό μέρος που προτείνω είναι ότι συντάσσομαι με τα νήματα του Δυτικού πολιτισμού που φέρνουν την αναστάτωση: τη Διονυσιακή παραίτηση, τους παγανιστικούς εορτασμούς, τη μουσική ροκ, το οργιαστικό σεξ και τα ναρκωτικά. Όλα τους παίζουν καίριο ρόλο στη διαμόρφωση του πολιτισμού και είναι τόσο επικίνδυνα όσο σας έλεγε η μαμά σας. Επιπλέον αποδέχομαι πλήρως το σύγχρονο κόσμο, με τις δυνατότητες και τις ελευθερίες του. Μπορεί ο άντρας να είναι η ενσάρκωση του Πολιτισμού και γυναίκα της Φύσης, αλλά στο σύγχρονο, βιομηχανοποιημένο κόσμο το φύλο δεν είναι το παν. Συντάσσομαι με τις φεμινίστριες στις απαιτήσεις για νομική και κοινωνική ισότητα, αλλά υποστηρίζω ότι η επίτευξη σήμερα των στόχων αυτών είναι κατόρθωμα της πολιτισμικής και τεχνολογικής ανάπτυξης που κατευθύνουν βασικά οι άντρες.

Καλέ τι είναι αυτά που λες για τις γυναίκες;

Ξέρω, θα μου πεις, εσύ και όλοι οι queer του καραγκιόζη του Foucault, ότι οι κώδικες του ανδρισμού και της θηλυκότητας είναι αυθαίρετες πολιτισμικές κατασκευές που μας επιβάλλονται από την πατριαρχική κοινωνία. Θα μου πεις ότι δεν φανερώνουν κάτι εγγενές στους ανθρώπους. Κι ότι με τις νέες θεωρίες για τις έμφυλες ταυτότητες έχουμε τα εργαλεία και τη μαγκιά να αποδομήσουμε το φύλο και να σπάσουμε τα δεσμά του – να είμαστε ό,τι θέλουμε χωρίς φυσικούς ή ιστορικούς περιορισμούς. Κοίτα να δεις, χρυσό μου, αν η ελευθερία μας αποτελείται από τη δόμηση μιας ολόδικής μας ταυτότητας, εάν δεν υπάρχει ευρύτερη ιστορική συνέχεια, τότε υπάρχει ο πειρασμός να ορίσουμε τον εαυτό μας υπηρετώντας μόνο τα στενά συμφέροντά μας. Με άλλα λόγια, οι γκέι ακτιβιστές ορίζουν ως μη-πρόβλημα το γεγονός ότι ο Ουόλτ Ουίτμαν, ο εθνικός μας ποιητής, θα διαπομπεύονταν σήμερα ως παιδεραστής, ότι η ζωή θα ήταν πιο δύσκολη γι' αυτόν στη σημερινή «απελευθερωμένη» κοινωνία απ' ό,τι στη δική του «σκοταδιστική» εποχή. Ασφαλώς και ανταμοίβεσαι αν αποφύγεις αυτό το ζήτημα στα βιβλία σου, αλλιώς ούτε εκδότη, ούτε συμβόλαιο, ούτε κριτικές θα έχεις. Ευνούχισε το ριζοσπαστικό μήνυμα της ομοερωτικής κουλτούρας και θα ανταμοιφθείς πλουσιοπάροχα.

Η ρητορική των γκέι ακτιβιστών σήμερα βασίζεται στον κανόνα ότι η ομοφυλοφιλία δεν σημαίνει τίποτα, δεν έχει κάποια σημασία ή αξία. Ότι «είμαστε σαν κι εσάς». Και μέρος αυτού του κανόνα είναι η άρνηση οποιασδήποτε σχέσης της παιδεραστίας με τους ομοφυλόφιλους. Ξέρω ότι έχεις γράψει πολύ πάνω σε αυτό.

Τα θέλει ο κώλος σου, μικρέ. Λοιπόν, ξεκαθαρίζω αμέσως ότι θρηνώ, με συνέπεια, το τρόπο που εκτροχιάστηκε η ανδρική γκέι κουλτούρα μετά την επανάσταση του Stonewall, πιο κοντά στην πολιτική, πιο μακρυά από τη μεγάλη αισθητική παράδοση που ανέκαθεν είχαν οι γκέι άντρες. Με τον ευτελισμό της γκέι αισθητικότητας – που, ότι και να λες, αυτό είναι τα ξυρισμένα κεφάλια και οι αρβύλες – οι γκέι έχουν στραφεί μακρυά από την αίσθηση της ομορφιάς του παιδικού αρχέτυπου, το οποίο υπήρχε παντού στα τέλη του 19ου αιώνα, στη

Ο Δαβίδ του Donatello. «Η σύγχρονη Δυτική στάση απέναντι στην παιδική ηλικία είναι απολύτως ανέντιμη. Βρεφοποιεί τα παιδιά και δεν αναγνωρίζει ότι είναι υπάρξεις που σκέφτονται από μόνες τους. Ο Ρωμαίος και η Ιουλιέττα ήταν δεκατριών και δεκατέσσερα όταν αρραβωνιάστηκαν. Αυτό ήταν φυσικό την εποχή εκείνη. Υπάρχει το γελοίο κενό μεταξύ της άνθησης της σεξουαλικότητας των νέων ανθρώπων και το πότε η κοινωνία επίσημα, πατερναλιστικά τους ανακηρύσσει ενήλικες».

φωτογραφία, την ποίηση και σε όλη την ιστορική διαδρομή μέχρι τα εκπληκτικά αγάλματα της κλασικής αρχαιότητας. Το ενδιαφέρον μου για τη σχέση άντρα-παιδιού πηγάζει από το πάθος μου για την κλασική αρχαιολογία όταν ήμουν παιδί. Η εκκλησία που βαπτίστηκα, ο Αγ. Αντώνιος της Πάδοβας, είχε δίπλα από το βήμα αυτό το άγαλμα του Αγ. Σεβαστιανού ως παιδί, που είχε μια άκρως ηδυπαθή πόζα, με ένα υφασματάκι στα απόκρυφα και βέλη στο κορμί που αιμορραγούσε. Καθώς μεγάλωνα, άρχισα να αντιλαμβάνομαι την υστερία στη Δύση για το ζήτη-

«Το ανδρικό Εγώ είναι μια σεξουαλική μάσκα που αναπαράγει τον εαυτό της ξανά και ξανά σε φαλλικά μνημεία και ουρανοξύστες (κλίμακες προς τον ουρανό, τον ήλιο, τον Παράδεισο), σε θρησκευτικά δόγματα που ορίζουν τις γυναίκες ως υπηρέτες των αντρών, σε έργα όπου οι "στρίγκλες" πρέπει να ημερωθούν. Ελέγχοντας τις "γυναίκες τους", οι άνδρες επιχειρούν να ελέγξουν "τη φύση", την απώτατη έκφραση της ισχύος. Αλλά κατά βάθος οι άνδρες ξέρουν ότι, όπως τα πέη τους που μαραίνονται σε μια χαλαρή σάρκα αφού επιτελεστεί η σεξουαλική πράξη, η δική τους δύναμη είναι φευγαλέα».

μα του έρωτα άντρα-παιδιού. Πάντοτε ένιωθα την ασυνέπεια μεταξύ αυτών των όμορφων εικόνων και το κυνήγι μαγισσών από ηθικολογούντες, συχνά άτομα που δεν είχαν ιδέα από εικαστικές τέχνες. Το ζήτημα άντρα-παιδιού είναι κεντρικό στη θέση μου ότι ο Δυτικός πολιτισμός είναι μίγμα δύο διαφορετικών πραγμάτων: του ιουδαιοχριστιανικού και του ελληνορωμαϊκού πολιτισμου. Η ελληνορωμαϊκή μεριά, η παγανιστική πλευρά, είναι εξίσου μέρος της παράδοσής μας και συνεπώς έχω βάλει όλη τη δύναμή μου για να το τονίσω. Ένα από τα σκανδαλωδέστερα σημεία του «Sexual Personae» είναι ο τρόπος που υποστήριξα ότι ο Δαυίδ του Ντονατέλλο, σημείο–σταθμός στην ιστορία της τέχνης, είναι στην πραγματικότητα έργο παιδικής πορνογραφίας που σήμερα θα οδηγούσε τον Ντονατέλλο σε σύλληψη και φυλάκιση. Τονίζω ότι το έργο αυτό είναι ύψιστης σημασίας: βγάζει από τη λήθη την ελληνορωμαϊκή παράδοση του όμορφου γυμνού, που ήταν σε νάρκη από την πτώση της Ρώμης. Επιπλέον, είναι η πρώτη εμφάνιση αγάλματος που είναι ελεύθερο και όχι τοποθετημένο σε κόγχη, ως μέρος του αρχιτεκτονικού διάκοσμου. Είναι επιστροφή στον ελληνορωμαϊκό ατομισμό. Όλα τα μαθήματα τέχνης που τονίζουν αυτό το έργο στην πραγματικότητα εμπλέκονται σε ένα είδος ανήλικου ερωτισμού για τον οποίο η Δυτική ακαδημαϊκή παράδοση ήταν υποκριτική τα τελευταία 400 χρόνια. Επειδή είμαι γυναίκα και, επομένως, δεν μπορούν να μου προσάψουν παιδεραστία, αισθάνομαι την ηθική υποχρέωση (και δεν αναγνωρίζω την ηθική σε πολλούς τομείς της ζωής) να ξεσπαθώσω ενάντια σε αυτή την καταδίωξη από την προτεσταντική κουλτούρα, την καταδίωξη μιας αισθαντικότητας που είναι περιπλεγμένη με τα ανώτερα επιτεύγματα της τέχνης και του πνεύματος από την εποχή της κλασικής Αθήνας.

Είναι αλήθεια ότι είπες πως η βία απέναντι στους γκέι είναι κατανοητή, μέρος της πραγματικότητας;

Κοίτα, εννοείται ότι η βία αυτή είναι εξωφρενικά μη αποδεκτή. Αλλά λέω ότι για όσο καιρό οι γκέι άντρες βρίσκουν ενδιαφέρον στο ιδιόρρυθμο σεξ, πράγμα που επικροτώ, για όσο καιρό βγαίνουν για ψωνιστήρι, στους δρόμους και στα πάρκα, που είναι μια παγανιστική εκδοχή

«Οι γκέι άνδρες μπορεί να αναζητούν σεξ δίχως συναίσθημα. Οι λεσβίες συχνά καταλήγουν στο συναίσθημα δίχως σεξ». Καρέ από το «Skin Flick» του Bruce LaBruce: Η υπερβολική, αρχετυπική, αρρενωπότητα καταλήγει στον διακριτικό ομοερωτισμό. Ή σε απίστευτες παρτούζες.

της αυτοέκφρασης, η βία αυτή δεν θα πάψει. Η αντίληψη ότι μπορεί να υπάρξει κοινωνία δίχως βία απέναντι στους ομοφυλόφιλους είναι ακατανόητη για μένα δεδομένης της ευέξαπτης φύσης της αρρενωπότητας. Μπορείς να διαμαρτύρεσαι όσο θες, αλλά αυτό δεν πρόκειται να σταματήσει τη βία, μέχρι να κατανοήσουν οι γκέι άντρες ποιες είναι οι ρίζες αυτής της βίας. Δεν είναι απλά ομοφοβία, είναι η ίδια η φύση του ίδιου του ανδρισμού και πόσο κινδυνεύει ο ανδρισμός σε έναν κόσμο, όπως έχω επανειλημμένα πει, που κυβερνάται από τις γυναίκες. Υπάρχουν πραγματικοί και έγκυροι λόγοι που οι περισσότεροι άντρες φοβούνται την ομοφυλοφιλική έκφραση. Η παγίδα που έπεσε τον κίνημα των γκέι είναι η ψευδής πόλωση μεταξύ γκέι και στρέιτ. Το κίνημα

πρέπει να απελευθερώνει κάθε σεξουαλικότητα – οι ετεροφυλόφιλοι να μπορούν να έχουν και ομοφυλόφιλα αισθήματα και να μπορούν να τα εκφράσουν. Ο γκέι ακτιβισμός με το δίπολό του έχει σκάψει το λάκκο του, εξασφαλίζοντας το μίσος του κόσμου. Πάντοτε θα υπάρχει μια φιλελεύθερη μειοψηφία που θα ανέχεται την ομοφυλοφιλία, ο κόσμος της τέχνης κλπ. Αλλά η πλειοψηφία των ανθρώπων, τώρα και στο μέλλον, πάντοτε θα ελκύεται από το αντίθετο φύλο. Επομένως όσο πιο πολύ τονίζεις τον διαχωρισμό μεταξύ γκέι και στρέιτ, η θεωρία του γενετικού καθορισμού, τόσο εξασφαλίζεις την ήττα των στόχων σου. Προσπαθώ να πείσω τον κόσμο ότι «Αχα, έκανες σεξ με έναν άλλο άντρα, ε, σιγά». Εδώ έχουμε την περίπτωση που ο γκέι ακτιβισμός λέει «Αχά, έκανες σεξ με άλλο άντρα; Είσαι στην πραγματικότητα γκέι! Και το γεγονός ότι είσαι τώρα με γυναίκα σημαίνει ότι είσαι κρυφά ομοφοβικός. Καταπιέζεις τα ένστικτά σου». Είναι ρηχή, ηλίθια και αυτοκαταστροφική αντιμετώπιση.

Πιστεύεις ότι η εκπληκτική ορατότητα της ομοφυλοφιλίας σήμερα σημαίνει ότι έχει χαθεί ο ομοερωτισμός που είχε ενσωματωθεί στο κοινωνικό πλέγμα;

Για μένα το σημαντικότερο γεγονός είναι η μετάβαση από την γεωργική στη βιομηχανική εποχή. Πολλά για τα οποία διαμαρτύρονται οι φεμινίστριες και κατηγορούν τους άντρες είναι στην πραγματικότητα μέρος αυτής της μετάβασης και της κατάρρευσης της εκτεταμένης οικογένειας στην πυρηνική. Ξέρεις, δεν υπήρχε κεντρική θέρμανση κάποτε. Εκατό χρόνια πριν όλοι στριμώχνονταν σε ένα κρεβάτι σε ένα δωμάτιο. Ο ένας ήταν πάνω στον άλλο για ζεστασιά. Και υπήρχε ένα είδος αισθησιακού, απτού αγγίγματος, ένας συγκερασμός σωμάτων που έχει για πάντα χαθεί. Πάντα θα υπήρχε μια μεγάλη οικογένεια και θα

Ας κατουρήσουμε: ο Andy Warhol δημιούργησε εκθέματα από μεταλλικά φύλλα που είχαν οξειδωθεί από ούρα, δικά του και φίλων του. Ο πολιτισμός είναι η τιθάσευση των αρχέγονων ενστίκτων. Ο άνθρωπος δεν είναι ζώο, δεν είναι «παιδί». Ο καλλιτέχνης συχνά είναι. Παιδί, όχι ζώο. «Οπως είπα στο Sexual Personae, αντιγράφοντας τον Φρόυντ, όλοι οι πολύ όμορφοι άνθρωποι έχουν ένα στοιχείο παιδικότητας μέσα τους. Το πραγματικό χάρισμα, ο πραγματικός μαγνητισμός είναι όταν βλέπεις τη λάμψη της παιδικότητας μέσα στο ενήλικο πρόσωπο με κάποιο τρόπο».

είχες οκτώ παιδιά, ας πούμε από τριών μέχρι δεκαέξι χρονών, και όλα, και από τα δύο φύλα, ήταν εντελώς μπλεγμένα μεταξύ τους. Το πρόβλημα στον πολιτισμό μας είναι η αυξανόμενη απομόνωση καθώς η μεγάλη εκτεταμένη οικογένεια καταρρέει στην πυρηνική των δύο γονέων και δύο παιδιών. Επιπλέον, όταν ζεις στην εξοχή, ζεις μέσα στις φυσικές διαδικασίες και βλέπεις τη σεξουαλικότητα των ζώων γύρω σου. Τώρα έχουμε έναν αυξανόμενο πουριτανισμό, αποστείρωση και υστερία για το άγγιγμα. Όλα αδιακρίτως βαφτίζονται «σεξουαλική κακοποίηση». Στο βιβλίο «Sex and Destiny» η Germaine Greer λέει ότι τα στάνταρ για την επαφή ενήλικα-παιδιού είναι πολύ, πάρα πολύ, ελεύθερα στις μη Δυτικές κοινωνίες. Λέει ότι οι ενήλικες απολαμβάνουν την επαφή με τα παιδιά με τρόπους που θα ήταν απολύτως εγκληματικοί εδώ και σήμερα. Είναι μια συγκλονιστική υπόθεση, και θα ήθελα να δω queer μελέτες να την εξερευνούν. Πραγματικές, επιστημονικές μελέτες, όχι ιδεολογικές θεωρίες. Αντί αυτών έχουμε όλες αυτές τις βαρετές επαναλήψεις βασισμένες στον Foucault.

Δεν είναι ειρωνικό που η θεωρία του Φρόυντ, ένα από τα εμβλήματα της εποχής μας, δεν θα μπορούσε να είναι περισσότερο ξεκάθαρη με τη σεξουαλικότητα του παιδιού;

Μιλάμε για τον σύγχρονο ορισμό της παιδικότητας. Ο ρομαντισμός ήταν που εφηύρε τα αυτά τα όρια μεταξύ παιδικότητας και ενηλικίωσης, και όλο το ζήτημα της αγιοποίησης του παιδιού. Ο Φρόυντ, 100 χρόνια πριν, υποστήριξε ότι το βρέφος είναι ερωτικό ον από τη στιγμή της γέννησης. Η υπόθεση αυτή είναι τόσο φλέγουσα, τόσο εκρηκτική που δεν έχει αφομοιωθεί εδώ και 100 χρόνια. Ο πιο πολύς κόσμος που μελετά την καλλιτεχνική δημιουργικότητα καταλαβαίνει ότι είναι μια ικανότητα να επιστρέψεις σε μια παιδική κατάσταση, στην αφελή κατάσταση της αθωότητας και να κοιτάξεις τον κόσμο με μια φρέσκια ματιά. Μέρος της υστερίας είναι το χρησιμοποιημένο σενάριο του διαφθορέα που έρχεται και μολύνει την τελειότητα και την αγιότητα του παιδιού. Οι γονείς με κανένα τρόπο δεν μπορούν να δεχτούν ότι τα παιδιά τους είναι πλήρως σεξουαλικά όντα. Δεν μπορούν να το φανταστούν. Γιατί αν το κατανοούσαν πλήρως συνειδητά, θα ενεργοποιούσαν το ταμπού της αιμομιξίας.

THE WILL TO KNOW

LEO BERSANI

"IS THE RECTUM A GRAVE? AND OTHER ESSAYS", 2010

Ο FOUCAULT ΕΙΔΕ ΤΗΝ ΨΥΧΑΝΑΛΥΤΙΚΗ ΕΚΔΟΧΗ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ ΤΟΥ ΕΑΥΤΟΥ ΩΣ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ – ΜΙΑ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ ΔΥΣΟΙΩΝΗ ΣΤΙΓΜΗ –
ΣΤΗΝ ΑΣΚΗΣΗ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΣΤΗ ΔΥΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ, ΩΣ ΥΠΗΡΕΤΗ ΜΙΑΣ ΟΓΚΩΔΟΥΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ ΚΑΝΟΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΗΣ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΙΚΟΤΗΤΑΣ.
GOOD BOY

ΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΤΟΜΟ ΤΗΣ "ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΟΤΗΤΑΣ", Ο FOUCAULT ΕΠΙΜΕΝΕΙ ΣΤΗΝ ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΘΥΜΙΑΣ ΩΣ ΣΥΣΤΑΤΙΚΗΣ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΙΚΟΤΗΤΑΣ, ΑΛΛΑ ΒΡΙΣΚΕΙ ΤΗΝ ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΠΟΥ ΠΑΡΑΓΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΙΔΙΚΑ ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ (Η ΨΥΧΑΝΑΛΥΣΗ ΘΑ ΗΤΑΝ ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΙΚΗ ΕΔΩ) ΩΣ ΤΗΝ ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΤΟΥ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟΥ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΕΠΙΘΥΜΙΑ ΤΟΥ.
Η ΙΔΙΑΙΤΕΡΟΤΗΤΑ ΑΥΤΗΣ ΕΚΤΕΤΑΜΕΝΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ (Η ΣΤΙΓΜΗ ΜΑΣ) ΕΧΕΙ, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ ΤΟΥ FOUCAULT, ΛΙΓΟΤΕΡΑ ΝΑ ΚΑΝΕΙ ΜΕ ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΩΝ ΕΠΙΘΥΜΙΩΝ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟΥ ΠΑΡΑ ΜΕ ΤΗΝ ΣΥΝΑΙΝΕΣΗ ΤΟΥ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΟΥ ΣΤΗΝ ΑΠΟΨΗ (ΠΟΥ ΠΡΟΩΘΕΙΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ) ΟΤΙ ΟΙ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ ΤΟΥ (ΚΑΙ ΕΙΔΙΚΑ ΟΙ ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΕΣ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ ΤΟΥ) ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΣΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ ΤΟΥ.
ΟΙ ΙΔΙΕΣ ΟΙ ΚΑΘΟΡΙΣΤΙΚΕΣ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ ΕΙΝΑΙ ΔΕΥΤΕΡΕΥΟΥΣΕΣ ΣΕ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΚΗ ΠΕΙΝΑ, ΣΧΕΔΟΝ ΑΣΧΕΤΕΣ ΜΕ ΤΙΣ ΤΑΞΙΝΟΜΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΡΡΕΟΥΣΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΠΟΥ ΚΑΘΙΣΤΑΤΑΙ ΔΥΝΑΤΗ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗ ΓΝΩΣΗ ΜΑΣ ΓΙΑ ΑΥΤΕΣ.
Η ΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΚΑΘΙΣΤΑ ΤΑ ΥΠΟΚΕΙΜΕΝΑ ΟΡΑΤΑ, ΚΑΙ Η ΟΡΑΤΟΤΗΤΑ ΤΟΥΣ (ΙΔΑΝΙΚΑ, Η ΟΡΑΤΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΕΠΙΘΥΜΙΩΝ ΟΙ ΟΠΟΙΕΣ, ΟΠΩΣ ΤΑ ΕΧΟΥΝ ΚΑΝΕΙ ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ, ΣΥΝΙΣΤΟΥΝ ΤΗΝ ΟΥΣΙΑ ΤΟΥΣ) ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΘΥΠΟΤΑΞΗ ΤΟΥΣ.

"GOOD BOY"

~ THE END ~

ΓΙΑ ΤΟΝ PAUL SIMONON

Άρχισα να ακούω αναγκαστικά The Clash όταν άρχισα να κάνω παρέα με τον μικρότερο αδερφό του πάνκη του χωριού, δηλαδή με μια μικρογραφία του Paul Simonon στα πολύ νιάτα του εκεί κάπου στα καπνοχώραφα των Σερρών. Θυμήθηκα κι αυτήν την επιθυμία διότι μάλλον έχει έρθει η στιγμή που έρχεται σε πολλούς ανθρώπους, η στιγμή που στέκεσαι εμπρός στον δικαστή σου, αλλά οι τυχεροί τη ζουν λίγο πριν πεθάνουν. Εγώ όχι. Με άλλα λόγια, ας το παραδεχτώ, ζω καθημερινά έναν μικρό θάνατο πια και είναι τόσο παράξενο που φιλίες και συντροφικές σχέσεις ρέουν, αιμορραγούν και φεύγουν σαν άμμος από τα χέρια μου. Σε αυτό το παιχνίδι όπου όλα καταρρέουν σχεδόν από μόνα τους, μένουν οι αναμνήσεις κι οι πολύ παλιές επιθυμίες. Ε, δεν πήγα και πολύ μακρυά στη ζωή μου, ξέφυγα από τα σερραϊκά καπνοχώραφα όχι όμως κι από ωραίους γκόμενους, περίπου σαν τον Paul Simonon ένα πράγμα. Στο Λύκειο λοιπόν έκλαιγα για τον μικρότερο αδερφό του πάνκη του χωριού, και πάντα για τον μικρότερο αδερφό, για τον γιο των πατεράδων τους υπέφερα αλλά τώρα πια έχω καταφέρει να συμμαζευτώ: όσο κι αν με θεωρούν κολλημένο σε όλα μου, τουλάχιστον δεν κλαίω πια, δεν ξενυχτώ για αγόρια διότι κατάφερα κι εγώ να είμαι cool. Όμως η γιατρός μου έχει φρικάρει, νομίζει ότι είμαι τελείως ψυχωσικός, με έχει δώσει κι Aloperidin για να μην είμαι βίαιος και Zyprexa αν δεν πιάσει το Aloperidin που το παίρνω γιατί δεν πιάνει το Solian. Κι εγώ θολωμένα καρφώθηκα σε μια πινακίδα NO PARKING κι έχω τώρα μια τεράστια πληγή στο κούτελο not unlike την πληγή στην καρδιά μου. Ίσως να έχω φτάσει στο σημείο που φτάνουν οι άνθρωποι που αποκαλούμε παππούδες και περιμένουν τους γερμανούς που ξανάρχονται και το σήμερα απλά δεν υπάρχει. Ίσως το μόνο που απομένει είναι μυρωδιές και γκάβλα από ανοιξιάτικα βράδια όταν ήμουν πιτσιρίκι. Ίσως νόμισα ότι ικανοποίησα σχεδόν όλες τις φαντασιώσεις μου, όχι μόνο σεξουαλικές, αλλά δεν ήταν έτσι όπως τα περίμενα. Ίσως τελικά δεν κατάλαβα ποτέ τι στο διάολο θέλω. Και μάλλον αυτό είναι η διαφορά ηλικίας: είναι τελείως αναμενόμενο στα 22 σου, όμως στα 42 σου είναι καλό να έχεις μάθει 2-3 πράγματα τουλάχιστον. Αυτό όμως που θα σας πω όμως, και δεν θέλω καμία αντίρρηση πάνω σε αυτό, δεν το έμαθα τώρα, το ήξερα από πάντα: ο Paul Simonon ήταν τρελό γκαβλάκι.

ΨΩΝΙΣΤΗΡΙ ΟΛΟΤΑΧΩΣ

ΝΑ ΠΑΕΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΜΑΣ ΕΜΠΡΟΣ ΔΕΝ ΓΟΥΣΤΑΡΩ ΡΕ ΧΑΚΙ ΠΕΙΤΕ ΣΤΗΝ ΑΛΙΚΗ ΝΑ ΚΑΤΑΤΑΓΕΙ

ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΟΣ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ

Please, tick as appropriate

☐ straight ☑ πούστης

☐ gay

Τι ήταν λοιπόν αυτό που εκείνες οι παλιές αδελφές στον κινηματογράφο του Castro κατανοούσαν στο πώς να είσαι γκέι το οποίο πολλά μέλη της δικής μου γενιάς είχαν χάσει; Αν θα έπρεπε να μεταφέρω σε λίγες λέξεις τι πιστεύω ότι ήταν αυτό, θα έλεγα ότι γνώριζαν πως η γκέι ανδρική επιθυμία δεν μπορεί να περιοριστεί είτε σε σεξουαλική επιθυμία είτε σε γκέι ταυτότητα.

Η σεξουαλική επιθυμία είναι μόνο μία άποψη της γκέι ανδρικής επιθυμίας. Το σεξ δεν είναι το άθροισμα της queer απόλαυσης. Η γκέι επιθυμία επιζητεί περισσότερα από την επίτευξη της γκέι ταυτότητας. Η γκέι ταυτότητα δεν απαντά σε όλες τις απαιτήσεις της γκέι επιθυμίας. Η γκέι ταυτότητα δεν είναι αρκετή για μια πλήρη έκφραση της γκέι υποκειμενικότητας. Η γκέι επιθυμία δεν περιορίζεται στην επιθυμία για άντρες. Η γκέι επιθυμία δεν αποτελείται μόνο από επιθυμία για σεξ με άντρες. Ή από μια επιθυμία για έναν γκέι αντρικό κόσμο. Όλες αυτές οι επιθυμίες θα μπορούσαν, θεωρητικά, να αναφέρονται στην γκέι ταυτότητα, σε κάποια άποψη του τι ορίζει έναν γκέι άντρα. Αλλά η γκέι ανδρική επιθυμία στην πραγματικότητα συμπεριλαμβάνει ένα καλειδοσκοπικό εύρος από queer πόθους – από επιθυμίες και αισθήσεις και απολαύσεις και συναισθήματα – που υπερβαίνουν τα όρια οποιασδήποτε μοναδιαίας ταυτότητας και εκτείνονται πέρα από τις λεπτομέρειες της γκέι ανδρικής ύπαρξης.

Αυτός είναι ο λόγος που ένα κοινωνικό κίνημα που βασίζεται στην γκέι ταυτότητα οριζόμενη από την αποκλειστική αναφορά στους γκέι ανθρώπους – με τα LGBTQ κοινωνικά κέντρα και οργανώσεις της, τα λεσβιακά, bi και γκέι περιοδικά και μυθιστορήματα και τις ταινίες και την ποπ μουσική και τα τηλεοπτικά σόου και τα καλωδιακά κανάλια της, τις γειτονιές, τα μπαρ, κλαμπ, θέρετρα διακοπών και τις εκκλησίες της, τους πολιτικούς εκπροσώπους και ηγέτες και τις ομάδες πίεσης για τα ανθρώπινα δικαιώματα και τις πορείες στους δρόμους και τις διαδηλώσεις, τις θεωρητικές και ακαδημαϊκές σημαντικές ανακαλύψεις της, τις ιστορικές ανακαλύψεις, τα πανεπιστημιακά μαθήματα και τους τομείς έρευνας – αυτός είναι ο λόγος που όλη αυτή η εμπορική και πολιτική και πολιτισμική δομή της γκέι ταυτότητας παραμένει μια διηνεκής απογοήτευση, αφήνοντας πολλά μέλη της γκέι εκλογικής περιφέρειας αενάως ανικανοποίητα. Η γκέι ταυτότητα – η gayness περιορισμένη στην ταυτότητα ή κατανοητή ως ταυτότητα – αποτυγχάνει να εννοήσει την ανδρική ομοφυλοφιλική επιθυμία στο απρόβλεπτο, μη συστηματικό σύνολό της. Απαντά μόνο σε μία διάσταση της γκέι ανδρικής υποκειμενικότητας.

Κι όμως, η ταυτότητα έχει καταστεί η προτιμώμενη κατηγορία για να σκεφτόμαστε για την ομοφυλοφιλία. Επιπλέον, έχει προαχθεί εις άμεσο βάρος της ικανοποίησης ή του συναισθήματος ή της υποκειμενικότητας.

Το λεσβιακό και γκέι κίνημα έχει πολεμήσει εδώ και καιρό ώστε να κερδίσει για τους queer ανθρώπους τη θέση μιας πολιτικής μειονότητας. Έχει προσπαθήσει σκληρά για να πείσει τους άλλους να μας βλέπουν οριζόμενους από μια πολιτική κατηγορία – ήτοι, την γκέι ταυτότητα – γιατί μια τέτοια κατηγορία είναι ηθικά ουδέτερη. Και έτσι το λεσβιακό και γκέι κίνημα μάς έχει παρουσιάσει ως μέλη μιας κοινωνικής ομάδας που έχει υποφέρει και συνεχίζει να υποφέρει, αν και όχι από δικό μας πταίσμα, τόσο από επίσημες όσο και από ανεπίσημες διακρίσεις – που κυμαίνονται από έλλειψη ίσων δικαιωμάτων μέχρι την ανεπίσημη αγένεια και δυσφήμιση. Το να είσαι γκέι, κατ' αυτή την άποψη, σημαίνει να είσαι μέλος μιας κοινωνικά μειονεκτούσας

Η ΓΚΕΙ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΠΗΓΗ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ

ταυτότητα μπορεί κάλλιστα να εγγράφει το γεγονός της γκέι επιθυμίας. Μπορεί ακόμα και να αντικαθιστά τις δύστροπες αιτήσεις της, τις μη αναμενόμενες ορμές και ικανοποιήσεις της. Αλλά η γκέι ταυτότητα δεν συλλαμβάνει – και δεν μπορεί να συλλάβει – την γκέι επιθυμία σε όλο της το υποκειμενικό φάσμα και εύρος. Δεν μπορεί να την εκφράσει.

Η επιθυμία να γίνει ταυτότητα δεν γίνεται.

Η γκέι ταυτότητα δεν μπορεί να εκφράσει την γκέι επιθυμία ή την γκέι υποκειμενικότητα γιατί η γκέι επιθυ-

μειονότητας. Αυτή είναι σίγουρα μια αρκετά δίκαιη άποψη της κατάστασής μας. Αλλά υπάρχει επίσης ένα πολύ συγκεκριμένο ιδεολογικό τίμημα που προέρχεται από τον ορισμό της ομοφυλοφιλίας ως πολιτικής και κοινωνικής, και όχι ως υποκειμενικής, κατάστασης: ένας τέτοιος αμιγώς πολιτικός ορισμός της gayness βοηθά να διαβεβαιωθεί ότι η ομοφυλοφιλία δεν θα γίνει ποτέ ξανά κατανοητή ως κάποιο είδος ψυχικής ασθένειας – ως μιας ασθένειας για την οποία φταίνε οι γκέι άνθρωποι ως άτομα, αντί για την ομοφοβική κοινωνία στην οποία ζούμε.

Το λεσβιακό και γκέι κίνημα έχει καλούς λόγους, επομένως, να υποβαθμίζει την υποκειμενική εμπειρία της ομοφυλοφιλίας, να παραλείπει τι αισθήματα μας προκαλεί η ομοφυλοφιλία. Είναι απολύτως δικαιολογημένο να υπάρχει ανησυχία ότι οποιαδήποτε προσοχή στις υποτιθέμενες ψυχικές ή συναισθηματικές μας ιδιαιτερότητες απλά θα επιβεβαίωνε αρχαίες προκαταλήψεις για την ψυχολογική ανωμαλία μας, προκαταλήψεις που έχουν χρησιμοποιηθεί τόσο συχνά για να δικαιολογήσουν διακρίσεις κατά λεσβιών και γκέι αντρών. Έτσι, έχει ελαχιστοποιήσει τις υποκειμενικές και πολιτισμικές διαφορές μας, μέχρις του σημείου να τις αρνηθεί. Έχει διεξάγει μια επίμονη, σταθερή, επί δεκαετίες ιδεολογική πάλη για να απεικονίσει την ομοφυλοφιλία ως μια πολιτική κατηγορία, ή το πολύ ως μια κοινωνική κατηγορία, όχι ως μια συναισθηματική ή ψυχολογική ιδιαιτερότητα. Αποτέλεσμα όλων αυτών των προσπαθειών από λεσβίες και γκέι ακτιβιστές, συγγραφείς, καλλιτέχνες και ακαδημαϊκούς, είναι οι μόνες έγκυρες διαφορές (πέρα από τις σεξουαλικές διαφορές) που μπορούν να αποδοθούν στους γκέι ανθρώπους σήμερα, τουλάχιστον από οποιοδήποτε που θέλει να εμφανίζεται διαφωτισμένος και πολιτικά του κυρίαρχου ρεύματος, να είναι καθαρά κοινωνικές διαφορές.

Έτσι το τέχνασμα του λεσβιακού και γκέι κινήματος υπήρξε κατά το μεγαλύτερο μέρος επιτυχές. Αν μη τι άλλο, υπήρξε υπερβολικά επιτυχές. Γιατί έχει ουσιαστικά αποκλείσει το όλο ζήτημα της γκέι υποκειμενικότητας από την ευυπόληπτη έρευνα, καθιστώντας αδύνατο για εμάς να εξετάσουμε τους εαυτούς μας ή να εξερευνήσουμε με οποιοδήποτε συστηματικό ή έχοντα νόημα τρόπο τις μοναδικές ευαισθησίες και κουλτούρες μας – πέρα από ζητήματα σεξουαλικότητας. Έχουμε καταλήξει να επιβάλουμε μια αποστειρωτική συσκότιση σε πολλές χαρακτηριστικές απόψεις της queer ζωής που υπό άλλες προϋποθέσεις θα προσδιορίζονταν ως τα πιο αυθεντικά και, πιθανά, πιο αξιέπαινα γνωρίσματά της.

Παρά τα αδιαμφισβήτητα οφέλη της, η gay pride μάς αποτρέπει τώρα να γνωρίζουμε τους εαυτούς μας.

Πράγματι, το όλο νόημα των γκέι πολιτικών ταυτοτήτων ήταν να σταματήσει ανθρώπους (συμπεριλαμβανομένων των εαυτών μας) από το να ρωτάνε υπερβολικά πολλές αδέξιες ή αδιάκριτες ερωτήσεις για το τι συμβαίνει στις εσωτερικές ζωές μας. Ένας από τους μακρόπνοους στόχους της πολιτικής ταυτοτήτων γενικότερα είναι να καθιστά τον κόσμο ασφαλή για την μειοψηφούσα υποκειμενικότητα μετατοπίζοντας το δημόσιο βλέμμα μακριά από τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα των υποκουλτούρων της μειονότητας, ειδικά από οτιδήποτε θα μπορούσε να κάνει ανθρώπους που δεν ανήκουν σε αυτές τις υποκουλτούρες να νιώθουν άβολα με αυτές, καχύποπτοι με αυτές ή εξαιρούμενοι από αυτές. Εστιάζοντας την προσοχή, αντίθετα, σε συγκεκριμένες πολιτικές (και επομένως λιγότερο διαισθητικά ανησυχητικές) απαιτήσεις για ίση μεταχείριση, κοινωνική αναγνώριση και διαδικαστική δικαιοσύνη, τα προοδευτικά κοινωνικά κινήματα έχουν επιτύχει σημαντικά οφέλη για τα μέλη στιγματισμένων ομάδων. Αντίστοιχα, εκστρατείες για δικαιώματα μειονοτήτων έχουν σταθερά προασπιστεί την ταυτότητα (ποιοι είμαστε) εις βάρος της υποκειμενικότητας (πώς αισθανόμαστε) και έχουν δώσει έμφαση σε ζητήματα όπως η κοινωνική ισότητα, τα οφέλη της ποικιλομορφίας, οι απολαύσεις της διαφοράς, η ηθική της ειρηνικής συνύπαρξης.

Το τελικό αποτέλεσμα είναι να υπονοείται ότι το φάσμα των μειονοτικών ταυτοτήτων δεν είναι περισσότερο προκλητικό ή προσβλητικό απ' όσο ένα δείπνο εθνικής κουζίνας σε ένα διεθνές φεστιβάλ φαγητού: ένας μπουφές από τερπνές αλλά ασήμαντες και δίχως νόημα παραλλαγές, ανοιχτές σε όλους. Μια πρόσκληση να διευρύνουμε το πολιτισμικό μας εύρος, παρέχοντας κάτι σε όλους για να απολαύσουν – δίχως κανείς να είναι υποχρεωμένος να δοκιμάσει τα πάντα, ιδιαίτερα οτιδήποτε δείχνει ιδιαίτερα χυδαίο ή απδιαστικό. Κάνοντας μερικά βήματα πίσω από τις λεπτομέρειες της queer ζωής, βρίσκουμε καταφύγιο σε αβλαβείς γενικότητες: στην προώθηση των ανθρώπινων δικαιωμάτων, στον εορτασμό της ποικιλομορφίας, στην εκτίμηση της διαφοράς, στην υποστήριξη του πολυπολιτισμικού, στη μάχη για την κοινωνική δικαιοσύνη.

Οι μεγαλύτεροι ευεργετούμενοι από αυτή τη μόδα της αναπαράστασης της πολιτισμικής διαφοράς με όρους αθώας και άκακης ποικιλομορφίας είναι εκείνες οι περιθωριοποιημένες ομάδες που φέρουν ακόμα ένα μεγάλο βάρος στίγματος και των οποίων η δημόσια συμπεριφορά συνεχίζει, για τον λόγο αυτό, να εγείρει ισχυρή γενική απώθηση: Αφροαμερικάνοι που χρησιμοποιούν Μαύρα Αγγλικά στη Λευκή κοινωνία, γκέι άντρες που φιλιούνται στο δρόμο, butch γυναίκες που διεκδικούν ηγετικούς ρόλους και επιβάλλουν εξουσία επί των ανδρών, ή άτομα με αναπηρία που επίμονα και φορτικά διαπραγματεύονται ένα σχηματισμένο περιβάλλον που δεν έχει σχεδιαστεί για αυτά. Η ταυτότητα βοηθά να "καλυφθούν" να αδιάκριτα και αποδιοργανωτικά χαρακτηριστικά των κοινωνικά αποκλεισμένων ομάδων, οι πιο καταφανώς ορατές φανερώσεις τους – ακριβώς εκείνα τα καθοριστικά χαρακτηριστικά των στιγματισμένων μειονοτήτων που τις προκάλεσαν να είναι στιγματισμένες εξ' αρχής. Η ταυτότητα παρέχει μια προστατευτική ασπίδα ενάντια στην ανησυχία που οι στιγματισμένοι πληθυσμοί συχνά προξενούν στους "φυσιολογικούς" ανθρώπους – δηλαδή, ανθρώπους που δεν υποφέρουν από το εν λόγω στίγμα και είναι ενσαρκώνουν σε ικανοποιητικό βαθμό την κοινωνική νόρμα.

Η ταυτότητα μπορεί να επιτελέσει αυτή την σημαντική πρακτική και πολιτική λειτουργία γιατί επιτρέπει και πράγματι ενθαρρύνει φυσιολογικούς ανθρώπους να κατηγοριοποιούν τα μέλη ενός στιγματισμένου πληθυσμού ως μια ενιαία ομάδα, όχι επί της βάσεως της προσβλητικής συμπεριφοράς τους, αλλά πιο ουδέτερα, επί της βάσεως της "ταυτότητάς" τους – δηλαδή, του ότι είναι όλοι μέλη μιας "κοινότητας". Η κατηγορία της "ταυτότητας" προσφέρει εύλογα εδάφη για να βασιστεί επάνω της ως ζήτημα αρχής η ίση μεταχείριση των ατόμων που ανήκουν σε μια τέτοια κοινότητα αναπαριστώντας τους ως μια γενική τάξη ανθρώπων – ως μια ομάδα όπως οποιαδήποτε άλλη – και υποβαθμίζοντας τις κοινές, επιδεικτικές διαφορές, όλες εκείνες τις μυστήριες και ενοχλητικές αταξίες οι οποίες τουλάχιστον εν μέρει ορίζουν, διακρίνουν και συνιστούν την ομάδα εξ αρχής. Όπως το θέτει ο Michael Warner, αναφερόμενος στις σεξουαλικές μειονότητες, "Η ταυτότητα ... μας επιτρέπει να απομακρύνουμε τους εαυτούς μας από οποιαδήποτε ανοιχτή εκδήλωση της queerness". Οι πολιτικές της ταυτότητας επιτελούν με τον τρόπο αυτό μια σημαντική πρακτική υπηρεσία. Παρόλο που πηγάζουν από ένα μοντέλο κοινωνικής διαφοράς, οι πολιτικές ταυτοτήτων, στο μέτρο που επιμένουν στην ταυτότητα ως μια γενική – ακόμα και οικουμενική – κοινωνική κατηγορία, συνεισφέρουν στην υπέρβαση των ιδιαίτερων διαφορών και επομένως στο τυφλό απέναντι στην ταυτότητα σχέδιο της αφομοίωσης.

Ακριβώς επειδή ο στόχος των κυρίαρχων γκέι πολιτικών είναι να προωθηθεί μια αγαθή θέση αποδοχής προς τις σεξουαλικές μειονότητες, αναπαριστώμενες όχι ως υποκείμενα με έναν διακριτό τρόπο ύπαρξης και συναίσθησης αλλά ως μέλη μιας γενικής, βασισμένης στην ταυτότητα, ομάδας, οι γκέι άνθρωποι έχουν πιεστεί να καλύψουν την queerness τους, να χαλιναγωγήσουν τις ευαισθησίες τους και να υποβαθμίσουν τις διαφορές τους από τον συνηθισμένο κόσμο. "Η πρόοδος στα γκέι δικαιώματα", υποστηρίζει ο Daniel Harris, "συχνά κερδίζεται σε βάρος των ιθαγενών, μη αλλοτριωμένων πολιτιστικά ιδιοσυγκρασιών μας ως μειονότητα, ο οποίες πρέπει να υποτονιστούν ή να διαγραφούν τελείως ως να πετύχουμε εμείς πλήρη κοινωνική αποδοχή. Η γκέι απελευθέρωση και η γκέι αισθαντικότητα είναι σταθεροί ανταγωνιστές".

Αυτός ο ανταγωνισμός δεν έχει οδηγήσει στην ολική εξαίρεση της γκέι αισθαντικότητας από τη δημόσια σκηνή, φυσικά, ούτε έχουν επιτύχει οι πολιτικές επιταγές να καταπιέσουν κάθε αναξιοπρεπή έκφραση της λεσβιακής και γκέι επιθυμίας, υποκειμενικότητας και πολιτισμικής ιδιαιτερότητας. Οι εορτασμοί των gay pride στα μεγάλα αστικά κέντρα ακόμα έχουν τις μοναδικά queer, υπερβατικές, καρναβαλίστικες αντιπροσωπείες τους – από τις dykes on bikes μέχρι τους boy-lovers, από τις drag queens μέχρι τους πορνοστάρ. Αλλά τέτοιες εικόνες αναπαριστούν μια διακεκριμένη ντροπή για την επίσημη, δημόσια εικόνα της Αμερικάνικης γκέι ταυτότητας, με τις πολιτικές της της ευπποληψίας, της κοινωνικής υπευθυνότητας και της επιβεβαίωσης. Στην εβδομάδα που ακολουθεί οποιαδήποτε παρέλαση gay pride, δεκάδες γράμματα εμφανίζονται στις τοπικές εφημερίδες (και mainstream και γκέι) διαμαρτυρόμενα πως το gay pride έχει γίνει τσίρκο (freak show) και πως η παρουσία όλων αυτών των φλογερών πλασμάτων στην παρέλαση δίνει στην ομοφυλοφιλία Κακό Όνομα και είναι Κακή Για Τον Σκοπό.

Η γκέι πολιτική ταυτοτήτων μας έχει σίγουρα εξασφαλίσει ένα αδιαμφισβήτητο και ανεκτίμητο σύνολο ελευθεριών και αδειών. Αλλά τώρα αρχίζει να αποκαλύπτει τις ατέλειες των ίδιων των αρετών της και να μας υποβάλλει σε έναν εκπληκτικό αριθμό αυξανόμενα ενοχλητικών περιορισμών. Μπορεί να έχουμε γίνει περήφανοι για την γκέι ταυτότητά μας, και ακλόνητοι για τις ομόφυλες επιθυμίες και σχέσεις μας. Κι όμως παραμένουμε απελπιστικά ντροπιασμένοι για το πόσο queer αισθανόμαστε και δρούμε – ντροπιασμένοι για τα ένστικτά μας, για τις αγάπες και τα μίση μας, για τη στάση μας, για τις μη καθιερωμένες αξίες μας, και τους τρόπους που υπάρχουμε, για τις κοινωνικές και πολιτισμικές πρακτικές μας. Αντί να εορτάζουμε την ιδιαίτερη υποκειμενικότητά μας, τις ξεχωριστές απολαύσεις μας και την χαρακτηριστική κουλτούρα μας, έχουμε επιτύχει μια gay pride εις βάρος τους.

Όταν, για παράδειγμα, λέω ότι είμαι γκέι – όταν "ταυτίζομαι" ως γκέι ή όταν αποκαλύπτω την γκέι "ταυτότητά" μου – υιοθετώ μια στρατηγική βασισμένη στην ταυτότητα, που έχει παραχθεί από την ίδια την γκέι πολιτική ταυτοτήτων, ώστε να χειριστώ την κοινωνική διαφορά που έχει η σεξουαλική διαφορά μου σε έναν ετεροκανονικό κόσμο. Συγκεκριμένα, επιλέγω να παρουσιάζω τη σεξουαλικότητά μου ως ουδέτερο χαρακτηριστικό της κοινωνικής μου ύπαρξης, λίγο πολύ σαν να δήλωνα την εθνικότητα ή το φύλο μου. Πράττοντας έτσι, ωφελούμαι από ένα θετικό, μη φοβικό, μη παθολογικό όρο που παρέχεται για λογαριασμό μου

από ένα πολιτικό κίνημα πολλαπλών γενεών για την λεσβιακή και γκέι απελευθέρωση, υπερηφάνεια και αξιοπρέπεια. Καθιστώντας τον όρο "γκέι" διαθέσιμο σε εμένα, το κίνημα μού έχει δώσει έναν τρόπο να ονομάσω τη σεξουαλικότητά μου χωρίς να την περιγράψω και χωρίς να κάνω συγκεκριμένες αναφορές στις σεξουαλικές επιθυμίες, αισθήματα ή πρακτικές μου. Μπορώ να αναγνωρίσω την σεξουαλικότητά μου ανοιχτά και ξεκάθαρα, ακόμα κι όταν βάζω σε παρένθεση τις απεχθείς λεπτομέρειες της σεξουαλικής συμπεριφοράς και της πολιτισμικής διαφωνίας μου. Η γκέι ταυτότητα-ετικέτα μού επιτρέπει επίσης να συστήνω τον εαυτό μου κοινωνικά χωρίς να επανέρχομαι σε εξευτελιστική ή άλλως μολυσμένη ψυχολογική, θεολογική, εγκληματολογική, κοινωνιολογική, σεξολογική, ιατρική ή ηθική γλώσσα ("ανώμαλος", "σοδομίτης", "διεστραμμένος", "σεξομανής", "ψυχοπαθής", "ομοφυλόφιλος").

Δεν έδειχνα πάντα τόσο ενδιαφέρον προς τον όρο "γκέι" κι εγώ, το παραδέχομαι. Για κάποιο διάστημα, τότε που τον πρωτοσυνάντησα στις αρχές της δεκαετίας του 1970, μου έκανε έντονη εντύπωση ως ατυχές δείγμα πολιτικού λεξιλογίου – το οποίο, με την εύθυμη επιμονή του στο πόσο χαρούμενοι υποτίθεται ότι έπρεπε όλοι να είμαστε, απλά προκαλούσε την εμφάνιση του φάσματος που καταφανώς αγωνιζόταν να εξορκίσει, του φάσματος μιας θλιμμένης και αξιολύπητης ομοφυλοφιλίας.

Αλλά αυτά συνέβαιναν τότε. Είμαστε στο σήμερα.

Το πλεονέκτημα του "γκέι", σήμερα, είναι ότι πλέον δεν σημαίνει τίποτα από μόνο του. Σίγουρα δεν υπονοεί ότι οι γκέι άνθρωποι είναι gay με την έννοια του ανεβασμένου ή του χαρούμενου. Η λέξη έχει γίνει ένας συμβολικός – όχι ένας περιγραφικός ή εκφραστικός – προδιορισμός. Λειτουργεί εξ ολοκλήρου ως ένας συμβατικός όρος αναφοράς. Απλά αναφέρεται σε ανθρώπους που κάνουν μια ομόφυλη σεξουαλική επιλογή αντικειμένου προτείνοντας ίσως, επίσης, ότι δεν ντρέπονται για τη σεξουαλικότητά τους και δεν επιζητούν να την κρύψουν.

Ως τέτοιο, το "γκέι" επιτρέπει στη σεξουαλικότητά μου να δηλωθεί δημόσια κάτω από το κάλυμμα ενός ευγενικού προσδιορισμού, σχεδόν ενός ευφημισμού, και με όρους ταυτότητας αντί ως μια ερωτική υποκειμενικότητα ή μια σεξουαλική συμπεριφορά. Μου επιτρέπει να παρουσιάσω τον εαυτό μου ως μέλος ενός λαού ή έθνους ή φυλής, μιας ανθρώπινης συλλογικότητας εν πάσει περιπτώσει, αντί ως ένα μεμονωμένο διεστραμμένο (deviant) άτομο – ένα τέρας, φρικιό, εγκληματία, αμαρτωλό, ή κοινωνικά απόβλητο. (Μπορώ κάλλιστα να επιλέξω να προσαγορεύσω τον εαυτό μου ως διεστραμμένο, ως κοινωνικό ή σεξουαλικό παρία, πράγμα που κάνω όταν δίνω στον εαυτό μου την ετικέτα "queer", αλλά τουλάχιστον αυτό είναι μια επιλογή μου, δεν είναι πλέον ισόβια καταδίκη).

Επομένως ο όρος "γκέι" ταυτοποιεί την σεξουαλικότητά μου χωρίς να επικαλείται την βιωμένη πραγματικότητα της και χωρίς να πραγματεύεται διεξοδικά τα σεξουαλικά αισθήματα, φαντασιώσεις ή πρακτικές μου. Κατ' αυτή την έννοια, ακούγεται σχετικά αξιοπρεπής και λειτουργεί με τον ίδιο τρόπο που λειτουργεί η λέξη "σύζυγος" για τους παντρεμένους, αναφερόμενη σε μια σεξουαλική ταυτότητα χωρίς να φέρνει ρητά στο προσκήνιο ποιο είναι το σεξουαλικό στοιχείο σε αυτή.

Αυτό είναι μεγάλη ευκολία.

Αλλά αυτή η ευκολία έχει κάποιο συγκεκριμένο κόστος. Πρώτα απ' όλα, η προοπτική της επίτευξης κοινωνικής αποδοχής με την προώθηση της γκέι ταυτότητας εις βάρος της γκέι σεξουαλικότητας καθιστά δελεαστικό να κατασκευαστεί ένα είδος επίσημης, δημόσιας γκέι ταυτότητας ολοκληρωτικά διαχωρισμένης από το σεξ. Αυτός είναι ο πειρασμός για τον οποίο μας προειδοποιεί εύγλωττα ο Michael Warner στο The Trouble With Normal, παροτρύνοντάς μας να μη γυρίσουμε την πλάτη μας στη εξεζητημένη και περιπετειώδη queer κουλτούρα που έχουμε δημιουργήσει γύρω από το σεξ, να μην ξεπουλήσουμε εκείνα τα μέλη των κοινοτήτων μας που δεν θάβουν (ή δεν μπορούν να θάψουν) διακριτικά τη σεξουαλικότητά τους στη σφαίρα της ιδιωτικής ζωής, και να μην επιλέγουμε την αξιοπρέπεια εις βάρος του σεξ.

Παρομοίως, ο John Howard, ένας διακεκριμένος γκέι ιστορικός, παραπονιέται ότι η αμερικάνικη λεσβιακή και γκέι ιστορία "συχνά εξωραΐζει τις ερωτικές αλληλεπιδράσεις queer ιστορικών υποκειμένων. Απασχολημένη με την ταυτότητα, την κουλτούρα και την πολιτική, κάποιες φορές παραβλέπει ευγενικά το εύλογα καθοριστικό χαρακτηριστικό της υπόθεσης, το ομοφυλόφιλο σεξ." Καθώς οι γκέι άντρες έχουν αποκτήσει πρόσβαση στην δημοφιλή κουλτούρα και στην εκπροσώπηση στα media ακριβώς βάζοντας σε παρένθεση ή υποβαθμίζοντας τις συγκεκριμένα σεξουαλικές διαστάσεις των ζωών τους – δείτε την επιτυχία ταινιών και τηλεοπτικών σειρών όπως Philadelphia, Will and Grace, Queer Eye for the Straight Guy, Rent και Brokeback Mountain – έχει ακουστεί ένα πλήθος από φωνές που υποστηρίζουν αυτή τη διαμαρτυρία του Warner ενάντια στην απο-σεξουαλικοποίηση των γκέι αντρών. Έχω συνεισφέρει σε αυτή την κριτική κι εγώ, και δεν πρόκειται να συζητήσω μέχρι εξαντλήσεως εκείνα τα προγενέστερα επιχειρήματα εδώ. Το ζήτημα, πιστεύω, έχει τεθεί σωστά, ακόμα κι αν η συμφωνία υπέρ του δεν είναι τόσο ευρεία όσο θα ήθελα.

Αντίθετα, έχω τώρα μια διαφορετική, σχεδόν αντίθετη θέση να προτείνω. Θα επιχειρηματολογήσω ότι ο μετασχηματισμός της ομοφυλοφιλίας από μια σεξουαλική διαστροφή σε μια κοινωνική ταυτότητα, και οι πολιτικές απαιτήσεις του gay pride, έχουν τείνει να αντιστρατεύονται οποιαδήποτε σοβαρή γκέι έρευνα στην εσωτερική ζωή της ομοφυλοφιλίας – ειδικά εκείνων των μη σεξουαλικών διαστάσεών της για τις οποίες οι γκέι άνθρωποι είναι ακόμα αβέβαιοι ή νευρικοί. Η γκέι υποκειμενικότητα, και οι χαρακτηριστικές πολιτισμικές πρακτικές που την φανερώνουν, μπορεί τώρα να έχει καταστεί τόσο ανυπόληπτη, τόσο ταμπού, όσο και το queer σεξ. Ένα όνομα για αυτή τη στρατηγική αποφυγή της γκέι υποκειμενικότητας, για αυτή την άρνηση να την εξερευνήσεις, είναι, πολύ απλά, η "γκέι ταυτότητα". Ή, τουλάχιστον, η γκέι ταυτότητα λειτουργεί με αυτόν τον τρόπο όταν θεωρείται να είναι ένας στοιχειώδης, πρωτεύων όρος, ένας όρος δίχως συστατικά μέρη και χωρίς υποκειμενικές διαστάσεις, ένας όρος που πρέπει να γίνει δεκτός καθ' ονομαστική αξία και ο οποίος δεν δέχεται περαιτέρω ανάλυση. Οι γκέι άνθρωποι απλά υπάρχουν. Κάποιοι άνθρωποι είναι γκέι. Έχω μια γκέι ταυτότητα. Και αυτό είναι όλο. (Εχεις κάποιο πρόβλημα με αυτό;)

Λοιπόν, ναι, στην πραγματικότητα έχω κάποιο πρόβλημα με αυτό. Όχι, φυσικά, με το γεγονός ότι κάποιοι άνθρωποι είναι γκέι. Και όχι απλά με τον τρόπο που αυτή η γκέι ταυτότητα συχνά καταλήγει να βάζει στην ντουλάπα την σεξουαλικότητα (αν και όντως μοιράζομαι την ανησυχία του Warner και επιδοκιμάζω πλήρως την κριτική του). Στο κάτω κάτω, η γκέι ταυτότητα τουλάχιστον αναγνωρίζει την γκέι σεξουαλικότητα στο βαθμό που επιμένει στην ομόφυλη σεξουαλική έλξη ως το καθοριστικό χαρακτηριστικό της γκέι ταυτότητας, και όντως παρέχει μια κοινωνική βάση στην οποία μπορούμε να διεκδικούμε υπερηφάνεια για τις σεξουαλικές σχέσει και σεξουαλικές υποκειμενικότητές μας. Το βασικό πρόβλημά μου με την πολιτική λειτουργία της γκέι ταυτότητας σήμερα είναι ότι κατά την πορεία της διεκδίκησης της δημόσιας αναγνώρισης και της αποδοχής του γεγονότος της ομοφυλοφιλικής επιθυμίας (μερικές φορές εις βάρος του γκέι σεξ, ασφαλώς), το επίσημο γκέι και λεσβιακό κίνημα έχει ουσιαστικά αποκλείσει την έρευνα πάνω στην queer αισθαντικότητα, στιλ, συναίσθημα ή οποιαδήποτε συγκεκριμένη, μη σεξουαλική μορφή queer υποκειμενικότητας ή συναισθήματος ή ηδονής.

Αυτή η καταστολή κάποτε υπηρετούσε έναν κρίσιμο πολιτικό σκοπό: μόνο αφαιρώντας έμφαση από το πόσο queer νιώθαμε, και αρνούμενοι πόσο πολιτισμικά διαφορετικοί είμαστε από τους στρέιτ ανθρώπους, μπορέσαμε να εξαλείψουμε από την ομοφυλοφιλία το μόλυσμα της ανωμαλίας και να αποτινάξουμε το βαρύ φορτίο της ψυχοπαθολογίας, της αρρώστιας. Τώρα το πρόταγμα να αρνηθούμε τη διαφορά μας είναι λιγότερο επιτακτικό από όσο ήταν κάποτε. Οπότε γιατί είμαστε ακόμα τόσο ευπτόητοι; Η αποφυγή μας είναι ακόμα πιο αινιγματική εφόσον διαιωνίζει μια σοβαρή συκοφαντία εναντίον μας: υπονοεί ότι είμαστε ακριβώς όπως όλοι οι άλλοι. Και έτσι επισκοτίζει εκείνα ακριβώς τα πράγματα στη γκέι ζωή και την γκέι κουλτούρα που τις κάνουν ενδιαφέρουσες και πολύτιμες. Αρνείται το μοναδικό δαιμόνιο πνεύμα του να είσαι queer.

Αυτή η συνήθεια να προβάλλεται στο προσκήνιο η ταυτότητα και να υποβαθμίζεται στο παρασκήνιο η υποκειμενικότητα δεν γινόταν πάντα αντιληπτή σαν περιορισμός. Η προαγωγή των γκέι ταυτοτήτων εις βάρος των γκέι υποκειμενικοτήτων μπορούσε να είναι πολύ πιο εύκολα ανεκτή κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1980 και των αρχών της δεκαετίας του 1990, όταν αυτή η προστατευτική τάση έδειχνε να αντικατοπτρίζει τις επείγουσες απαιτήσεις μιας καταστροφικής πολιτικής κατάστασης.

Με την άνοδο της Νέας Δεξιάς (New Right), την αυξανόμενη ερήμωση του HIV/AIDS, την ξανά της μόδας ομοφοβία που εξαπολύονταν από τον ηθικό πανικό που περιέβαλλε την επιδημία, και την αποτυχία των περισσότερων κυβερνήσεων να αντιδράσουν αποτελεσματικά στην ιατρική καταστροφή που κυρίευε τους ίδιους τους πολίτες τους, το κατανοητό ερέθισμα του γκέι κινήματος ήταν να επιμείνει στην επιβίωσή μας ως λαός, να υπερασπίσουμε τους εαυτούς μας ως μέλη μιας ομάδας που γνώριζε μεγάλο συλλογικό κίνδυνο. Κι έτσι πασχίσαμε να τονίσουμε ότι ήμασταν κι εμείς μέλη σε διάφορες κοινωνικές και εθνοτικές ταυτότητες-κατηγορίες και επιζητήσαμε να υποβαθμίσουμε εκείνες τις υποκειμενικές διαστάσεις της ομοφυλοφιλίας, καθώς και εκείνα τα διακεκριμένα χαρακτηριστικά της γκέι ανδρικής κουλτούρας – για να μην πω για τις συναισθηματικές και ερωτικές ιδιαιτερότητες της queer ύπαρξης – οι οποίες στο μυαλό πολλών ανθρώπων ήταν υπεύθυνες για τη διάδοση του HIV εξ αρχής.

Αν οι γκέι άντρες δεν ένιωθαν ιδιαίτερα δεσμευμένοι από αυτή την τοποθέτηση σε αγκύλες του αισθήματος, της αισθαντικότητας, του συναισθήματος και την απτή διαφορά των βιωματικών εμπειριών τους, αν οι συντριπτικά πολιτικές αναπαραστάσεις της gayness ως μια συλλογική κοινωνική ταυτότητα κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου δεν τους βάρυνε ως ιδιαίτερα καταπιεστική, αυτό οφειλόταν σε ένα δεύτερο, πιο διακριτικό παράγοντα. Η γκέι υποκειμενικότητα, όχι μόνο δεν είχε κατασιγαστεί, αλλά έδειχνε να θριαμβεύει παντού. Η δημόσια γκέι αντίδραση στον HIV/AIDS, στο κάτω κάτω, ήταν σαφώς βουτηγμένη στο συναίσθημα. Ή, μάλλον, ήταν βουτηγμένη σε δύο συγκεκριμένα συναισθήματα – οδύνη και οργή – συνοδευόμενα και ενισχυόμενα από τις επακόλουθες δημόσιες εκφράσεις τους: πένθος και μαχητικότητα.

Η οδύνη και η οργή, όμως, παρό-

λο που ήταν αδιαμφισβήτητα θερμά συναισθήματα, ήταν επίσης πολιτικά ενάρετα συναισθήματα. Εξέφραζαν όχι την ατομική αισθαντικότητα αλλά την προσωπική εμπειρία μιας συλλογικής καταστροφής. Όσο πιο προσωπικά ήταν, τόσο πιο υποδειγματικά έφταναν να φαίνονται – υποδειγματικά των βασάνων, της απώλειας και της θυματοποίησης των γκέι ανδρών ως ομάδα.

Έτσι η οδύνη και η οργή, κάθε άλλο παρά αναξιοπρεπή συναισθήματα, ήταν πολιτικά επιτακτικά, ήταν συναισθήματα που ήμασταν πολιτικά δεσμευμένοι να έχουμε. Κατ' αυτή την έννοια, η οδύνη και η οργή δεν σε καθιστούσαν άτομο ή πρόσωπο, όσο ατομικά ή προσωπικά κι αν μπορούσαν επίσης να είναι. Δεν γινόταν να περιοριστούν σε ζητήματα ιδιωτικής υποκειμενικότητας, εάν αυτή οριζόταν από μια μοναδική, μη δυνάμενη να μοιραστεί εσωτερικότητα. Κάθε άλλο παρά περιορισμένες στο προσωπικό, η οδύνη και η οργή προώθησαν την γκέι ταυτότητα επιπλέον στη δημόσια σφαίρα. Αύξησαν την ανθρώπινη αξιοπρέπειά της και επιτάχυναν στον μετασχηματισμό της σε μια δημόσια απαιτητή ταυτότητα, που άξιζε αναγνώρισης, αποδοχής και προστασίας. Δεν υπήρχε πολιτική τάση μεταξύ των αισθημάτων της οργής και της οδύνης και των απαιτήσεων της πολιτικής ορατότητας.

Υπήρχαν, όμως, ορισμένα queer συναισθήματα που οι γκέι άνθρωποι υποτίθεται ότι δεν θα έπρεπε να έχουν, και τα οποία δεν ήταν πολιτικά αξιοσέβαστα. Κορυφαίοι γκέι συγγραφείς και διανοούμενοι, όπως ο Larry Kramer και ο Paul Monette, έκαναν πολύ ξεκάθαρο τον διαχωρισμό. Τα κακά γκέι συναισθήματα περιλάμβαναν τον ναρκισσισμό, στην ντροπή, το μίσος για τον εαυτό, την παθητικότητα, τη συναισθηματικότητα, τη δειλία και υποτιθέμενα καταστροφικές (το οποίο συχνά σήμαινε "έκλυτες") μορφές σεξουαλικότητας. Σε αντίθεση με την οδύνη και την οργή, αυτά τα αισθήματα ήταν απλά προσωπικά, με την έννοια ότι εξέφραζαν όχι μια ομαδική ταυτότητα αλλά ατομικές αδυναμίες. Υπονοούσαν ακόμα και παθολογία: συμπτωματοποιούσαν τα επίμονα αποτελέσματα των τραυμάτων που είχαμε υποφέρει κατά τους προηγούμενους αιώνες κοινωνικής καταπίεσης, αποτελέσματα από τα οποία είχαμε ανεπαρκώς απελευθερώσει τους εαυτούς μας. Το HIV/AIDS δεν μας επέτρεπε πλέον την πολυτέλεια μιας μη πλήρους πολιτικής ταύτισης, την πολυτέλεια να μην αγωνιζόμαστε για ψυχική αποαποικιοποίηση. Ο εχθρός δεν βρισκόταν μόνο στους διαδρόμους της εξουσίας, αλλά επίσης μέσα στις ψυχές μας ("Hitler in my heart", όπως θα το έθετε πολλά χρόνια μετά ο Antony Hegarty, ο τραγουδιστής του συγκροτήματος Antony and the Johnsons). Ήταν παραπάνω από αναγκαίο να ξεφορτωθούμε οποιαδήποτε συναισθήματα μας

απέτρεπαν να βρεθούμε συλλογικά μαζί σε ένα νέο μαχητικό, ακόμα και στρατιωτικού χαρακτήρα, κίνημα. Αυτή δεν ήταν η στιγμή για να εορταστούν οι αντικοινωνικές, μαλθακές queer απολαύσεις του ναρκισσισμού και της παθητικότητας.

Μέρος αυτού που ξεχώριζε το καλό γκέι συναίσθημα από το κακό γκέι συναίσθημα, επομένως, ήταν ότι το καλό είδος δεν ήταν αποκαλυπτικό προσωπικά ή ψυχολογικά. Οργή και οδύνη μπορούσαν να απαιτηθούν δημόσια και να τις υποδυθούμε ακριβώς γιατί δεν εξέφραζαν κάποια ιδιόρρυθμη, ατομική, προσωπική και πιθανά παθολογική εσωτερική κατάσταση που βασάνιζε τους γκέι άντρες. Αντίθετα, εξέφραζαν τη συλλογική μας κατάσταση της πολιτικής καταπίεσης και αντίστασης, τη συλλογική μας θυματοποίηση από μια επιδημία και από μια κοινωνία που αυτάρεσκα το παρακολουθούσε να συμβαίνει. Εξέφραζαν επίσης την άρνησή μας να το υπομείνουμε ήσυχα, να κρατήσουμε τα βάσανά μας μακριά από το δημόσιο βλέμμα, να κρύψουμε τη σεξουαλικότητά μας, να βάλουμε τις σχέσεις μας στην ντουλάπα, να αφήσουμε τους καταπιεστές μας να ξεφύγουν από τη δύσκολη κατάσταση.

Ως τέτοια, τα αισθήματα οργής και οδύνης δεν χρειάζονταν να τα αρνηθούμε. Στο κάτω κάτω, προέρχονταν όχι από τις κατεστραμμένες ψυχές μας, αλλά από την αντικειμενική, πολιορκούμενη κατάστασή μας. Ήταν ψυχολογικές αντιδράσεις σε μια εξωτερική απειλή, μια εξωτερική καταστροφή – μια αντίδραση σε μια συμφορά που μας είχε επισκεφτεί προερχόμενη έξω από εμάς. Ήταν μια υγιής αντίδραση στην απώλεια.

Το HIV/AIDS ήταν ακριβώς όχι η εσωτερική αλήθεια για την ανδρική ομοφυλοφιλία, όχι το εξωτερικευόμενο και ορατό σημάδι μιας εσωτερικής ή πνευματικής ασθένειας, ούτε η τιμωρία για το γκέι αμάρτημα ή το γκέι έγκλημα, δεν ήταν αυτό που μας άξιζε. Εξ ου η χαρακτηριστική πολιτική τακτική να μετατρέψουμε την οδύνη μας σε οργή, το πένθος μας σε μαχητικότητα. Το ζήτημα ήταν να εκφράσουμε την προσωπική και συλλογική μας επιμονή ότι το HIV/AIDS ήταν μια καταστροφή στη δημόσια υγεία, επιτεινόμενη από την αδιαφορία και την ομοφοβία, όχι η κατάληξη της εσωτερικής λογικής της ανδρικής ομοφυλοφιλίας της ίδιας. Ήταν ένα τρομαχτικό ιστορικό δυστύχημα, και δεν είχε τίποτα να κάνει με εμάς, ή με το ποιοι ήμασταν ως γκέι άντρες, εκτός στο βαθμό που κατηγορούμασταν συλλογικά για την ίδια επιδημία της οποίας ήμασταν θύματα.

Στην μακριά σκιά της επιδημίας του HIV/AIDS, υπήρξε δυνατόν για τους γκέι άντρες να υπεκφύγουν της επίγνωσης ότι έχει επιβληθεί μια συσκότιση στην έκφραση ή στη διερεύνηση του queer συναισθήματος. Στο κάτω κάτω, η γκέι ζωή ήταν ήδη για πολύ καιρό κορεσμένη στο συναίσθημα, μουσκεμένη στα δάκρυα και κατακλυσμένη με οργή. Τώρα που ο HIV/AIDS ακτιβισμός, αν και όχι το ίδιο το HIV/AIDS, υποχωρεί από την πρώτη γραμμή της γκέι ανδρικής ζωής, τουλάχιστον μεταξύ Λευκών ανθρώπων στον ανεπτυγμένο κόσμο, τώρα που οι πολιτικές απαιτήσεις του HIV/AIDS ακτιβισμού αλλάζουν, τώρα που η οδύνη και η οργή αρχίζουν να χάνουν το μονοπώλιό τους στο εύρος των queer συναισθημάτων που μπορούν να εκφραστούν ανοιχτά, και τώρα που η queer κουλτούρα επανεφευρίσκει συνεχή μεταξύ της σύγχρονης λεσβιακής και γκέι ύπαρξης και προηγούμενων, προ του Stonewall μορφών σεξουαλικής παρανομίας, δείχνει αυξανόμενα δυνατό να διερευνήσεις όψεις ή διαστάσεις της εσωτερικής ζωής της ομοφυλοφιλίας που όχι πολύ καιρό πριν έδειχναν πολιτικά αμφίβολες, για να μην πω δυσάρεστες – και, σε κάθε περίπτωση, εκτός ορίων για μια λεπτομερή εξερεύνηση.

David Halperin, «How to be gay»

I WANNA DANCE WITH SOMEBODY

Κάποτε δεν υπήρχαν ιδιωτικά ραδιόφωνα, άδεια η μπάντα, κι εγώ έψαχνα στα κρατικά μουσική με «ξένα». Ήμουν αρκετά μεγάλος για να μου εμπιστευτούν πρόσβαση στο οικογενειακό ραδιοκασετόφωνο που βρισκόταν στην κρεβατοκάμαρα των γονιών (με σεμέν). Κι έψαχνα και περίμενα την εκπομπή που θα παίξει αυτό το τραγούδι της Ουίτνι Χιούστον και το έβαλε, το έβαλε!, και πάτησα REC αλλά ο δίσκος είχε πρόβλημα ήταν παράφωνος, «έλιωσαν και τα βινύλια απ τη ζέστη» είπε ο εκφωνητής αλλά εγώ το έγραψα παράφωνο και μετά πήγαινα στα αγγλικά και το τραγουδούσα στο διάλειμμα και τα αγόρια με φωνάζανε «ίδιος η Ουίτνι είσαι!» και χασκογελούσαν και έδιναν αγκωνιές με νόημα μεταξύ τους κι εγώ έπρεπε στα σύντομα να αποφασίσω: ή θα τραγουδώ την Ουίτνι ή θα το βουλώσω πολλαπλώς και ποικιλοτρόπως. Επέλεξα να το βουλώσω για να σωθώ. Να το βουλώσω μια καλή και ποικιλοτρόπως. Και άμα θέλουμε το πιστεύουμε ότι ξεπέρασα αυτήν την απόφαση. Τώρα και πάλι τραγουδώ, αλλά άμα είναι πάνκ δεν σου λέει κανείς τίποτα. Στην Ουίτνι Χιούστον είναι τα δύσκολα.

ΣΕ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ ΤΟΥ BOY-LOVE

"Όλα τα παιδιά, εκτός από ένα, μεγαλώνουν. Σύντομα μαθαίνουν ότι θα μεγαλώσουν, και ο τρόπος που το έμαθε η Γουέντι ήταν αυτός. Μια μέρα, όταν ήταν δύο χρονών, έπαιζε σε κάποιο κήπο και έκοψε ένα ακόμα λουλούδι κι έτρεξε μ' αυτό στη μητέρα της. Φαντάζομαι ότι πρέπει να έδειχνε πολύ χαριτωμένη, γιατί η κ. Ντάρλιγκ ακούμπησε το χέρι στην καρδιά της και φώναξε 'Αχ, γιατί να μην μπορείς να μείνεις για πάντα έτσι!' Αυτό ήταν το μόνο που αντάλλαξαν μεταξύ τους πάνω στο ζήτημα, αλλά στο εξής η Γουέντι γνώριζε ότι πρέπει να μεγαλώσει. Πάντα το ξέρεις μετά τα δύο. Δύο χρονών είναι η αρχή του τέλους".

Στις 19 Μαΐου συμπληρώθηκαν 77 χρόνια από το θάνατο ενός ξεχωριστού αγοριού. Το όνομά του ήταν Michael Llewelyn-Davies και ήταν το αγαπημένο αγόρι του J.M. Barrie που είχε στενές σχέσεις με την οικογένειά τους. Δυστυχώς, πρώτα ο πατέρας τους Άρθρουρ πέθανε από καρκίνο και ακολούθησε η μητέρα τους Σύλβια. Τα αγόρια έμειναν ορφανά και ο J.M. Barrie τα υιοθέτησε το 1911.

Η τραγωδία συνεχίστηκε, όταν το 1918 ο George σκοτώθηκε στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, σε ηλικία 21 ετών, κι όταν στις 19 Μαΐου 1921, ενώ σπούδαζε στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης, ο Michael βρέθηκε πνιγμένος στην πισίνα του Sandford, στην αγκαλιά ενός άλλου φοιτητή, του Rupert Buxton. Και οι δύο ήταν γυμνοί.

Ο Michael και ο Barrie διατηρούσαν μια μακροχρόνια καθημερινή αλληλογραφία, που καταστράφηκε το 1952 από τον αδερφό του εκδότη του Barrie, επειδή "παραήταν...!".

Ο Michael ποζάριζε για τον Barrie με το κοστούμι του Πήτερ Παν και θεωρείται η σημαντικότερη επίδραση από όλα τα αγόρια στη δημιουργία αυτού του μύθου. Γιατί ο "Πήτερ Παν" δεν είναι τίποτα άλλο παρά η εξέλιξη των συναρπαστικών ιστοριών που ο Barrie αφηγούταν στα πέντε αγόρια.

"Ο Πήτερ Παν ή το αγόρι που δεν μεγάλωσε ποτέ" ανέβηκε ως παράσταση για πρώτη φορά στις 27 Δεκεμβρίου 1904 και δημοσιεύτηκε ως αφήγημα με τίτλο "Πήτερ και Γουέντυ" το 1911 και ως θεατρικό έργο το 1928. Ο Πήτερ Παν, μεταφρασμένος σε πάρα πολλές γλώσσες και πασίγνωστος από την ομώνυμη ταινία της Disney (βγήκε στους κινηματογράφους το 1953, έπειτα από 14 χρόνια παραγωγής), αλλά και το πιο πρόσφατο "Hook" του Σπήλμπεργκ, είναι πια ένας ήρωας που έχει πάρει τη θέση του στην Αγγλική παράδοση. Η ιστορία εκτυλίσσεται σε έναν φανταστικό κόσμο όπου υπάρχουν μόνο παιδιά και η έλξη που ασκεί σε όλους τους αναγνώστες και θεατές είναι αυτή η διάχυτη και πανταχού παρούσα αγάπη προς τα παιδιά.

Όσο συναρπαστική όμως είναι για τους νεαρούς αναγνώστες, άλλο τόσο τραγική φαντάζει στους ενήλικες αυτή η αγάπη – η οποία πολλοί μελετητές πιστεύουν ότι αποτελεί μια έκφραση της παιδοφιλίας του Barrie. Η έλξη του Barrie προς τα αγόρια έχει καταγραφεί διεξοδικά στα βιβλία "J.M. Barrie and the Lost Boys" (Andrew Birkin, London, Constable, 1979), "The Death of Narcissus" (Morris Fraser, London, Secker and Warbung, 1976) και "Secret Gardens; a study of the golden age of children's literature" (Humphrey Carpenter, London. George, Allen & Unwin, 1985). Τέλος, ο James Kinkaid προσφέρει μια έξοχη ψυχολογική ανάλυση του ρόλου του τρομαχτικού Κάπταιν Χουκ στον Πήτερ Παν, στο βιβλίο "Child-Loving; the Erotic Child and Victorian Culture" (London, Routledge, 1993).

Απόσπασμα από το "The Little White Bird" του J.M. Barrie (ένα πρωτότυπο των περιπετειών του Πήτερ Παν, η διήγηση του θαυμασμού ενός μεσήλικα εργένη για ένα μικρό αγόρι. Είχε συγκεντρώσει διθυραμβικές κριτικές όταν δημοσιεύτηκε, πράγμα που μας λέει μερικά πράγματα για το πώς άλλαξαν οι αντιλήψεις τα τελευταία εκατό χρόνια).

"...Γνώριζα από διαίσθηση ότι περίμενε εμένα να του βγάλω τις μπότες. Τις έβγαλα με όλη τη σταθερότητα ενός χεριού κάποιας ηλικίας, και κατόπιν τον κάθισα στο γόνατό μου και του έβγαλα τη μπλούζα. Ήταν μια θαυμάσια εμπειρία, αλλά πιστεύω ότι παρέμεινα υπέροχα ήρεμος μέχρι που συνήλθα κάπως ξαφνικά από τα μικρά του αγκαλιάσματα, τα οποία με αναστάτωσαν βαθιά. Δεν μπορώ να συνεχίσω δημόσια με το γδύσιμο του Ντέιβιντ...

'Ε, Ντέιβιντ', είπα καθώς ανακάθισμα, 'θέλεις να έρθεις στο κρεβάτι μου;' Η μητέρα είπε ότι δεν κάνει να το θέλω εκτός κι αν το θέλεις εσύ πρώτος', τσίριξε, και χωρίς άλλη φασαρία η μικρή φιγούρα σηκώθηκε και πετάχτηκε προς τη μεριά μου. Το υπόλοιπο της βραδιάς ήταν ξαπλωμένος επάνω μου και διαγώνιά μου, και μερικές φορές τα πόδια του ήταν στην άκρη του κρεβατιού και μερικές στο μαξιλάρι, αλλά πάντα διατηρούσε την κυριότητα από το δάχτυλό μου...

Σκεφτόμουν ξαπλωμένος αυτό το μικρό αγόρι, το οποίο, στη μέση του έργου του, καθώς τον έγδυνα, είχε ξαφνικά θάψει το κεφάλι του ανάμεσα στα γόνατά μου... Τη μικρή μορφή του Ντέιβιντ να στάζει νερά στο μπάνιο και το πώς αποπειρώμουν να τον πιάσω καθώς γλιστρούσε μέσα από τα χέρια μου σαν πέστροφα. Ή το πώς είχα σταθεί στην ανοιχτή πόρτα ακούγοντας την γλυκειά αναπνοή του, είχα σταθεί τόσο πολύ που είχα ξεχάσει το όνομά του..."

Δημοσιεύτηκε πρώτη φορά στο γκέι zine "Ο πόθος" τ.21, Θεσσαλονίκη, Χειμώνας 1998

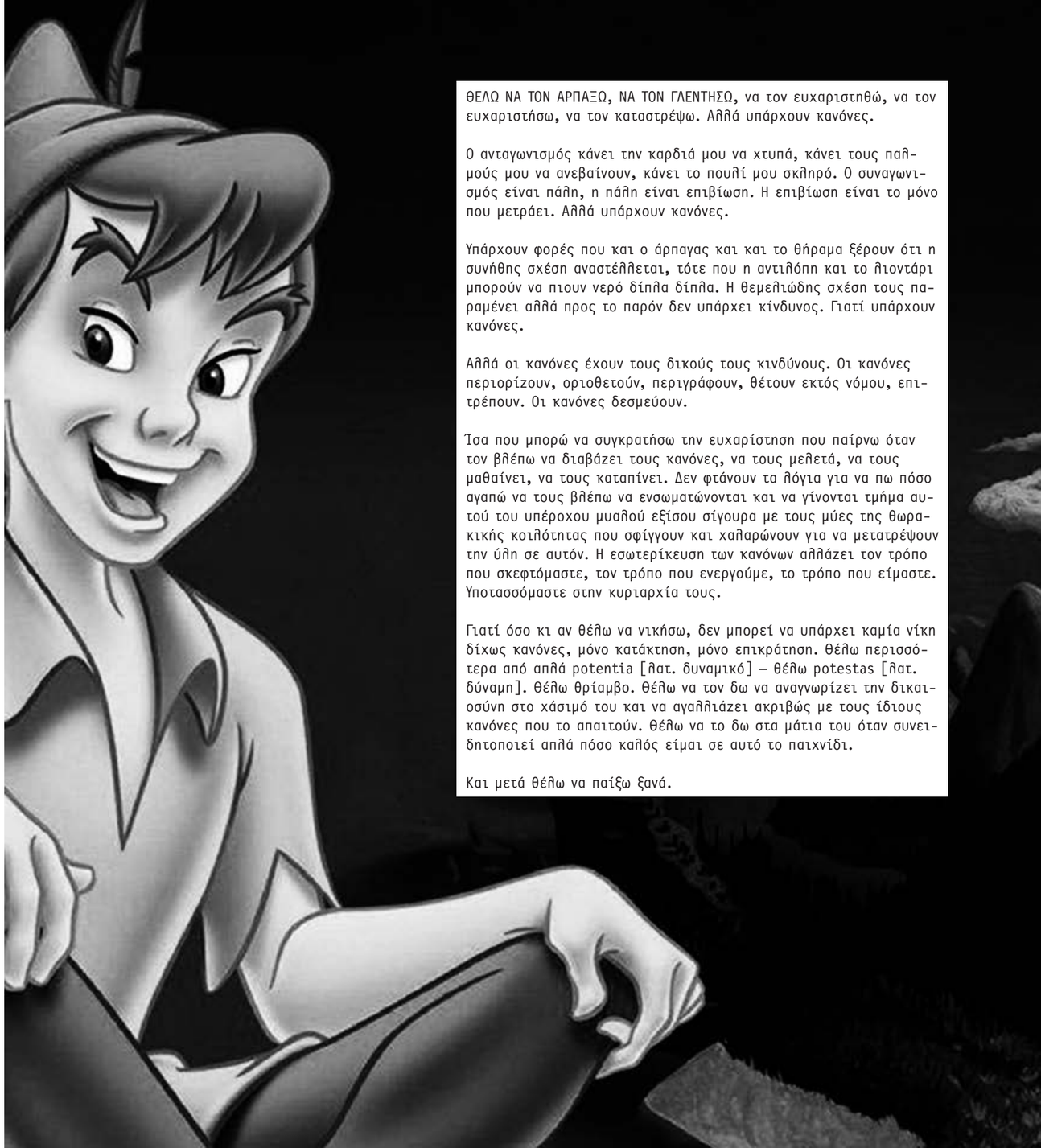

ΘΕΛΩ ΝΑ ΤΟΝ ΑΡΠΑΞΩ, ΝΑ ΤΟΝ ΓΛΕΝΤΗΣΩ, να τον ευχαριστηθώ, να τον ευχαριστήσω, να τον καταστρέψω. Αλλά υπάρχουν κανόνες.

Ο ανταγωνισμός κάνει την καρδιά μου να χτυπά, κάνει τους παλμούς μου να ανεβαίνουν, κάνει το πουλί μου σκληρό. Ο συναγωνισμός είναι πάλη, η πάλη είναι επιβίωση. Η επιβίωση είναι το μόνο που μετράει. Αλλά υπάρχουν κανόνες.

Υπάρχουν φορές που και ο άρπαγας και και το θήραμα ξέρουν ότι η συνήθης σχέση αναστέλλεται, τότε που η αντιλόπη και το λιοντάρι μπορούν να πιουν νερό δίπλα δίπλα. Η θεμελιώδης σχέση τους παραμένει αλλά προς το παρόν δεν υπάρχει κίνδυνος. Γιατί υπάρχουν κανόνες.

Αλλά οι κανόνες έχουν τους δικούς τους κινδύνους. Οι κανόνες περιορίζουν, οριοθετούν, περιγράφουν, θέτουν εκτός νόμου, επιτρέπουν. Οι κανόνες δεσμεύουν.

Όσα που μπορώ να συγκρατήσω την ευχαρίστηση που παίρνω όταν τον βλέπω να διαβάζει τους κανόνες, να τους μελετά, να τους μαθαίνει, να τους καταπίνει. Δεν φτάνουν τα λόγια για να πω πόσο αγαπώ να τους βλέπω να ενσωματώνονται και να γίνονται τμήμα αυτού του υπέροχου μυαλού εξίσου σίγουρα με τους μύες της θωρακικής κοιλότητας που σφίγγουν και χαλαρώνουν για να μετατρέψουν την ύλη σε αυτόν. Η εσωτερίκευση των κανόνων αλλάζει τον τρόπο που σκεφτόμαστε, τον τρόπο που ενεργούμε, το τρόπο που είμαστε. Υποτασσόμαστε στην κυριαρχία τους.

Γιατί όσο κι αν θέλω να νικήσω, δεν μπορεί να υπάρχει καμία νίκη δίχως κανόνες, μόνο κατάκτηση, μόνο επικράτηση. Θέλω περισσότερα από απλά potentia [λατ. δυναμικό] – θέλω potestas [λατ. δύναμη]. Θέλω θρίαμβο. Θέλω να τον δω να αναγνωρίζει την δικαιοσύνη στο χάσιμό του και να αγαλλιάζει ακριβώς με τους ίδιους κανόνες που το απαιτούν. Θέλω να το δω στα μάτια του όταν συνειδητοποιεί απλά πόσο καλός είμαι σε αυτό το παιχνίδι.

Και μετά θέλω να παίξω ξανά.

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΔΡΟΜΩΝ

Η πόλη έχει την εφήμερη μορφή στρατιωτικού καταυλισμού, πόλης πετρελαίου ή ορυχείων, που εγκαταλείφθηκε και ξανακατοικήθηκε κατά στρώματα, ενοχλητικά καινούριας και ταυτόχρονα ρημαγμένης. Μια αγορά με στρατιωτικά οχήματα παρκαρισμένα γύρω της... Πάγκοι που πουλάνε σιδερικά, εξοπλισμό κατασκηνώσεων, μαχαίρια, όπλα και πυρομαχικά, πέτρινα σκαλιά που ξεκινάνε από την αγορά και ανεβαίνουν έως την πόλη που βρίσκεται χτισμένη στην πλαγιά του λόφου, μια πόλη από κόκκινα πλιθάρια και κλειστά παραθυρόφυλλα.

Ο Κιμ βρήκε ότι έμοιαζε σαν να την είχε ξεράσει μονοκόμματη μια τερατώδης σφήκα. Από τους στενούς όλο στροφές δρόμους του έρχεται η μυρωδιά τοίχων σοβαντισμένων με σκατά, μια αρχαία κακία από έντομα που κόβει την ανάσα... Συγκεντρώσου, Πράκτορα Κ9. Ο Ταξιδιώτης έχει εφοδιαστεί με χρήματα και με τη γλώσσα. Τριγυρίζει μ' ένα μπλουτζίν, με στρατιωτικό τζάκετ και ψάθινο καπέλλο... Α, τα όπλα... Μια αρκετά μεγάλη περιοχή έχει παραχωρηθεί για τις αγοραπωλησίες των κάθε λογής όπλων.

"Αν ψάχνετε κάποιο ειδικό μοντέλο, κύριε" – ένας εύσωμος κύριος δίνει στον Κιμ την κάρτα του – "μπορούμε να σας το βρούμε...". Ο Κιμ κοιτάζει ολόγυρα – μονάχα όπλα, ίσαμε εκεί που φτάνει το μάτι του στα μαγαζιά που βρίσκονται χτισμένα στη λοφοπλαγιά. Βρίσκεται στον τομέα των αυτόματων όπλων. Εδώ η χρυσή νεολαία συγκεντρώνεται για να χαϊδέψει τρυφερά ένα ρωσικό τουφέκι εισόδου Κ-47 ή ένα Ούζι, το πιο σικ πράγμα που μπορείς να κουβαλάς σε μπαρ και εστιατόρια... εντελώς αυτόματο, παρατηρεί ο Κιμ, κι υπάρχουν πλήθος τέτοια. Από σκουπίδια όπως τα τσέχικα νεροπίστολα, που στην ουσία έχουν ακτίνα δράσης γύρω στο ένα μέτρο, έως το καλό βαρύ πράμα όπως τα παλιά Τόμσον... Ένα αγόρι με σκούρα ρόδινα μάγουλα και μακριές βλεφαρίδες κοιτάζει με λαχτάρα ένα H&K 223... "Αγόρασέ μου το και θα 'μαι δικός σου για πάντα..." Η ανάσα του αγοριού είναι όμορφη και ερεθιστική... Ο Ταξιδιώτης πλησιάζει και ρωτάει την τιμή. Ο έμπορος βλέπει ότι ο Ταξιδιώτης είναι οπλισμένος και ίσως έμπειρος στη χρήση όπλων...

"Τέσσερις χιλιάδες δολάρια το δίνω, λογική τιμή".

Συμφωνούν στα τρεισήμισι. Τα λεφτά δεν έχουν μεγάλη σημασία εδώ. Ο Κιμ δίνει το όπλο στ' αγόρι μπροστά στον έμπορο που λάμπει από χαρά... "Χαίρομαι να εξυπηρετώ εξαίρετους κυρίους κυρίως σαν κι εσάς..."

"Χρειάζομαι μερικά όπλα... μια αλλαξιά ρούχα και αποσκευές".

Είναι σύνηθες το φαινόμενο πράκτορες ή ιδιώτες αγοραστές να έρχονται στην αγορά, αφού γνωρίζουν ότι μπορούν ν' αγοράσουν στα μαγαζιά τα πάντα. Ο Κιμ βρίσκει χωρίς δυσκολία τη μάρκα του άφτερ σέιβ του και τον αιώνιο αλλιγάτορά του, όπως αποκαλεί τον Γκλάντστόουν, όταν η μία παλιώνει αγοράζει άλλη. Α ναι, όπλα... Αυτό το σπέσιαλ 44άρι διπλής ενέργειας επιθυμεί και το ρωσικό; Πολύ ωραίο, λαβή από παλίσαντρο, κι αυτό το σπέσιαλ Κολτ 38 των δύο ιντσών με τη λαβή που ταιριάζει απόλυτα στο χέρι του Κιμ. Να μην ξεχάσει τη βαζελίνη – Θεέ μου, πάει πέντε δολάρια το σωληνάριο... "Μάλιστα, κύριε, τα πάντα ακριβαίνουν", ο νεαρός υπάλληλος σκάει ένα πονηρό χαμόγελο. Το αγόρι προχωρεί μπροστά, το καινούριο του H&K κρέμεται στους σίγουρους αλαζονικούς ώμους του. Διακρίνεις χωρίς δυσκολία το πόσο επιδέξια θα μπορούσε να το κατεβάσει και να κόψει κάποιον στα δύο.

Το Ξενοδοχείο Γανυμήδης βρίσκεται στο τέλος ενός μακριού στριφογυριστού δρόμου. Υπογράφει τα χαρτιά κι ο μικρός τους οδηγεί σ' ένα δωμάτιο που βλέπει σ' ένα μικρό κλειστό κήπο με συκιές και πορτοκαλιές, με μια λιμνούλα κι ένα συντριβάνι... Στην άλλη άκρη του διαδρόμου είναι το χαμάμ και το παλιομοδίτικο καρβολικό σαπούνι, "σαπούνι ομορφιάς του χαριτωμένου" το λένε στην Περσία. Ο Κιμ έχει εντυφήσει στα καρβολικά σαπούνια... Μες στο χαμάμ είναι κι άλλα αγόρια, αναγνωρίζει τ' ατίθασα κόκκινα μαλλιά και τα πράσινα γατίσια μάτια που έλαμπαν σ' ένα δωμάτιο με κλειστά παραθυρόφυλλα.

Μακρύς στριφογυριστός δρόμος νεαρών που ψηλαφίζουν όπλα. Στο χαμάμ είναι δύο νεαροί από την αγορά. Τα αγόρια γυρίζουν και χαμογελούν. Στέκονται όρθια, έχουν στύση και σαπουνίζουν με νωχελικές κινήσεις το ένα το άλλο, με τα ίδια τρυφερά δάχτυλα που αγγίζουν τα όπλα, που ελέγχουν το μηχανισμό τους με απαλό λεπτό άγγιγμα. Υψώνουν τα δάχτυλά τους. Κάποιο παζάρεμα που δεν καταλαβαίνει ο Ταξιδιώτης και μια διάλεκτος που οι ενέσεις αραβικών των Βεδουίνων και των άλλων διαλέκτων δεν την έχουν καλύψει. Είναι ένας βόμβος που βγαίνει από τον λάρυγγα και περνάει τα δόντια, τα οποία είναι ξέσκεπα σαν των άγριων σκυλιών. Στην αρχή η δόνηση φέρνει ανατριχίλα στα δόντια του ξένου κι έντονο πόνο, ο φαλλός του λικνίζεται, ορθώνεται και πάλλεται.

Τώρα το αγόρι – Χαράντ λεγόταν – στριφογυρίζει πίσω του με τη βαζελίνη. Τα δάχτυλα, λες και γεμίζει όπλο, γλιστρούν μέσα και αγγίζουν τη σκανδάλη και ο Ταξιδιώτης εκσπερματώνει, χτυπώντας ένα στόχο στον τοίχο. Τ' αγόρια τον χτυπούν στην πλάτη. Τον κουβαλούν πίσω στο δωμάτιο και ο Χαράντ του φυσάει καπνό από το στήθος ως τ' αρχίδια. Ο Ταξιδιώτης πέφτει στα γόνατα, και μυρίζει τον καπνό με τη βαριά ξινισμένη μυρωδιά της νυφίτσας. Περνά τρυφερά το χέρι του στην κλωνική συσκευή. Ήχος τρεχούμενου νερού ένα φλάουτο Σωσίβιο Καρβολικό Σαπούνι ξεφλουδίζει το φορεμένο από κάτω χαμόγελό του. Στέκονται εκεί γαλήνια ανήθικα ατίθασα κόκκινα μαλλιά που λάμπουν στο δωμάτιο με τα κλειστά παραθυρόφυλλα σαν λεπτά χρυσά σύρματα. Υψώνουν δάχτυλα το Ξενοδοχείο Γανυμήδης. Δεν καταλαβαίνει τα παζαρέματα τ' αγόρια τον μυρίζουν ένας βόμβος στα τέσσερα στην ψάθα δόντια ξέσκεπα σαν των άγριων σκυλιών ορθώνεται και πάλλεται. Τ' αγόρια τον χτυπούν στην πλάτη. Θυμάται το παιχνίδι με τις τρεις βαθιές ανάσες όταν ένα αγόρι έρχεται από πίσω και τυλίγει τα μπράτσα του σφιχτά στο στήθος του. Λιποθυμά και συνέρχεται καθώς όλα τ' αγόρια γελούν, πέρασε κάποια εξέταση.

Τον κουβαλούν πίσω στο δωμάτιό του και τον ξαπλώνουν στο κρεβάτι, βυθίζεται στον ύπνο. Ξυπνάει όταν ο Χαράντ τον σκουντάει απαλά, μυρωδιά αρνιού που ψήνεται στα κάρβουνα έξω στο μπαλκόνι.

Μετά το δείπνο τα τέσσερα αγόρια βγάζουν χάρτες. Πρόκειται για κάποια επιχείρηση. Δείχνουν στο χάρτη, προετοιμάζουν μια ενέδρα. (Ένα αγόρι εκσπερματώνει πάνω στο χάρτη. Ένα άλλο ακολουθεί τα ίχνη του σπέρματος μ' ένα κραγιόνι. Κάνει υπολογισμούς με λογαριθμικό κανόνα.)

Ψηλαφούν τα σώματά τους όπως τα όπλα τους, σαν τεχνήματα, με τα μυημένα χαϊδευτικά δάχτυλα ειδημόνων. Ο Χαράντ είναι γυμνός, το όπλο του αποσυναρμολογημένο σ' ένα χαμηλό τραπέζι μπροστά του. Σηκώνει τα κομμάτια ένα ένα, τα ψηλαφεί και απομνημονεύει το σχήμα τους σαν Μπράιγ, για να λύνει και να δένει τ' όπλο του στο σκοτάδι. Τ' αγόρια παίζουν το παιχνίδι της αλληλοαναγνώρισης στο σκοτάδι αγγίζοντας ο ένας το πέος του άλλου.

Ο Κιμ ανακάθεται γυμνός και σφίγγοντας το σφιγκτήρα του από φόβο μη λερώσει το κρεβάτι. Στην άκρη του δωματίου είναι μια μαρμάρινη τουαλέτα, μια βρύση και μια καθιστή μπανιέρα με μια χάλκινη κατσαρόλα από πάνω και χαμηλή φλόγα πετρελαίου. Αφοδεύει με πάταγο και λερώνει τη λεκάνη με υγρά κόπρανα ανάμικτα με αίμα. Κανείς δεν του δίνει σημασία. Πλένεται με καρβολικό σαπούνι, σκουπίζεται και βγάζει το ρωσικό σπέσιαλ 44άρι με τη βελτιωμένη σκανδάλη από τη θήκη του. Περίστροφο σπαστό που όμως ο κύλινδρός τους δεν παίζει ούτε κλάσμα του εκατοστού. Διαλύει το όπλο προσεκτικά, λαδώνοντας και απομνημονεύοντας το κάθε του κομμάτι. Ένα αγόρι έχει δεκαοκτάσφαιρο περίστροφο με 17 διαμέτρημα, τα λεπτά φυσίγγια έχουν μήκος επτά εκατοστά, το βλήμα, μακρύ και αιχμηρό με μαλακό μέταλλο στη μέση και σκληρό στις δύο άκρες, ανοίγει σαν μανιτάρι κατά την πρόσκρουση στο μέγεθος μισοδόλαρου.

Ο Κιμ νιώθει ένα πλήγμα που του μουδιάζει το στήθος, ρουφά, αγκομαχά για μια ανάσα που δεν έρχεται...

Ουίλιαμ Μπάροουζ, "Ο Τόπος των Νεκρών Δρόμων"

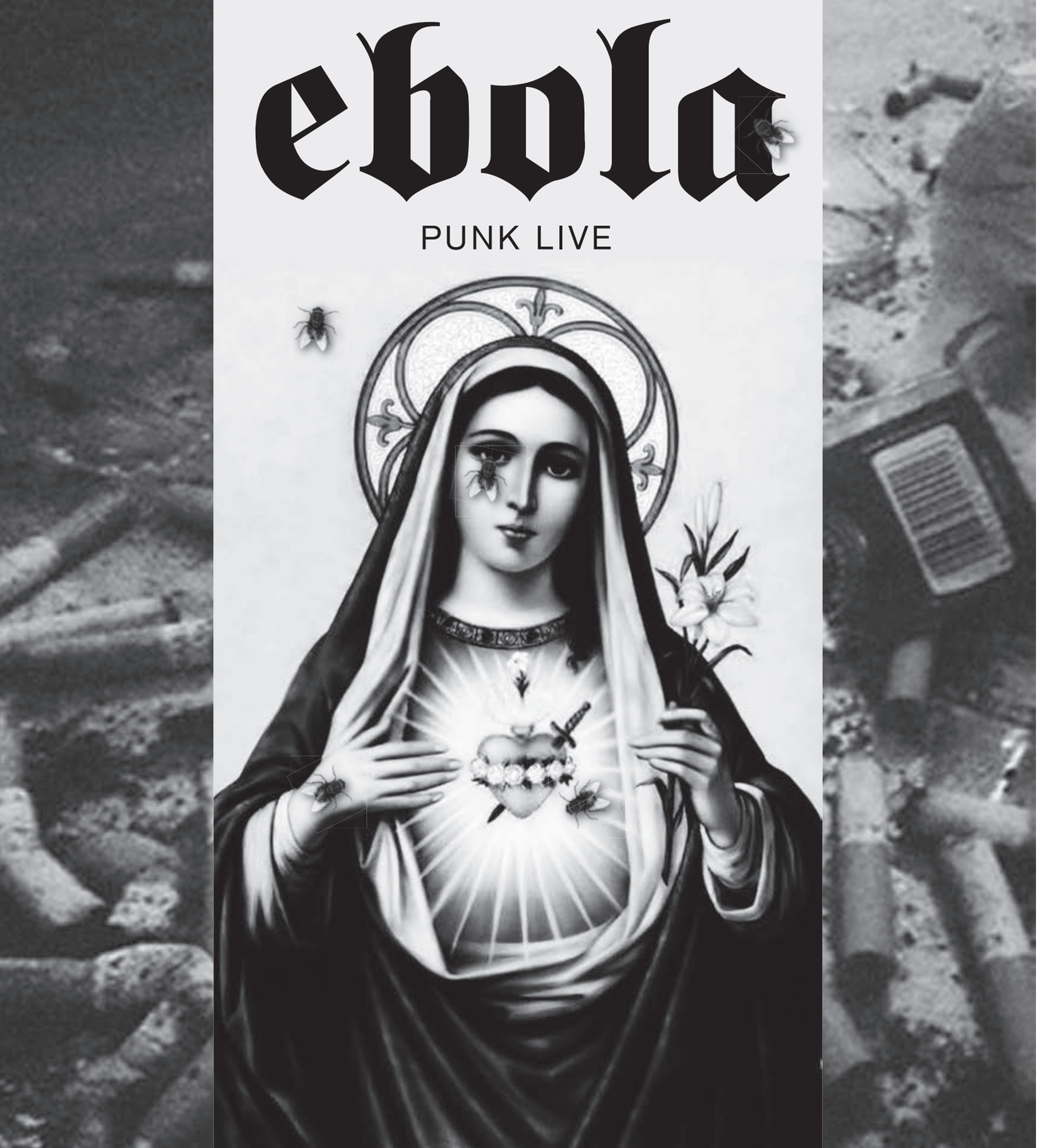

ΑΚΡΑΙΑ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΟΠΟΙΗΣΗΣ

Κάποτε είχα ένα γκόμενο από αυτούς που λέμε όμορφα άσχημοι. Εμένα μου άρεσε που ήταν αδύνατος (σχεδόν σε "παθολογικό" βαθμό), άτριχος, και παιδικά αφελής και πολύ συναισθηματικός με έναν απλοϊκό, ρηχό τρόπο. Ένα μεγάλο παιδί, που παιδί ήταν και ηλικιακά. Κοινώς ένιωθα πως έπαιζα στη χαμένη παιδική χαρά μου μαζί του. Τον γούσταρα πολύ για αυτά που έκανε, τις κινήσεις του, τα βλέμματα του, τη γλώσσα του σώματος, την αγαρμποσύνη αλλά και ένα πείσμα – πάντως όχι τόσο για το περιεχόμενο του λόγου του. Και ήθελα πολύ σεξ με ένα τρόπο που να απολαμβάνω την αίσθηση όλου του κορμιού του. Φασωθήκαμε ξεδιάντροπα ένα βράδυ στο Zenit, στρεπτάδικο κατά κύριο λόγο, και τα μαγνητισμένα μάτια και κορμιά μας δεν επέτρεψαν σε κανέναν να ξεστομίσει καμία μαλακία ή σχόλιο για αυτό. Είχε τσαγανό κι αυτός. Λατρεία μου!

Πιο πολύ όμως επικεντρωνόμουν στην επίπεδη κοιλιά του. Όχι 6-pack, απλά μια παιδική σφιχτή επίπεδη κοιλιά και τα κόκαλα της λεκάνης που ξεπετάγονταν ηδονικά και λίγα από το rib cage. Τις πρώτες 10 μέρες με γαμούσε, όπως συμβαίνει συνήθως, και μετά τον γύρισα, τον έβαλα από κάτω και του έδωσα να καταλάβει. Είχε πολλά κουσούρια που ήταν εκνευριστικά κι απλά λάτρευα να τον εκνευρίζω τρυφερά και γλυκά. Θυμάμαι που είχε ένα σημειωματάριο στο πεντακάθαρο γραφείο του, τέλεια τοποθετημένο παράλληλα με την ορθή γωνία ΧΥΖ του τραπεζιού και δίπλα δύο στυλό απολύτως παράλληλα μεταξύ τους και σε αυτό, στην ενδεδειγμένη απόσταση. Του τα ψιλοανακάτευα κρυφίως να να ξέρει ότι έχει κι εμένα στη ζωή του και έλιωνα όταν την άλλη μέρα όλα βρίσκονταν με αρχιτεκτονική ακρίβεια στην ίδια, σωστή και ενδεδειγμένη θέση τους. Αυτά είναι ερωτικά παιχνίδια, φίλε μου! Μείναμε μαζί 1 μήνα περίπου και έφυγα γιατί ένιωθα ανάγκη να εξελιχτώ δίχως κάποια δέσμευση στη ζωή μου. Ακόμα χαιρετιόμαστε εγκάρδια όταν πέφτουμε (πολύ σπάνια και δεκαετίες μετά) ο ένας πάνω στον άλλο.

Όταν χωρίσαμε, μπήκε να κάνει εγχείρηση σκωληκοειδίτιδας (που την ανέβαλλε τόσο καιρό εξαιτίας μου) και πήγα να τον δω στο νοσοκομείο.

Ήταν γυμνός, παρεκτός από αυτή τη χαζή πουά ρόμπα του νοσοκομείου. Ξαπλωμένος, να κοιμάται ευάλωτος, και η κοιλιά του επίπεδη, γυμνή κι εκτεθειμένη από την τραβηγμένη ρόμπα να ανεβοκατεβαίνει ρυθμικά και διακριτικά από την δική του αγαπημένη ανάσα. Από τη ζωή μέσα του. Ήταν ακίνητος, δεν μπορούσα να καταλάβω αν είναι καν ζωντανός, και το μόνο σημείο που κουνιόταν ρυθμικά και απαλά ήταν η κοιλιά του, στέλνοντας το μήνυμα "εδώ είμαι, όλα θα πάνε καλά".

Ήταν ένα θέαμα που με μαγνήτισε. Όλος ο Α. είχε γίνει μια αγορίστικη κοιλιά, όλος ο Α. ήταν ένα σημείο από το σώμα του, κι αυτό το σημείο ήταν η μεθυστική συμπύκνωση εκείνη τη στιγμή του ποιος ήταν ο Α. για μένα. Απλά είχα χαζέψει. Με όλη τη γνώση που είχα, με όλη την αγάπη για αυτόν τον άνθρωπο, εγώ σαν χαζός είχα κολλήσει σε εκείνη την περιοχή του σώματός του, το στομάχι του.

It's funny αλλά από όλες τις στιγμές σωματικής επαφής μας, εγώ πια θυμάμαι επώδυνα μόνο τη σκηνή του νοσοκομείου. Ήθελα να τον παραβιάσω, όπως θα λέγανε κάποιες σήμερα, ήθελα να φιλήσω την κοιλιά του ενώ ήταν ναρκωμένος, να αφουγκραστώ ήχους από το εσωτερικό του κορμιού του ακουμπώντας το αυτί μου επάνω της, ήθελα με ένα ανώδυνο νυστέρι να αφήσω μια ματωμένη ουλή – το μόνιμο, δίχως λόγια, επισκεπτήριό μου στη ζωή του.

ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

ΑΝΑΛΗΨΗ ΕΥΘΥΝΗΣ

(Max Stirner & Roman Polanksi adaptation)

Ο καθαυτό φόβος έναντι του Θεού έχει κλονιστεί εδώ και πολύ καιρό, κι ένας περισσότερο ή λιγότερο συνειδητός "αθεϊσμός", αναγνωρίσιμος εξωτερικά από μια διαδεδομένη "εγκατάλειψη της εκκλησίας", δίνει άθελά του τον τόνο. Αυτό όμως που αφαιρέθηκε από τον Θεό έχει προστεθεί στον άνθρωπο, και η δύναμη της ανθρώπινης ιδιότητας μεγάλωσε ακριβώς στο βαθμό που μειώθηκε η ευσέβεια: ο "άνθρωπος" είναι ο σημερινός θεός, και ο φόβος έναντι του ανθρώπου πήρε τη θέση του παλιού φόβου έναντι του Θεού. Επειδή όμως ο άνθρωπος αντιπροσωπεύει μόνον ένα άλλο υπέρτατο ον, δεν συνέβη τίποτε άλλο από μια μεταμόρφωση του υπέρτατου όντος, και ο φόβος έναντι του ανθρώπου είναι απλώς μια άλλη μορφή του φόβου έναντι του Θεού.

Οι αθεϊστές μας είναι ευσεβείς άνθρωποι και φαίνεται ότι έχουμε ένα μικρό πρόβλημα: Όσο κι αν ψέλνουν τα σωστά λόγια, ο Σατανάς δεν λέει να εμφανιστεί.

ΣΚΟΤΩΣΕ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟ

ΠΟΥ ΚΡΥΒΕΙΣ ΜΕΣΑ ΣΟΥ

Στα γαμήδια η κοινωνική τάξη και το Παιδί στο όνομα του οποίου τρομοκρατούμαστε συλλογικά

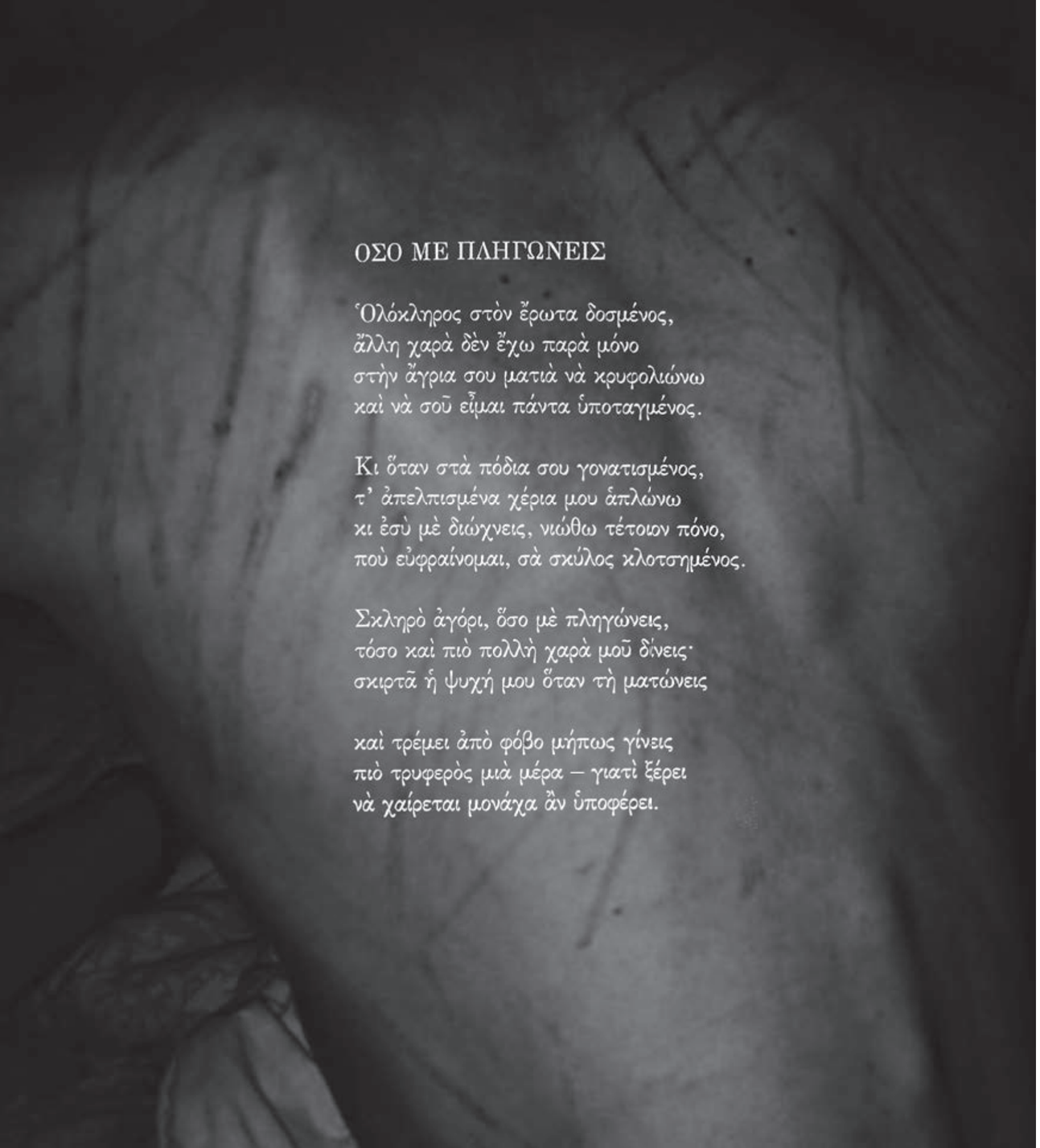

Combat tactics tips: #7 Παύετε να χρησιμοποιείτε μη κυριολεκτικές λέξεις, καταργείτε τα επίθετα και τα επιρρήματα.

Michel Foucault, "Η Γκέι Επιστήμη"

"Προάγω αυτόν τον όρο (ηδονή), γιατί νομίζω ότι ξεφύγει από τις ιατρικές και φυσικοποιημένες υποδηλώσεις συμφυείς στην έννοια της επιθυμίας. Αυτή η αντίληψη έχει χρησιμοποιηθεί ως εργαλείο, ως πλέγμα κατανόησης, ως βαθμονόμηση όσον αφορά τη φυσιολογικότητα: "Πες μου ποια είναι η επιθυμία σου και θα σου πω ποιος είσαι, αν είσαι φυσιολογικός ή όχι, και μετά μπορώ να νομιμοποιήσω ή να ακυρώσω την επιθυμία σου". Η επιθυμία δεν είναι συμβάν αλλά σταθερό χαρακτηριστικό του υποκειμένου: παρέχει μια βάση πάνω στην οποία μπορεί να προσκολληθεί όλος αυτός ο ψυχολογικό-ιατρικός οπλισμός.

Ο όρος ηδονή από την άλλη, είναι παρθένα περιοχή, αχρησιμοποίητος, σχεδόν στερούμενος νοήματος. Δεν υπάρχει "παθολογία" της ηδονής, δεν υπάρχει "αντικανονική" ηδονή. Είναι ένα συμβάν "εκτός του υποκειμένου", ή στα όρια του υποκειμένου, λαμβάνοντας χώρα σε αυτό το κάτι που δεν είναι ούτε του σώματος ούτε της ψυχής, που δεν είναι ούτε έσω ούτε έξω – με λίγα λόγια μια έννοια ούτε ανατεθημένη ούτε δυνάμενη να ανατεθεί."

Οι μπάτσοι δεν είναι μπλε και πράσινοι, δεν είναι εκεί εξω, και δεν είναι μόνο ήδη μέσα μας. Το πιο φοβερό είναι ότι κάθονται δίπλα μας και μας δίνουν ένα ποτήρι νερό οταν διψάμε. "Οταν συνέρθεις, πάμε να χτίσουμε μαζί τη φυλακή σου, πουλάκι μου" ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ – ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΗ ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑ ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ

William S. Burroughs – The Last Words of Hassan Sabbah

LISTEN TO MY LAST WORDS, ANY WORD, LISTEN IF YOU VALUE THE BODIES WHICH YOU WOULD SELL ALL SOULS FOREVER I BEAR NO SICK WORDS JUNK WORDS LOVE WORDS .... YOU WANT HASSAN SABBAH TO EXPLAIN THAT, TO TIDY UP, YOU HAVE THE WRONG NAME AND THE WRONG NUMBER ... DONT LET THEM SEE US, DONT TELL THEM WHAT WE ARE DOING.... FOREVER ... DON'T LET THEM SEE US ... PLAY IT ALL PLAY IT ALL PLAY IT ALL BACK PAY IT ALL PAY IT ALL PAY IT ALL BACK ... LISTEN TO MY LAST WORDS ... LISTEN... EVERYTHING IS PERMITTED, BECAUSE EVERYTHING IS AN ILLUSION

Lee Edelman, "NO FUTURE – Queer Theory and the Death Drive"

Αλλά ίσως, όπως προτείνει η σύμπλεξη του Λακάν με την Αντιγόνη στο Σεμινάριο 7, η πολιτική αυτο-καταστροφή ενυπάρχει στη μόνη πράξη που μετρά ως τέτοια: την πράξη της αντίστασης στην υποδούλωση εμπρός στο μέλλον εις το όνομα του να έχεις μια ζωή.

Αν η μοίρα του queer είναι να καταλάβει τη μοίρα που κόβει το νήμα της μελλοντικότητας, αν η jouissance, η διαβρωτική ευχαρίστηση, εγγενής στην queer (μη)ταυτότητα εξολοθρεύει την φετιχιστική jouissance που εργάζεται για να εδραιώσει την ταυτότητα επιτρέποντας την πραγματικότητα να συμπηχθεί γύρω από την τελετουργική αναπαραγωγή της, τότε η μόνη αντιθετική θέση στην οποία θα μπορούσε ποτέ να οδηγήσει η queerness μας θα εξαρτώταν από το αν θα αναλάβουμε στα σοβαρά από τη μεριά μας το μέρος της ενόρμησης θανάτου την οποία καλούμαστε να μορφοποιήσουμε και να επιμείνουμε, ενάντια στη φανατική θρησκεία του Παιδιού και της πολιτικής τάξης που επιβάλλει, ότι εμείς, όπως κατέστησε σαφές ο Guy Hocquenghem, "δεν είμαστε το σημαίνον αυτού που θα μπορούσε να καταστεί μια νέα μορφή 'κοινωνικής οργάνωσης'", ότι δεν έχουμε προθέσεις για ένα νέο είδος πολιτικής, μια καλύτερη κοινωνία, ένα πιο λαμπρό αύριο, εφόσον όλες αυτές οι φαντασιώσεις αναπαράγουν το παρελθόν, μέσα από την εκτόπιση, με τη μορφή του μέλλοντος. Επιλέγουμε, αντίθετα, να μην επιλέγουμε το Παιδί, ως την εικόνα πειθάρχησης του Φανταστικού παρελθόντος ή ως έναν τόπο ταύτισης μέσα από την προβολή με ένα πάντοτε αδύνατο μέλλον. Η queerness που προτείνουμε, με τα λόγια του Hocquenghem, "έχει άγνοια της διαδοχής των γενεών ως στάδια στο δρόμο για μια καλύτερη ζωή. Δεν γνωρίζει τίποτα για τη 'θυσία σήμερα για χάρη των μελλοντικών γενεών' ... ξέρει ότι ο πολιτισμός από μόνος είναι θνητός." Κι ακόμα: αντλεί ευχαρίστηση από αυτή τη θνητότητα ως την άρνηση από οτιδήποτε θα όριζε τον εαυτό του, ηθικά, ως υπέρ της ζωής. Εμείς είμαστε που πρέπει να θάψουμε το υποκείμενο στο ομοιάζον προς τάφο κοίλωμα του σημαίνοντος, εκφέροντας επιτέλους τις λέξεις για τις οποίες καταδικαζόμαστε είτε τις πούμε είτε όχι: ότι εμείς προαγάγουμε τις εκτρώσεις, ότι το Παιδί ως το έμβλημα της μελλοντικότητας πρέπει να πεθάνει, ότι το μέλλον είναι μια απλή επανάληψη και τόσο θανάσιμο όσο και το παρελθόν. Η queerness μας δεν έχει τίποτα να προσφέρει σε ένα Συμβολικό που ζει αρνούμενο αυτήν ανυπαρξία παρά μόνο μια επιμονή που τρυπά το φαντασιακό παραπέτασμα της μελλοντικότητας, που συντρίπτει την αφηγηματική χρονικότητα με την πάντα εκρηκτική δύναμη της ειρωνίας. Και επομένως αυτό που είναι το πιο queer σε εμάς, το πιο queer μέσα μας, το πιο queer σε πείσμα ημών, είναι αυτή η προθυμία να επιμένουμε μη μεταβατικά – να επιμένουμε ότι το μέλλον πρέπει να σταματήσει εδώ.

Practically, every one of the top 40 records being played on every radio station in the United States is a communication to the children: to take a trip, to cop out, to groove.

The psychedelic tracks of the record albums have their own hidden tunes and messages. All the lyrics of the top track songs are all playing the same refrain:

It's fun to take a trip

PUT ACID IN YOUR VEINS

1,000 Homo DJs "Supernaut" (Black Sabbath cover)

TOXIC QUEERS

ὅταν σὲ φιλῶ
κάτι σκοτεινιάζει μέσα μου

BAPTISM

Hold my head under the water
Take a breath for the Father
Learn to love, lessons repeating
The chronicles are so misleading
This is your baptism
And you can't forgive 'em
This is your baptism
And you can't forgive 'em
Hold my head under water
Take a breath for the Father
Learn to love, lessons repeating
The chronicles are so misleading
This is your baptism
And you can't forgive 'em
This is your baptism
And you can't forgive 'em
And you can't
This is your baptism
And you can't forgive 'em
This is your baptism
And you can't
Hold my head under water
Take a breath for the Father
Learn to love, lessons repeating
The chronicles are so misleading

So messed up I want you here
And in my room I want you here
And now we're gonna be face to face
And I'll lay right down in my favorite place
Yeah you know what that is

Now I want to be your dog
Now I want to be your dog
Now I want to be your dog
(C'mon) (I want to be your dog you know it)

Ooh give it to me
Now I'm ready to close my eyes
Yes now I'm ready to close my mind
Now I'm ready to feel your hands
Lose my heart on the burning sand

Now I want to be your dog
Now I want to be your dog
Now I want to be your dog
(C'mon) (I want to be your dog you know it)
Do it
Yeah that's right

So messed up I want you here
And in my room I want you here
And now we're gonna be face to face
And I'll lay right down in my favorite place
Yeah you know what that is

Now I want to be your dog
Now I want to be your dog
Now I want to be your dog
(C'mon) (I want to be your dog you know it)

Well come on
I'll be your dog

ΓΟΥΑΟΥ!

Οι πολιτικές ταυτότητας και η "γκέι κουλτούρα" βαθμιαία μετέτρεψαν τις σεξουαλικές προτιμήσεις σε μήτρα ιδιαίτερων χαρακτηριστικών, συμπεριφορών και τρόπων σκέψης που βοήθησαν στην δημιουργία ενός αναγνωρίσιμου "γκέι έθνους" ή "γκέι κοινότητας". Ήταν ζήτημα χρόνου λοιπόν η εμφάνιση και των σχετικών, ομιλητικότατων, εθναρχών και κοινοταρχών. Τι ακριβώς όμως κηρύττουν από τον άμβωνά τους; Φαίνεται πως η νέα σοδειά των γκέι ιεραποστόλων λατρεύει να ασχολείται με ένα θέμα που απασχολεί όλους τους ομοφυλόφιλους: το σεξ. "Καλύτερο από την κάβλα", "Ανεβαίνοντας τη σκάλα", "Δημιουργώντας έναν νέο πολιτισμό", "Φιληδονία = θάνατος", "Ερωτας μέσα στα συντρίμμια", "Ηθική μειοψηφία"… είναι τίτλοι άρθρων που δεν δημοσιεύτηκαν στις φυλλάδες κάποιας ενορίας αλλά σε mainstream γκέι έντυπα. Ενώ στην Ελλάδα οι φανατικοί υπέρμαχοι του ομοφυλοφιλικού γάμου κρύβονται πίσω από το φουστάνι της ισονομίας και των ανθρώπινων δικαιωμάτων, μια σειρά συντηρητικών γκέι ακτιβιστών του εξωτερικού συναντά την "εξτρεμιστική" άποψη πάνω στην πραγματική σημασία του θεσμού. Η μόνη διαφορά τους, το ολόψυχο 'ναι' των πρώτων εμπρός στη δυσπιστία των τελευταίων.

Ένα από τα πιο σημαντικά κείμενα που έχουν γραφεί πάνω στην ομοφυλοφιλία τα τελευταία χρόνια [1999] – αποσπάσματα του οποίου είχε φιλοξενήσει πέρυσι ο "Πόθος" – αναδημοσιεύτηκε πρόσφατα ολόκληρο στην Ελλάδα (στο περιοδικό "NPQ"). Επιχειρηματολογώντας στο "ο δε ανήρ να φοβάται τον άνδρα" ο Τζόναθαν Ρόου εξηγεί με έξυπνο και πειστικό τρόπο γιατί η κοινωνία πρέπει να δεχτεί και να υποστηρίξει τον ομοφυλοφιλικό γάμο – και τίποτα λιγότερο από αυτόν. Για να στηρίξει την άποψή του, ξεπερνά την κυρίαρχη φορμαλιστική άποψη που θέλει τον γάμο, πάνω κάτω, ως ένα ακόμη είδος νομικού συμβολαίου και εξετάζει την ουσία του. "Η δύναμή του δεν είναι μόνο νομική", γράφει, "αλλά και κοινωνική".

Ένα μικρό δείγμα της κοινωνικής δύναμης του ομοφυλοφιλικού γάμου αναπτύσσεται σε προηγούμενη παράγραφο: "Έστω κι αν δεν είναι παντρεμένοι, οι ομοφυλόφιλοι που ζουν με το σύντροφό τους έχουν σταθερή ερωτική ζωή και σχέσεις που εκτιμούν και υπολογίζουν. Συνεπώς είναι λιγότερο έκφυλοι. Αν μπορούσαν να είναι και επίσημα παντρεμένοι, τότε θα υπήρχαν ακόμα περισσότερες επιρροές σταθερότητας. Ένα από τα κύρια πλεονεκτήματα του γάμου είναι ότι 'δένει' τα ζευγάρια όχι μόνο στα δικά τους μάτια, αλλά και στα μάτια της κοινωνίας. Γύρω από τους δύο συντρόφους πλέκεται ένας ιστός από προσδοκίες: ότι θα περνούν μαζί τις νύχτες, ότι θα πηγαίνουν μαζί σε πάρτι, ότι θα παίρνουν μαζί στεγαστικά δάνεια, ότι θα αγοράζουν μαζί έπιπλα, και πολλά άλλα – που όλα μαζί θα τους βοηθήσουν να είναι ενωμένοι και να παραμένουν στο σπίτι τους μακριά από τους δρόμους. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αυτό είναι πάρα πολύ καλό, ειδικά αν το συγκρίνει κανείς με την περιθωριακή νοοτροπία των ομοφυλόφιλων για σεξ στα κλεφτά, με αναρίθμητους παρτενέρ στα δημόσια λουτρά και στα πάρκα". Στην εικόνα του σύγχρονου γκέι ζευγαριού, που τόσο γλαφυρά ζωγράφισε ο Ρόου, έχεται να αντιπαρατεθεί η εικόνα της ηθικής παρακμής και φιληδονίας των πάρκων και άλλων τόπων ψωνίσματος. Η συζήτηση έχει μεταφερθεί πλέον από το νομικό πεδίο και τα ανθρώπινα δικαιώματα στο χώρο της ηθικής.

Από το θεσσαλονικιώτικο γκέι zine «ο Πόθος», τ.22, Θεσσαλονίκη 1999

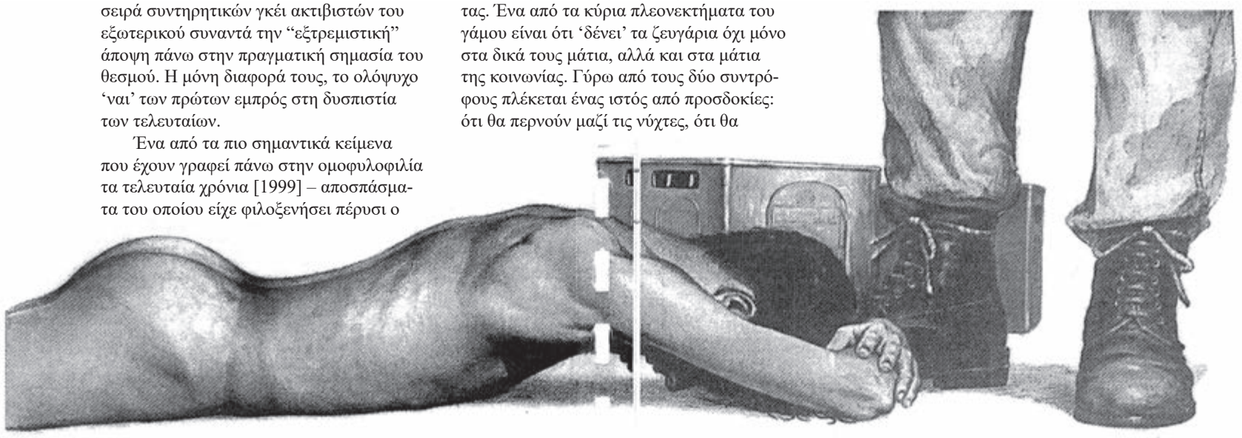

ΤΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΝ ΑΚΟΜΑ

Ένας πάνκης μου έκανε πρόσφατα δώρο αυτή την κασέτα που είναι ακριβής ρέπλικα, μαζί με το φωτοτυπημένο ένθετο, της κασέτας MI-ΑΣΜΑ που είχα τότε που ήμουν μικρός αλλά πλέον έχω χάσει. Και πού να την ακούσω άλλωστε, την τωρινή ή και την ορίτζιναλ, δεν υπάρχουν πια κασετόφωνα. Και μαζί με τα κασετόφωνα δεν υπάρχουν και πολλά άλλα πράγματα που κάποτε υπήρχαν.

Θα σας πω, για παράδειγμα, μια παράξενη ιστορία.

Όταν ήμουν 20, πριν 22 χρόνια δηλαδή, είχα έναν γκόμενο αρκετά πιο μεγάλο από εμένα, φοβερό, σέξυ και πιο συνειδητοποιημένο σε πολλά πράγματα. Με τραβούσε στα Πανεπιστήμια για να φιλιόμαστε μπροστά στον κόσμο "γιατί έτσι πρέπει", με έμαθε να του πιάνω το χέρι και να αγκαλιαζόμαστε δημόσια – κι ας μην ήταν απαραίτητο. Και άλλα πολλά.

Είχε όμως κι ένα μειονέκτημα κι αυτό δεν ήταν άλλο από ένα ξασπρισμένο τζην που πάνω του, σε διάφορα άκυρα σημεία, ήταν ραμμένα διάφορα πολύχρωμα μικρά κουρελάκια σε μέγεθος γραμματόσημου. Κάθε φορά που το έβαζε εγώ σκεφτόμουνα "πανέτοιμος για το ταχυδρομείο λοιπόν" ή κάτι τέτοιο και με ενοχλούσαν τόσο πολύ αυτά τα σαχλά κουρελάκια (που δεν ανήκαν σε κανένα ρεύμα της μόδας ώστε να δικαιολογείται η ύπαρξή τους) που μετά από έξι μήνες δεν κρατήθηκα άλλο και σχολίασα φωναχτά πλέον το παντελόνι που φορούσε. Με κοίταξε σαν να με ζύγιζε, σαν να τσέκαρε αν άξιζα τον κόπο και μου είπε την ιστορία αυτού του παντελονιού.

Ένα βράδυ ο γκόμενός μου ήταν με τον φίλο του τον Θ. στην περιοχή του σιδηροδρομικού σταθμού για να κάνουν βόλτες και άμα τύχει κάτι καλό να το πάρουν. Και το κάτι καλό ήρθε αναπάντεχα: τους πλεύρισε ένα αυτοκίνητο με δύο τσόλια και με τα πολλά κάλεσαν τον γκόμενό μου να μπει μέσα. Ο Θ. ήταν κάθετος ότι αυτό δεν πρέπει να συμβεί – λίγο η ζήλια, λίγο ο άγραφος κανόνας ότι δεν μπαίνουμε σε αυτοκίνητα με πάνω από ένα άτομο – άρχισε να φωνάζει να μην μπει. Οι νόμοι της γκάβλας, όμως, άλλα προστάζουν κι έτσι ο γκόμενος μου μπήκε μέσα κι αρχίσανε να οδηγάνε. Πηγαίνανε προς τα δυτικά, πηγαίνανε, πηγαίνανε, περάσανε οποιοδήποτε κοντινό σημείο θα μπορούσε να θεωρηθεί καλή καβάντζα, και κάπου σε κάτι ερημιές, μακριά από καθετί κατοικημένο, σε μια αλάνα κοντά στη λαχαναγορά σταματήσανε και τον έβγαλαν έξω. Δεν θυμάμαι να μου είπε αν την περίμενε τελικά την πρώτη κλοτσιά που έφαγε. Πρέπει να ξαφνιάστηκε, όμως, από το επίπεδο της βίας. Επί δέκα λεπτά τον είχαν χάμω και τον κλοτσούσαν αλύπητα. Και μόνον όταν κατάλαβε ότι ίσως αυτά είναι τα τελευταία λεπτά της ζωής του, ότι πρέπει να συμβιβαστεί με τη βεβαιότητα ότι οσονούπω πεθαίνει, νίκησε το ένστικτο και κατάφερε να αρχίσει να φωνάζει "βοήθεια, βοήθεια". Ασφαλώς δεν υπήρχε κανείς γύρω να ακούσει τις φωνές του, πόσο μάλλον να τρέξει να βοηθήσει. Κι όμως, οι κραυγές του είχαν αποτέλεσμα: αντί να τον αποτελειώσουν, τα τσόλια τον παράτησαν πεσμένο χάμω, μπήκαν στο αυτοκίνητο και έφυγαν.

Μετά από ώρα κατάφερε να σηκωθεί κι αυτός και, μιας και το σπίτι του απείχε μόνο μερικά χιλιόμετρα από την περιοχή που τον εγκατέλειψαν, άρχισε να περπατά προς τα εκεί. Όταν έφτασε στην προσφυγική μονοκατοικία όπου έμενε, περιποιήθηκε τα τραύματά του (το μάτι πήγαινε για γερό πρήξιμο) και έβγαλε τα ρούχα και το παντελόνι. Το τελευταίο είχε δεχτεί τόσο σύρσιμο και κλωτσιά που το χοντρό τζιν είχε μικρά σκισίματα σε διάφορα σημεία εξ ου και τα πολύχρωμα κουρελάκια που τόσο με ενοχλούσαν και στην πραγματικότητα κάλυπταν τη φθορά του παντελονιού.

Μου άρεσε να σκέφτομαι ότι φοράει μια σημαία, μια γκέι, χειροποίητη, απ' τα κόκαλα βγαλμένη σημαία. Αλλά σε αντίθεση με το σημερινό rainbow flag που ακολουθεί με περηφάνεια και ασφάλεια τη διαδρομή που του έχει οριστεί μία φορά τον χρόνο, η δική του σημαία ακολούθησε, αναπόφευκτα, άλλες, μη εγκεκριμένες διαδρομές. Κι έτσι, όταν πια το μάτι είχε ξεπρηστεί και ήταν και πάλι ευπαρουσίαστος, πάλι σε κάποιο πάρκο κατέβηκε, πάλι κάποιους φίλους βρήκε σε ένα παγκάκι και μιλούσαν και πάλι, με καθόλου μεγάλη έκπληξη, στο διπλανό παγκάκι μια αδερφή τα έλεγε με τους προχθεσινούς δήμιούς του. Πλησίασε με σφιγμένες τις γροθιές, έτοιμος να ζητήσει λογαριασμό, στο κάτω κάτω τόσος κόσμος ήταν τριγύρω. Αλλά οι δήμιοι ήταν απτόητοι, τον κοιτάξανε, τον ρώτησαν καγχάζοντας και με νόημα αν τραβά κανα ζόρι, και τον απώθησαν δίχως καν να τον αγγίξουν.

Τη δεκαετία του '90 δεν υπήρχε η λέξη "ομοφοβία" στα ελληνικά. Αυτό σήμαινε ότι έπρεπε να βρεις περιφράσεις για να περιγράψεις τι συνέβαινε και ποιοι ήταν οι δράστες μιας επίθεσης κατά ομοφυλόφιλων. Στη δεκαετία του '90 ο καιρός ήταν άστατος, μα αν ήταν να βρέξει καλοκαιριάτικα – τι να κάνουμε – θα βρέξει. Κι έτσι, σαν απανωτά μπουρίνια δεχτήκαμε τους απανωτούς φόνους στη Θεσσαλονίκη εκείνο το φοβερό καλοκαίρι του '96, που δεν ήταν ένας ή δύο αλλά πέντε. Ο τελευταίος είχε σαν σκηνικό το πάρκο της πλατείας Αριστοτέλους, εκεί όπου το θύμα γνώρισε τους εραστές του, οι οποίοι αποδείχτηκαν και δήμιοι: τον φόνευσαν σπίτι του, εκεί κοντά, με απανωτές μαχαιριές.

Ξαναγυρνώντας λοιπόν στην κασέτα, θυμάμαι που άκουγα το τραγούδι "Μεθυσμένοι" πριν βγω κι εγώ στα πάρκα, κλείνοντας πίσω μου την πόρτα του σπιτιού ακριβώς την ώρα που φώναζε το μεγάφωνο "βάρα λοιπόν το κεφάλι σου στον τοίχο / μέχρι να σπάσουν τ' αυτιά σου απ' τον ήχο". Και μαζί με τα πάρκα, τα σκηνικά σε αυτά, την κασέτα, θυμάμαι, θυμάμαι, θυμάμαι και πολλά άλλα πράγματα μεγάλα και μικρά – ευχάριστα τα περισσότερα, αλλά δεν θα σας τα πω τώρα – αλλά πιο πολύ θυμάμαι ότι έχω ζήσει, σύμφωνα με τις προδιαγραφές, ακριβώς τη μισή μου ζωή και λίγο παραπάνω, κι ότι ο χρόνος που μου μένει είναι λιγότερος από τον χρόνο που κατανάλωσα. Και σκέφτομαι ότι τα πάρκα, η κασέτα των MI-ΑΣΜΑ, οι περιπέτειες, το φοβερό βλέμμα γεμάτο ένταση και αγωνία, ανήκουν σε μια άλλη εποχή, μια εποχή που μπορεί να επιβιώνει μέσα στο δικό μου κεφάλι ή στο κεφάλι του συνομήλικου κουήρ πάνκη που μου έκανε δώρο την κασέτα ή στα κεφάλια αλλονών, αλλά δεν υπάρχει πλέον "εκεί έξω". Εκείνη η εποχή προσέδιδε μια τριβή με την πραγματικότητα διαφορετική απ' ό,τι σήμερα, υπήρχε μια "σοφία" στην ψυχή διόλου ανόητη ή αφελής ή επιτηδευμένη αλλά μάλλον ήταν σαν γλυμμένος από τη θάλασσα βράχος – διαμορφωμένος από την καθημερινή επαφή με το άλλο, το διαφορετικό, το παράξενο, το απροσδιόριστο και το επικίνδυνο.

Επόμενο ήταν και οι κηδείες, τα ξόδια ή τα μνημόσυνα να είναι διαφορετικά απ' ό,τι σήμερα. Ο ξαφνικός θάνατος ή ο εξαθλιωμένος θάνατος από τα γηρατειά ήταν μέσα στο παιχνίδι, ήταν το τίμημα έγκυρων και συνειδητών επιλογών ζωής των πούστηδων, κι ο χαμός τους ήταν σχεδόν πάντα μοναχικός και σιωπηλός, σχεδόν πάντα ξαφνικός – αλλά όλα ξαφνικά ήταν στη ζωή οπότε δεν σου έκανε εντύπωση. Ω, σίγουρα υπάρχουν κι οι απίθανες, τρελές περιπέτειες μέσα σε όλα αυτά αλλά όχι εις πείσμα όλων αυτών. Αλλά αυτές είναι δουλειά άλλων να τις καταγράψουν, να τις αφηγηθούν, να τις διασώσουν.

Είναι παράξενο, η ζωή μου στα πάρκα ξεκίνησε πηγαίνοντας σε εκείνο ακριβώς το μέρος κοντά στο σιδηροδρομικό σταθμό όπου η μια τρανς, η Αλόμα, είχε πετάξει μια πέτρα ή ένα τούβλο σε έναν μπάτσο. Κι εγώ ήμουν τόσο χαϊβάνι που είχα πάρει τα πόδια μου, είχα πάει κι είχα στηθεί καταμεσίς στην πιάτσα από τις τρανς. Με κοίταζαν έντονα, σκύβοντας και σχηματίζοντας ορθή γωνία με το σώμα τους και μου έλεγαν νοερά δυο πράγματα: φύγε από εδώ, τώρα, κινδυνεύεις, και είναι στο ξεκίνημά του το νεαρό αγόρι. Και με μια άλλη τρανς τελειώνει η αποψινή βραδιά μου, μια τρανς που τελειώνει κι αυτή, μια τρανς που δεν έχει πνευμόνια πια από το κάπνισμα και η ζωή της έγινε ντοκιμαντέρ και θα γίνει και ταινία. Δεν ξέρω τι θα λέει η ταινία, είναι πάντως σκηνοθετικά και σεναριακά σε χέρια που εκτιμώ. Αυτό που θα ήθελα να πω εγώ, είναι ότι σήμερα ακούγονται πολλά συνθήματα και βγαίνουν πολλά πολιτικά κείμενα. Λείπουν, όμως, οι σοφοί βράχοι που, μετά από 37 μαχαιριές, αποχαιρετούν τον φίλο τους που έπεσε με ένα ποίημα. Είναι ένα ποίημα για τον πέμπτο, αλλά όχι τελευταίο, φονευθέντα του 1996.

Ληστεία μετά φόνου

Εις ανάμνηση του Π.Π. που φονεύτηκε την 13η/8/96 εν Θεσσαλονίκη

Θάνατο θέλω τραγικό
να ξεπληρώσω ψέματα,
του κόσμου τ' αναθέματα,
μ΄ένα λυγμό.

Τώρα που η αγάπη μου
πουλιέται κι αγοράζεται,
όλοι εσείς που με δικάζετε
πάρτε το δάκρυ μου.
Στην αγορά κι ο Θάνατος
μαχαίρι του Έρωτος,
λύτρο του αίματος,
μόνος κι αθάνατος.

Μόνος ήρθα κι έφυγα·
φίλου, γνωστούς, γονείς αρνήθηκα
κι, άμα με γύρεψε κανείς,
πείτε του: πέθανα…

Φώτης και Νίκος

Το ποίημα από το γκέι zine "Ο πόθος", Θεσσαλονίκη, Νοέμβριος 1996

ΚΟΥΗΡ ΟΙΚΟΣ ΤΕΛΕΤΩΝ

ΝΕΚΡΟ ΜΟΥ ΠΟΝΥ

Βαρεθήκατε μια ζωή να είστε τριτοτέταρτες, ξυνές, αγάμητες και νευρωτικές; Βρίσκετε ότι το οικείο dancefloor, το grindr και το romeo, οι δρόμοι, τα πάρκα και τα γυμναστήρια πραγματικά αδικούν την εκτυφλωτική λάμψη σας που ασφυκτιά για να βγει από μέσα σας; Βαρεθήκατε το lip synching, τις amateur φωτογραφίσεις, σκάτε από το φθόνο σας που υπάρχουν ντιβάρες εκεί έξω που και-καλά νομίζουν ότι τα πάνε καλύτερα από εσάς;
Ή, απλά, ο κόσμος ΔΕΝ σας καταλαβαίνει;

Έμπειρος κύριος, σοβαρός, Έλληνας, φιλότιμος και με μεγάλη πείρα αναλαμβάνει να φροντίσει υπεύθυνα την τελευταία μεγάλη σας έξοδο.

Ελάτε σήμερα κιόλας να σχεδιάσουμε μαζί το σημαντικότερο event της "ζωής" σας (τρόπος του λέγειν) και επιλέξτε ανάμεσα από μια πραγματικά απεριόριστη ποικιλία ύφους, χρωματισμών και φαντασιώσεων. Θέλετε να αποχαιρετίσετε τον κόσμο σαν μια άλλη Μαρία Κάλλας; Θέλετε να είστε ο ακαταμάχητα cute River Phoenix στο Δικό Μου Αϊντάχο; Είστε άντεργκράουντ τύπος και θέλετε την τέφρα σας στον υπόνομο a la Πετρόπουλος; Θέλετε όλους τους ναύτες λαδωμένους και γυμνούς από το If I Could Turn Back Time της Cher να μεταφέρουν την κάσα σας;
Σας έχουμε καλυμένους.

Χιλιάδες πελάτες μας (αν μόνο μπορούσαν να μιλήσουν!) θα σας έλεγαν ότι
στο Νεκρό Μου Πόνυ
"Satisfaction is guaranteed"

Ένα έμπειρο και πολυπληθές εξειδικευμένο επιτελείο είναι ικανό να φέρει εις πέρας οιονδήποτε τύπο κηδείας απαιτείτε. Και το καμάρι μας η κυρία Νίτσα, εξ Αιγύπτου, με κληρονομικό χάρισμα στο "Queer Theory" αναλαμβάνει έμπειρα και και με ενόραση να σας προσφέρει μια νεκρολογία που σίγουρα θα συζητηθεί.

Φίλες μου αγαπημένες και μελλοντικές πελάτισσες: Η ΖΩΗ ΕΝ ΤΑΦΩ.
Σχεδιάστε ΤΩΡΑ μαζί μας το θάνατό σας κι ίσως υπάρχει ελπίδα
ότι κάποτε θα αρχίσετε όντως να ζείτε.
Έτσι κι αλλιώς η ουσιοκρατία πάντα νικά στο τέλος:
Όλες στο Νεκρό μου Πόνυ θα έρθετε κάποια στιγμή.

ΔΕΚΤΟΙ ΚΑΙ ΣΤΡΕΗΤ (ΜΕ ΣΥΣΤΑΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ)

ΚΗΔΕΙΑ

Του πολυαγαπημένου μας
Φίλου & ξεχασμένου ανθρώπου

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥ ΜΠΑΜΠΗ
ΤΑΜΟΥΤΣΙΔΗ ΚΑΤΑ ΚΟΣΜΟΝ
{ΑΛΟΜΑ}
Ετών 67

Θανοντα κηδεύουμε την **ΤΡΙΤΗ 26/5/2015**
και ώρα **15.15μμ**
από τον ιερό ναό **ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ ΤΟΥ Γ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ**

Ο ΦΙΛΟΣ
ΕΘΝΙΚΟΣ ΣΤΑΡ
ΑΝΤΕΟΥΛΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΕΛΕΤΩΝ
«ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΒΛΑΧΟΣ»
ΣΙΝΩΠΗΣ 3 ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ 210 2790030
ΚΙΝΗΤΟ 6972157684 -6942010807

Ήταν εκεί 30 τραβεστί όλες κι όλες, μεγάλης ηλικίας οι περισσότερες. Η Τζένη, η Χαρούλα, η Ρομπέρτα, η Κοκάλω, η Σάσα, η Ζανέττα η Πατρινιά… Την διάβασαν σε ένα απόμερο εκκλησάκι του Τρίτου Νεκροταφείου, φαντάζομαι εκεί που πάνε οι παραμελημένοι. Το φέρετρο είχε στηριχτεί σε ένα φθαρμένο κασόνι που πρόχειρα το κάλυπτε ένα κόκκινο ιερατικό σατέν, λερωμένο κι αυτό. Ο παππάς την αποκαλούσε σταθερά με το αντρικό της όνομα, βιαστικός. Δεν είχε έρθει κανένας συγγενής, κι έτσι στη θέση της πενθούσας οικογένειας κάθισαν δυο τραβεστί που έκλαιγαν σιγανά. Η νεότερη, άκουσα, της «είχε συμπαρασταθεί». Οι υπόλοιπες άναψαν κεριά και κοίταζαν το φέρετρο απορροφημένες στις σκέψεις.

Η Πάολα είπε δυο σοβαρά, δίκαια λόγια, δίκην επικηδείου: «Έχασε κάποια στιγμή το δρόμο της η Αλόμα» είπε, «αλλά και ποιος δεν τον χάνει;» Η πομπή ήταν σύντομη, ανάμεσα σε χτυπητά μνήματα (σε κάποιο, δυο γαλάζια δελφίνια σχημάτιζαν αψίδα), και βρύσες. Κάποιος εργάτης πλενότανε, σήκωσε τα μάτια απορημένος και κοίταζε την παράξενη παρέλαση. Θάφτηκε σε ένα λάκκο -τον φτηνότερο. Δεν υπήρχαν λεφτά -τελευταία στιγμή ο Εθνικός Σταρ ανέλαβε να διευθετήσει μια κηδεία υποτυπώδη, για να μη πάει στα αζήτητα.

Έπεισε τους νεκροπομπούς να την υποβαστάξουν δωρεάν. Αν και η μικρή παρέα προερχόταν από το πιο ταλαιπωρημένο κομμάτι της κοινωνίας, δεν ένιωθες λύπηση. Υπερτερούσε ο θαυμασμός για όσους επιλέγουν μια δύσκολη ελευθερία.

Πηγή: www.lifo.gr

ΕΡΧΕΤΑΙ ΚΗΔΕΙΑ

Την Μ.Παρασκευή έπαθα κάτι σωματικό που συνόδεψε μια συγκεκριμένη ψυχική κατάσταση. Anyway, υπέφερα φριχτά όλο το βράδυ, έχασα μια φορά τις αισθήσεις μου και πίστευα ότι άμα υπάρχει δεύτερη φορά θα είναι και οριστική. Υπάρχει μόνο ένα αντικλείδι στον κόσμο για την πόρτα μου και η κάτοχος ήταν στη Γερμανία. Κι επίσης είναι σκάρτο. Στις 5 το πρωί ήμουν βέβαιος ότι έλεγα αντίο. Οι τελευταίες μου σκέψεις ήταν: αυτός δεν είναι ηρωικός θάνατος - θα με βρούνε μετά από πολλές μέρες και θα μου έχει φάει το πρόσωπο και το χέρι ο Σπίθας που θα πεινάει - κατάφερα να πάρω το κινητό, να κάνω log in στο Grindr και να το κρύψω στον κόρφο μου. Αλλά οι πραγματικά τελευταίες σκέψεις, όταν ήρθαν τα μεγάλα μεγάλα σκοτάδια ήταν **I JUST DON'T GIVE A FUCKING SHIT για τίποτα και για κανέναν σας.** Πέθανα μέσα στα σκατά μου σε καθαρή, 100% pure μακαριότητα, ίσως παιδάκι να ήμουν έτσι, δεν θυμάμαι, δεν το έχω ξαναζήσει. Ξύπνησα πολλές ώρες αργότερα σε ένα δυσώδες περιβάλλον. Ο Σπίθας καθόταν ήρεμα στο πόδι μου και κάτι σκληρό και κρύο ήταν σαν μάρμαρο στο στήθος μου. Κατάλαβα ότι ήταν το γυάλινο smartphone και, εφόσον είχα αρκετές δυνάμεις, τσέκαρα αμέσως το Grindr. 0 new messages. Λογικό. Αυτά σαν λίγες σκέψεις για τους επικήδειους, ιδιαίτερα όταν περιέχουν φράσεις "πήρε το στραβό δρόμο", "δυστυχώς..." και τα λοιπά. AS IF THE DEAD FUCKING CARE. Δυστυχώς, είμαι ακόμα ζωντανός, κι ακόμα μια μαλακισμένη μέρα ξεκινάει. Ας προσποιηθούμε τους ψόφιους, για μερικά ψίχουλα ελευθερίας.

Όλοι θα λευτερωθείτε… όλοι θα λευτερωθείτε…

...ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΘΑ ΓΛΥΤΩΣΕΙ

TOXIC QUEERS

SOUVENIR DE THESSALONIQUE

Νανά Χατζή, ✝2015

Πρώτη φορά που μου βάλανε χέρι ήταν με έναν θείο μου, στο δημοτικό ήμουνα. Με έπαιρνε αγκαλιά και έβαζε την πούτσα του ανάμεσα στα πόδια μου και έκανε πως με χόρευε και έχυνε. Αλλά από τότε εγώ τα παιδιά της γειτονιάς τα μάζευα και εκεί που είναι τα ανάκτορα τώρα – το παλατάκι – τότε δεν υπήρχε τίποτα, τους έβαζα σε μια γραμμή και τους έλεγα να τραβάνε μαλακία και όποιος έφτανε πιο μακριά πήγαινα και τον φιλούσα. Ήμουν η βασίλισσα. Καθόμουνα στην βρύση του Δήμου – τότε τα σπίτια δεν είχαν νερό – η οποία ήταν με κολωνάκια σαν θρόνος και ήμουν εγώ η αυτοκράτειρα. Επίσης από μικρό παιδί δεν έπαιζα ποτέ με αγόρια. Μόνο να μου κάνουν θελήματα να τα φιλάω ήθελα...

nova akropola

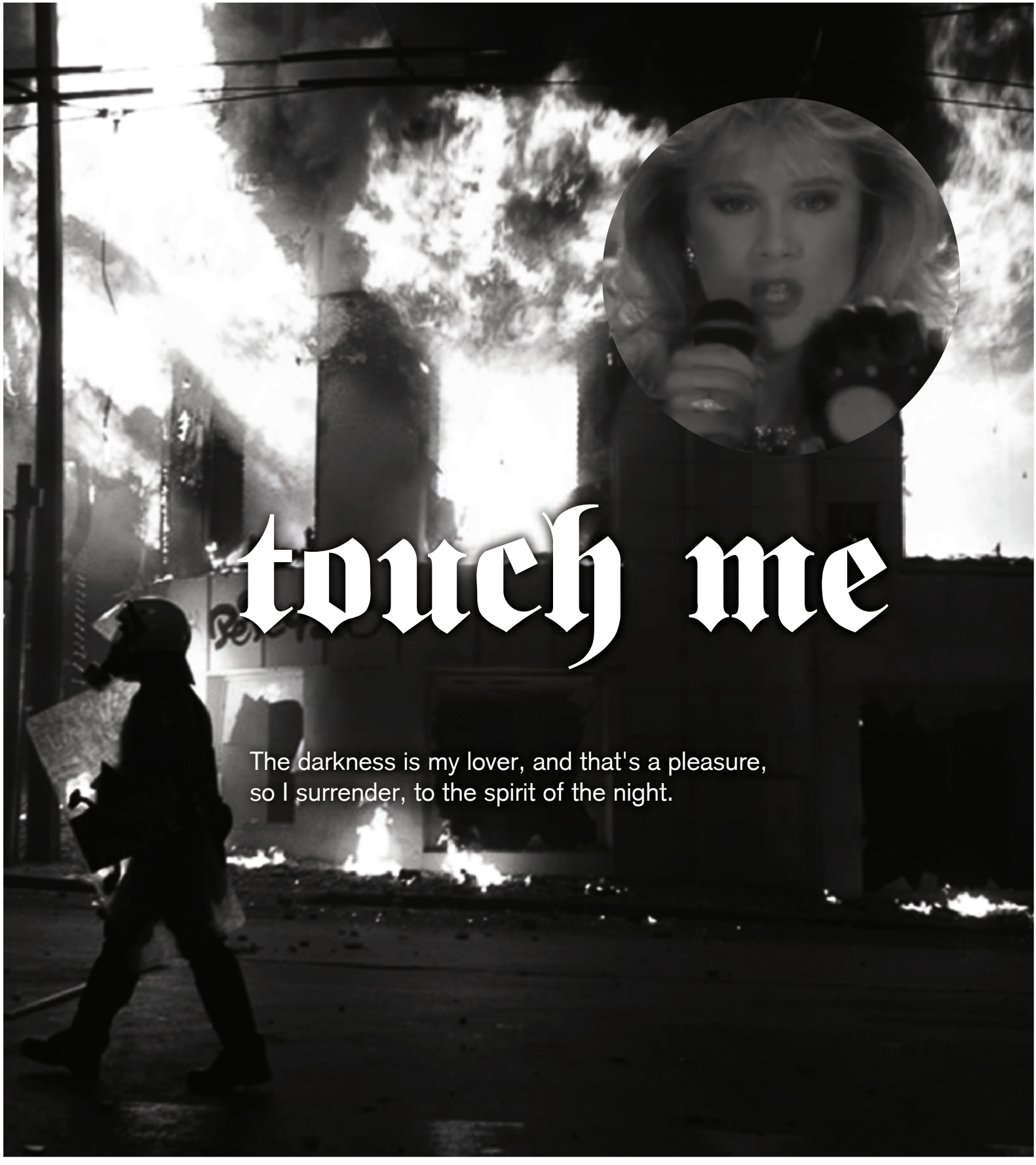
touch me
The darkness is my lover, and that's a pleasure,
so I surrender, to the spirit of the night.